

ELISA KEQANI

**KURORA DHE
SHPATA**

Roman I

Biblioteka

Edition IWA BOGDANI

www.iwabogdani.org

iwabogdani@gmail.com

IWA Bogdani, Brussels – Prishtinë

0032494464251

Përktheu nga Anglishtja: Jeton Kelmendi

Autore: Elisa Keqani

Redaktor: Xhemil Bytyçi

Lektura: Abdullah Troshupa

Dizajni i brendshëm: Bogdani Design

Ballina: IWA Bogdani

Copyright © autorja

ISBN 978-9951-394-60-4

ELISA KEQANI

KURORA DHE SHPATA

**Bruxelles – Pristina
2026.**

Sa për dijeni

Të ashtuqajturit ‘zotat’ që përmenden në faqet në vijim nuk janë të vërtetë.

Ata janë krijuar vetëm me qëllimin për të mos e marrë emrin e Jezu Krishtit më kot.

Shijoni leximin!

Për Eirinin

Faleminderit që gjithmonë i lexon të gjitha ato që t’i dërgoj.

Prolog

Ashtu siç toka ka nevojë për diellin dhe qeniet e gjalla kanë nevojë për të, për të mbijetuar, edhe pemët, zogjtë madje edhe gurët. Po ashtu mbretëritë e ndryshme, botët, sferat dhe shumë vende të tjera të padukshme kanë nevojë për Solarian.

Mbretëria e Mbretit të Madh Eryx, i cili u bekua që të ishte Mbreti i saj, por kushdo që shpërfilllet tepër nga Zotat, do të mallkohet po nga ata.

Mbreti i Madh Eryx, dhe megjithatë, jo i bekuar me aftësi, por me pavdekësi.

Mallkuar qofshin Zotat, sapo ai të shohë madhështinë e aftësive, sepse atëherë askush nuk do të jetë në gjendje ta ndalojë gjakderdhjen që Mbreti i Madh Eryx do të sjellë.

Kapitulli 1

Princi Hael i urrente festimet, sidomos ato që kishin të bënin me gjetjen e një bashkëshorte të përshtatshme për të. Atij nuk i duhej që i ati t'i organizonte një gala gjigante - për çka? Që ai dhe vëllezërit e tij të gjenin dikë “të denjë për t'u shumëuar”? Ishte thjesht marrëzi, madje e pavlerë.

Hael e dinte që në një moshë dukshëm të hershme se i ati i urrente të gjithë ata që zotëronin aftësi, ai gjithashtu e dinte se babai vriste këdo që mundte që aftësitë të zhdukeshin përgjithmonë. Hael dinte shumë... dinte gjëra që i ati nuk i dinte dhe nuk duhej t'i dinte kurrë. Sidomos për tre princërit e tjerë të kurorës, vëllezërit e tij më të mëdhenj.

Fjala ishte dërguar anembanë 'Ichor-it' për të ftuar femra nga çdo vend, dhe Hael e kuptoi se kjo mund të ishte mundësia e babait të tij për të vlarë sa më shumë prej tyre gjatë qëndrimit në Solaria. 100 ditë. Femrat kishin 100 ditë kohë për t'i bërë princërit të dashuroheshin, dhe në 100 ditë mbreti mund të bënte shumë gjëra. Princi Hael fshehtas shpresonte që dikush t'i jepte fund sundimit të të atit.

I ati e urrente atë, prandaj, nga këndvështrimi i tij, ishte plotësisht e natyrshme ta urrente edhe ai. Gjithmonë kishte dashur të ishte si vëllezërit e tij, sidomos si vëllai më i madh, Rune, pra Rune, gjeneral i

ushtrisë së mbretit; Rune, i talentuari, Rune i dashur i të gjithëve. Ai kishte provuar shumë herë të bëhej qoftë pak si ai, por e kishte gjetur tepër të vështirë. Prandaj ai përdorte natyrën e tij të heshtur për t'i bërë njerëzit të donin të dinin më shumë për të, të flisnin me të, edhe pse ai mezi fliste me këdo.

Kështu, Hael e kalonte pjesën më të madhe të kohës në pallat, duke mësuar gjëra të reja çdo ditë. I pëlqente të fliste me shërbëtorët, ato dinin shumë për historinë e këtyre tokave, të shtëpisë së tij. I rrëfenin për përbindëshat që zvarriteshin në hije, për Zota, dhe në raste shumë të rralla, i tregonin për aftësitë.

Nga kishin ardhur. Kush kishin qenë bartësit e parë të tyre. Kishte fae pa asnjë aftësi përveç pavdekësisë dhe bukurisë së tyre të mrekullueshme.

Por kishte edhe fae jashtëzakonisht të fuqishëm. Ata që kishin aftësi. Dhe kjo e frikësonte. Të gjithë e dinin se atje jashtë kishte shumë qenie të liga, fae të këqij që ishin tepër të fuqishëm për shijen e tij. Pastaj mësoi shumë edhe për shtrigat. Krijesa të liga, dinake dhe të bukura që kështu i quanin të gjithë.

Ai vetë asnjëherë nuk kishte takuar ndonjë shtrigë. Por, pa dyshim dëshironte edhe sikur ai takim të ishte i fundit në jetën e tij. Megjithatë, nuk trembej aq sa duhej. Nuk trembej sepse, ndryshe nga i ati, ai kishte aftësi. Aftësi shumë të dobishme.

Ndonjëherë mendonte nëse ai vetë, i vetëm, mund t'i jepte fund sundimit të babait. Por prapë, e dinte se do të ishte vetëvrasje edhe të përpiquej të thoshte diçka kundër tij. Hael ishte vetëm njëzet vjeç dhe nuk donte që

jeta e tij e bukur të merrte fund kaq herët. Aq më tepër kur ende nuk kishte mësuar aq sa dëshironte për aftësitë apo Zotat. Por e dinte se një ditë do të përpiquej të mësonte sa më shumë.

Duke folur me njërën nga shërbëtoret, kuptoi se ajo dinte shumë dhe dinte gjëra për të cilat nuk lejohej as të flitej. Ai kishte dyshimet e tij për të, por nuk do të pyeste. Nuk do ta shtynte.

Jo kur ajo mund të largohej nga frika se ai do t'i tregonte menjëherë të atit. I kishte marrë shumë kohë t'i fitonte besimin, kështu që nuk do të ndërhynte më tej. Jo ende.

Ai kishte kërkuar në të gjitha bibliotekat, por nuk gjeti as edhe një libër që mund ta ndihmonte.

As edhe një. Por shpesh rrinte natën vonë duke kërkuar gjëra të lashta përreth kështjellës sepse në fund të fundit qarkullonte një thashetheme se i ati e kishte marrë dhuratë këtë mbretëri nga vetë Zoti.

“Hael, a nuk po dëgjon?” - E pyeti një zë që e njihte shumë mirë. Ai u kthye të shikonte femrën para tij. Nuk do t'i harronte kurrë ata sy smeraldi, flokët ngjyrë ari-kafe. Ishte princesha e Terrixias.

“Mora një letër, nga vetë mbreti.” Tha ajo me krenari. Por a kishte qenë vallë aq naive sa të mos e kuptonte se edhe femrat jo-fisnike ishin ftuar?

Hael e pa i mërzhitur.

“Leyla, nëse ke ardhur të më thuash sa e veçantë je, më vjen shumë keq ta të thyej këtë iluzion, por nuk je e vetmja e as e para.”

Princesha psherëtiu e fyer dhe u largua. Gjëja e parë që i

erdhi ndër mend princit ishte të shkonte tek i ati dhe ta pyeste se pse, në emër të Malloryt, kishte ftuar atë princeshë tradhtare. Askush nuk e pëlqente Leylën, princeshën e Terraxias. Aq më pak vëllezërit e tij.

Kështu, Hael vendosi ta bënte mision të tij, por para se të pyeste t'atin, do të shkonte në oborrin e jashtëm për të parë sa femra kishin filluar të mblidheshin në kopshtin mbretëror. Kopshti mbretëror ndodhej pas kështjellës, pranë Bloodfallit, kryeqytetit të ashtuquajtur. Hael kaloi portat gjigante të oborrit të brendshëm dhe doli përreth kështjellës, duke përshëndetur disa rojtarë që as nuk i njihte. E dinte që vëllai i tij do të bënte të njëjtën gjë, por kjo nuk ishte arsyeja pse i përshëndeste. Donte të dukej princi i mirë dhe miqësor që ishte.

Kur arriti në kopshtin mbretëror, hodhi vështrimin përreth. Nuk kishte shumë femra, të paktën ende jo. Disa prej tyre do të merrnin javë të mbërrinin. Ai pyeste veten nëse vallë shtriga do të guxonin të shkelin në këtë tokë. Tokën e mbretit Eryx. Do të ishte vetëvrasje, por nëse i ati i kishte ftuar, ndoshta donte aleatë të fuqishëm. Ose ndoshta ishte thjesht aq i marrë sa të mendonte se një shtrigë do të lidhej me të. Hael mendoi se mundësia e dytë ishte më e mundshme. Teksa shikonte mes femrave, dalloi vëllain e tij Rune gjeneralin Rune, ulur mbi një kalë të zi, Akhal-Teke-n e tij, të cilin e kishte fituar pas një beteje kundër një atentatori nga Shkretëtira e Kockave. Rune mbante veshjen e tij mbretërore: pantallona të bardha, këmishë të bardhë me kopsa dhe xhaketën bardh e artë. Sigurisht që mbante veshjen mbretërore, kurse i

ati me siguri e kishte detyruar. Hael gjithmonë mbante veshjen mbretërore, por tek ai ishte ndryshe. Vëllai i tij ishte gjeneral, dhe princ. Duhej të ruante statusin princëror tani që femrat kishin ardhur. Hael e njihte mjaft mirë vëllanë, e dinte se Rune do ta hidhte veshjen mbretërore sapo të kalonte një javë.

Shumë femra e shikonin Runen. Hael nuk i fajësonte. Vëllai i tij ishte një veprimtarë i rrallë arti i vërtetë. Flokët e zinj i shkëlqenin papastërtia e zakonshme pas orëve të stërvitjes nuk ishte askund. Sytë gri stuhi vëzhgonin çdo femër, ndërsa dielli prekte lëkurën e tij të nxirë, dhe dukej sikur vetë Valdis e kishte puthur. Hael dyshonte se ekzistonte qoftë edhe një femër e gjallë që nuk do të rrëzohej në gjunjë kur Rune kalonte pranë. Këtë e kuptonte shumë mirë. Sytë e Haelit vijuan të kërkonin vëllezërit e tjerë, por asnjëri prej tyre nuk ishte aty. Darius me gjasë po e shijonte jetën, me ndonjë dy femra rreth tij. Por Ishaan? Nuk e dinte. Ishaan mund të kishte qenë kudo dhe askund njëkohësisht. Haeli e shihte veten te vëllai i tij më i madh. Ishaan ishte vetëm dy vjet më i madh, ku të dy ishin gjithmonë të heshtur. Absolutisht gjithmonë të heshtur. Por, ndryshe nga Ishaan, Hael e pëlqente shoqërimin me të tjerët. Kur Haeli mendoi se kishte parë mjaft, u kthye drejt oborrit të brendshëm. Ai pyeste veten nëse do të vinin edhe më shumë femra, duke marrë parasysh reputacionin që kishte i ati. Të gjithë e dinin që i ati ishte i pamëshirshëm. Epo, të gjithë përveç fae-ve në Solaria dhe fae-ve mbretërorë. Jo shumë e dinin çfarë u bënte i ati atyre që zotëronin aftësi.

Kapitulli 2

Rune ishte ulur mbi kalin e tij. Ndërsa shikonte të gjitha femrat, i ati e kishte urdhëruar të qëndronte roje mbi to. Dhe ai e urrente çdo sekondë. Çdo sekondë të vetme. E urrente. Sidomos që nga çasti kur pa Leylën, singërisht ai vetëm donte që ajo të zhdukej prej andej. Ai e dinte që asnjëri prej vëllezërve të tij nuk do të përfundonte duke u martuar me të, duke marrë parasysh të shkuarën që kishte pasur me të. Por i ati, ai mbret, donte me çdo kusht që Leyla të përfundonte me një nga vëllezërit e tij, vetëm e vetëm për aleanca politike. Por Rune do të preferonte të vdiste sesa të shihte vëllezërit e tij të duronin atë që kishte duruar ai gjatë marrëdhënies me Leylën.

Ai psherëtiu dhe tundte kokën, duke i larguar të gjitha mendimet për të. Veshja Mbretërore kishte qenë tepër e ngushtë. Shumë e ngushtë për shpatullat e tij të gjera dhe kofshët e tij muskulore. Gjenerali mezi priste ta hiqte sërish. Ai e urrente edhe veshjen mbretërore. Kishte aq shumë gjëra dhe krijesa që i urrente, por asgjë, asgjë dhe askënd nuk i urrente më shumë se shtrigat. Ato krijesa të bukura dhe tmerrësisht të fuqishme, krijesa me mendje të ndritshme. Ai i urrente ato. I përçmonte thellë.

Rune kishte vënë re Haelin, mënyrën si i shikonte femrat dhe si shikonte Rune-n. Kishte vënë re edhe si dhe kur ishte larguar. Vëllai i tij i vogël, ndoshta vëllai i tij i preferuar. I donte të gjithë vëllezërit njësoj, por pas vdekjes së ëmës, ai e kishte marrë përsipër të kujdesej

për Haelin dhe e kishte parë të rritej. Hael, vëllai i tij i vogël, mashkulli që mundohej të ishte aq shumë si ai, edhe pse në sytë e Runes ishte i përsosur. Hael, krahëza e tij e vogël. Ai do të bënte gjithçka për princin më të ri. Do të bënte gjithçka për ta mbrojtur nga të gjitha rreziqet që Ichor-i ofronte.

Do ta mbronte nga çdo gjë mizore, çdo gjë që mund t'i bënte dëm. Do ta mbronte me vetë jetën e tij.

Dhe Rune e dinte mirë se i vëllai ishte mjaft i mençur që të mos i afrohej Leylës dhe nëse Hael nuk do të ishte aq i mençur, atëherë ai do të kujdesej personalisht që Leyla të mos i afrohej. Ndërsa shikonte femrat, vuri re një femër që i tërhoqi vëmendjen. Flokët e saj të zinj dukeshin si mëndafsh. Bukuria e saj ndriçohej nga dielli. Ajo, njësoj si ai, ishte me lëkurë të nxirë, por ngjyra e saj dukej si përzierje ullinjsh të çmuar dhe ari. Nga veshjet, fundi i bardhë që i fillonte nga kocka e ijëve, bluza e shkurtër e bardhë, sandalet dhe shalli i bardhë dukej qartë se vinte nga Shkretëtira e Kockave. Shikimi i tij rrëshqiti mbi të dhe ai e vëzhgoi dhe e përthithi bukurinë e saj. Dhe sytë e saj aq të errët sa pothuaj dukej sikur ishin të zinj krejtësisht. Nëse Leyla ishte princeshë, atëherë kjo femër do të ishte mbretëreshë, krahasuar me Leylën.

Ajo nuk mbante asnjë stoli, dhe megjithatë sytë e tij tërhiqeshin nga ajo. Ai hodhi vështrimin tek Leyla dhe pa fytyrat plot urrejtje që ajo i hidhte asaj femre të bukur, ndaj Rune vendosi të shkonte ta takonte.

Rune nuk zbriti nga kali, i cili galopoi drejt femrës.

“Dhe kush mund të jetë kjo bukuri?” Pyeti Rune. Zëri i tij ishte aq i ulët sa vetëm femra ta dëgjonte.
“Kush je ti?” Pyeti ajo, pa e ngritur as kokën për ta parë.

Ai qeshi lehtë. “Unë jam princi Rune Malsagov, gjenerali i ushtrisë së mbretit Eryx.”

“Ah, mirë pra, ti u prezantove, kështu që ndoshta duhet ta bëj edhe unë.” Tha ajo, pa asnjë shenjë emocioni në zë. “Emri im është Saher, kënaqësi që u njohëm, madhëri.” Princi vuri re se ajo nuk tregoi mbiemrin e saj, vetëm emrin që i ishte dhënë ditën që kishte lindur.

“Është kënaqësi të të njoh, Saher. Shijojë qëndrimin në Solaria.” Tha ai dhe u rikthye me galop në vendin ku kishte qenë më parë. Mbreti i kishte dhënë Runes urdhra të rreptë të qëndronte roje; Rune kishte vënë re edhe mënyrën si mbreti përpiqej ta frikësonte vëllain e vogël, Dariusin, duke i thënë se nëse bënte ndonjë marrëzi, do të duhej të pastronte ahuret e kuajve.

Por Rune e njohte mirë vëllanë, shumë më mirë se mbreti. E dinte që Darius do ta bënte posaçërisht sepse mbreti i kishte thënë të mos bënte marrëzi.

Sytë e femrave u drejtuan nga një mashkull që po hynte në kopshtin mbretëror. Rune ndoqi shikimet e tyre dhe pa Navin-in, rojën e Fronit.

Ai u çudit pse ai ishte aty kur duhej të ruante Fronin. Navini iu afrua, shpata e varur pas shpinës.

“Kjo është një pamje e rrallë, gjeneral.” - tha ai, dhe Rune e kuptoi që po fliste për Veshjen Mbretërore.

Gjenerali e pa rojtarin e Fronit. “Më thuaj, ç’bën këtu? A nuk duhet të ruash Fronin?”

Navini buzëqeshi, një buzëqeshje e ngadaltë dhe e qetë. “Mbreti tha se sot mund të pushoj, meqë do të ketë shumë ngjarje në javët dhe muajt e ardhshëm.”

Rune tundte kokën. “Më bëj një nder dhe gjeje Dariusin. Nuk dua të bëj ndonjë marrëzi tani që edhe mbretërorë të tjerë po vijnë.”

Rojtari pohoi me kokë, u kthye dhe bëri atë që gjenerali i kishte kërkuar. Princi i dytë më i madh po argëtohej vërtet me tre femra përreth tij. Dariusi gjithmonë kishte pasur talent për t’i joshur femrat; ishte arsyeja pse e donte aq shumë bibliotekën dhe kopshtin mbretëror. Të gjitha ato femra të bukura, për të dukeshin si perëndesha. Atij nuk i interesonte që i ati kishte ftuar të gjitha femrat afër Solarias, ose ato që dukeshin të denja për katër princërit. Mbreti mund të shkonte e të hidhte veten nga një shkëmb, sepse aq i shkonte për shtat.

Atij nuk i interesonte për të atin; i ati nuk donte ta shihte si djalë, kështu që as Dariusi nuk do ta shihte mbretin si baba. Pse do të duhej?

Darius shikoi femrën e bekuar nga perënditë në të djathtë. Ajo kishte disa shenja të kuqe në qafë nga puthjet e tij. Disa kopsa të këmishës së tij ishin të zbërthyera. Pastaj ktheu kokën majtas, për të parë femrën që i luante me flokët. Ah, sa shumë i pëlqente kur i luanin flokët. Shpatullat i kishte krejt të çliruara, ndërsa femra e tretë pas tij i bënte masazh. Ai mund të rrinte kështu përgjithmonë, qofshin mallkuar Zota, qofshin mallkuar titulli i princit dhe gjithë kjo mbretëri.

Dariusi e lëshoi kokën mbrapa dhe i mbylli sytë. Gjëja e vetme që i duhej tani ishte pak pluhur orkide ta thithte dhe të ndihej më lart se çdo zot që mund të ekzistonte. Edhe nëse ekzistonin, ai pyeste veten pse e kishin mallkuar dhe e kishin vendosur në këtë familje; ai e urrente jetën e tij si princ i kurorës.

Ndonjëherë, kur ishte vetëm katër vjeç, Dariusi kishte ikur nga kështjella drejt varfërisë për të parë sa ndryshe ishte të mos ishte mbretëror. Në fund të ditës, e kishin shoqëruar sërish në kështjellë një roje, ndërsa e ëma qante me histeri. E ëma. O Zot, sa shumë i mungonte. I mungonte çdo ditë. Por të paktën ai po ndiqte këshillën që i kishte dhënë: Argëtohu, biri im i ëmbël. Mos lejo që jeta të të kalojë pa u argëtuar. Dhe ai u tendos sërish. Dariusi nuk e dëgjoi çfarë tha saktësisht femra pas tij. Nuk i kushtoi më vëmendje asnjërës prej tyre, sepse u ngrit dhe doli nga Biblioteka e Gjakut, vetëm për t'u përballur me Navinin. Sigurisht, Rune do ta dërgonte Navinin ta kërkonte, edhe në ditën e tij të pushimit.

I pabesi pa zemër...

“E supozoj që Rune të ka dërguar?” - tha Darius, duke tundur kokën. Navin qeshi dhe i vuri dorën mbi shpinë. “Më zbulove.” Darius vazhdoi të ecte, duke hedhur sytë anash dhe duke parë të gjitha ato femra të mbledhura në kopshtin mbretëror.

“Ti dhe Rune jeni tepër, tepër të parashikueshëm,” - tha ai.

Ai ktheu kokën nga ana tjetër për të parë Malet Përhumëse. Askush nuk lejohej të kalonte kufirin drejt atyre maleve mizore. Legjenda thotë se askush që e kalonte atë kufi nuk kishte mundur të kthehej.

“A mendon se do të vijnë ndonjë shtrigë?” - tha Dariusi, me shikimin që i qëndronte te pamja e Maleve Përhumëse.

“E di që askush nuk kthehet i gjallë nga ato male.”

“Jo fae-t, por shtrigat. Shtrigat, ndoshta, mund ta kalojnë atë kufi pa derdhur gjak.”

Dariusi dikur kishte parë një shtrigë sa ishte fëmijë, por edhe ai vetë kishte qenë fëmijë atëherë.

“Mirë, nëse vijnë shtriga, atëherë do t’i shohim shumë shpejt.” Navini u ndal për një çast.

“Por kjo nuk është arsyeja pse erdha. Rune do që të sillesh mirë, bëje për të. Të paktën kësaj here. Mjerë Rune, që po mban Veshjen Mbretërore, prandaj të paktën sillu mirë.” Dariusi psherëtiu. “Do të shoh, çfarë mund të bëj. Por nuk premtoj asgjë.”

Navini u duk i kënaqur me atë përgjigje dhe i tha Dariusit se kjo ishte dita e tij e lirë, prandaj po shkonte të takonte familjen. Dariusi i uroi ditë të mbarë dhe u drejtua për nga kështjella, për të shkuar në dhomën e tij dhe për të bërë një banjë të akullt për të larguar çdo frustrim. Kjo dukej një ide e mirë, së cilës kishte ndërmend t’i përmbahej.

Kapitulli i tretë

Nëse kishte një gjë që e urrente mbretëresha e re e shtrigave, ajo ishte kur shtrigat e tjera i jepnin urdhra dhe i tregonin se çfarë duhej të bënte, sikur ajo nuk ishte në gjendje të mendonte vetë.

Hazel Willard, trashëgimtarja e vetme e mbretëreshës Morana e Pestë, çka automatikisht e bënte atë mbretëreshën e mbretërisë së shtrigave.

Ajo qëndronte ulur në fronin e saj, me fustanin e zi të zbukuruar me rubinë që e bënin të dukej sikur ishte njollosur me gjak. Thonjtë e saj të gjatë ishin gjithashtu të zinj, ashtu si sytë dhe flokët e saj. Pas vdekjes së nënës, ajo u bë mbretëresha e shtrigave mbretëresha më e re ndonjëherë. Sepse kishte qenë vetëm njëmbëdhjetë vjeçe kur nëna e saj vdiq. Hazeli e hapi letrën me majat e thonjve të saj - oh, sa shumë i donte ato pastaj filloi të lexonte. Përsëndetje, shtriga ime e dashur.

Katër djemtë e mi më në fund kanë arritur moshën për t'u martuar dhe, meqë po plakem ngadalë, mendova se organizimi i një balloje do të ishte mundësia e përsosur që trashëgimtarët e mi të gjejnë një bashkëshorte të denjë, dorën e majtë të fronit të Solarías. Kjo letër shërben si ftesë për ty dhe për këdo që dëshiron të marrësh me vete. Unë personalisht kam përgatitur një suitë të përshtatshme për ty dhe për çdo shoqërues që mund të bashkohet në udhëtimin tënd dhe në këtë provë 100-ditore për t'u treguar mjaftueshëm të denjë për princat e mi.

Kjo mund të jetë gjithashtu një mundësi e shkëlqyer për t'u bërë aleatë; të dy e dimë se sa të fuqishëm mund të bëhen fejt e Solarías dhe shtrigat e mbretërisë sate. Me padurim pres të të shoh duke kaluar portat e Solarías. Je e mirëpritur këtu.

Me respekt të vërtetë,
Mbreti Eryx i Bekuar

Hazeli pështyri përbuzshëm. Ajo... duhej të shkonte në Solaria? Një e qeshur e vrazhdë iu shkëput nga gryka. Katër krye-shtrigat, dy në të majtë e dy në të djathtë, ia hodhën sytë. Mbreti paskësh pasur guxim vërtet që t'i shkruante këtë dhe t'ia dërgonte asaj? Duhej t'ia pranonte: ishte një bastard krenar. Por gjithsesi... një bastard deri në palcë. Visha, krye-shtriga me flokë ngjyrë vjollce, e vështroi mbretëreshën e saj.

“Ka diçka që dëshironi të na thoni?” Ishte kërkesë, jo pyetje, dhe Hazelit nuk i pëlqeu aspak. Krye-shtrigë apo jo, kush ishte ajo që t'i kërkonte përgjigje mbretëreshës? Mbretëresha nuk iu përgjigj. S'kishte as pse. Hodhi edhe një sy letrës që mbante në dorë, letrës që mbreti e kishte shkruar vetë. Ngjante sikur ishte shkruar me gjak nga ngjyra e kuqe e bojës.

Çdo shkronjë fliste vetë për vete; secila prej tyre ishte shkruar me hirin e një gjaku mbretëror. Mendimet i qarkullonin të shpejta në mendjen e saj dinake: A duhej të shkonte? A duhej të merrte pjesë?

Nuk do t'i bënte dëm. Por... mund t'i bënte. Që të shkonte në Solaria, duhej të kalonte nëpër Malet Haunting. Po sikur të donte t'i anashkalonte ato male, do të duhej të kalonte përmes Hendekut të Vdekjes për të

hyrë në Lunaris, dhe prej andej do t'i duheshin dy ditë për të arritur Solarian, dhe gjysmë dite tjetër për të mbërritur në kryeqytet.

Ose mund të merrte rrugën drejt përmes Maleve Haunting, ku do të haste krijesa të errëta, shumë e shumë të tilla, për të cilat nëna i kishte treguar histori. Shkurtimi i rrugës do t'i merrte rreth një javë, ndërsa kalimi përmes maleve, më së shumti tri ditë. Hazeli mendoi, mendoi e mendoi. Që nga vdekja e të ëmës nuk e kishte lënë mbretërinë e saj asnjëherë. Ndoshta do t'i bënte mirë t'i largohej shtëpisë së përditshme dhe të dilte sërish nga zona e saj e rehatisë. Hazeli ishte e zgjuar dhe e fuqishme; do t'i mbijetonte Maleve Haunting, u kishte mbijetuar qysh në moshën tetë vjeç kur kishte shkuar në Solaria bashkë me nënën e saj.

Por prapë... nëse ajo largohej nga froni, kujt do t'ia besonte atë?

Mbretëresha nuk u zinte besë krye-shtrigave. Asnjë i mençur s'do t'u zinte. Dhe shërbyesen e saj besnike, Valrien, nuk mund ta linte pas; jo atë, që gjithmonë kishte qenë si nëna e dytë për të, që kishte qenë krijesa më e përkushtuar dhe besnike që kishte njohur ndonjëherë. Ishte një vendim i vështirë. Por Hazeli e dinte cilat dy krye-shtriga do t'i merrte me vete. Nuk guxonte t'i linte të vepronin të lira mbi popullin e saj. Mbi shtrigat e saj.

“Visha dhe Merikh, të dyja do të më shoqëroni në Solaria. Shkoni dhe bëni gati çantat.”

Të dyja krye-shtrigat u ngritën menjëherë, pa nxjerrë as

frymë ndërmjet fjalëve të mbretëreshës, dhe tundën kokën në heshtje.

“Pse do të shkoni në Solaria, o mbretëresha ime?” Sytë e lashtë gri të Valries u drejtuan kah ajo.

“Mbreti më ftoi. Tha se kishte përgatitur një suitë të mrekullueshme për mua. Ti do të vish me mua,” - tha mbretëresha e shtrigave. Valrie tundte kokën. “Sigurisht, o mbretëreshë.” U ndal, ndërsa pyetja i qëndronte pezull në buzë.

“Pyete,” - i tha Hazeli, duke ndjerë se kishte një përgjigje të pashprehur.

“Sa gjatë do të qëndrojmë? Kush do të ruajë fronin tuaj? Cilin rrugë do të marrim?”

Mbretëresha u duk e argëtuar nga kujdesi i shërbyeses së saj.

“Do të më takosh më vonë në dhomën time,” urdhëroi mbretëresha, dhe shërbyesja iu bind menjëherë.

Melantha, krye-shtriga më e reja, foli. “O mbretëreshë, gjatë mungesës suaj... do të dëshiroja të kujdesesha për fronin tuaj.” Hazeli e shikoi me dyshim. Pastaj pa sesi krye-shtriga u ngrit nga vendi dhe ra në gjunjë para saj. Melantha nxori thikën dhe preu pëllëmbën nga brenda.

“Unë, Melantha, betohem të mbroj fronin dhe shtrigat tuaja me gjithë fuqinë dhe forcën time. Betohem të jem besnike dhe të zbatoj çdo urdhër që do të më jepni. Unë, Melantha, ju lutem: merreni këtë betim si dhuratën time të besnikërisë ndaj jush. E lidh jetën time me tuajën.”

Hazeli mbeti e tronditur.

Mbretëresha e re shikoi krye-shtrigën e gjunjëzuar, ndërsa gjaku i zi i rridhte nga dora. Ajo nuk dinte si të reagonte ndaj betimit, ndaj besnikërisë. Asnjëherë nuk u kishte besuar krye-shtrigave... por ja ku ishte. Nuk i mbetej gjë tjetër, veçse ta pranonte. Hazeli mori pëllëmbën e prerë dhe e puthi në vendin e prerjes. Gjak i zi i njollosoi buzët, prerja u shërua menjëherë. Tani betimi qe vulosur në shpirtin e krye-shtrigës që ia kushtoi jetën mbretëreshës. Hazeli hodhi sërish sytë te krye-shtriga e gjunjëzuar. Krye-shtriga më e vjetër, Faera, tani po ofronte edhe ajo pëllëmbën e saj të përgjakur. Mbretëresha e shtrigave ishte ende e hutuar, ndërsa po paketonte disa nga fustanet e saj. Çfarë kishte bërë vallë për ato krye-shtriga? Pse e bënë një betim të tillë?

Ndoshta... qe një tjetër dredhi e fatit. Dhe pastaj, ashtu siç i kishte thënë Valries, dy trokitje u dëgjuan në derën e saj prej hekuri. Hazel e hapi dhe la Valrien të hynte.

“Më thirrët, o mbretëreshë.”

Hazel pothuajse pështyri nga përbuzja ndaj titullit.

“Valrie, ti më njeh që para se të vija në këtë botë, qysh kur isha në barkun e nënës. Mund të më thërrasësh me emër kur jemi vetëm.”

Shërbyesja buzëqeshi në fjalët e mbretëreshës dhe tundi kokën.

“Por ke të drejtë, vërtet të kam thirrur. Po ua lë Faerës dhe Melanthës mbikëqyrjen e fronit tim.”

Sytë e zezë si humnera më e errët e Mbretërisë së Vdekjes vëzhguan sesi sytë gri të shërbyeses së saj u zgjeruan nga mosbesimi.

“Kjo nuk është e vërtetë.” “Është. Të dyja ia kushtuan jetën e tyre mua.”

Kjo e tronditi shërbyesen edhe më shumë.

“Unë... kjo...” Shërbyesja u ndal. “Nuk kam fjalë.”

“Por megjithatë, kjo nuk është arsyeja pse të thirra. Doja të të njoftoja se do të marrim rrugën drejt e përmes Malit. Disa shkëmbinj të vegjël nuk mund të më trembin,” tha mbretëresha.

“Dhe ndërsa do të qëndrojmë atje... do të mund të përgatis hakmarrjen time, dhe ti do të më ndihmosh.”

Një buzëqeshje e errët, mizore, iu ngjit buzëve të shërbyeses.

Kapitulli i katërt

Hael më në fund mbledhi gjithë guximin që kishte dhe u drejtua për në sallën e fronit, ku i ati, mbreti, ishte ulur në majë të fronit. Ai nuk dinte as si të fliste në praninë e të atit.

“Ah, princ. Çfarë të sjell këtu?”

Hael ndjeu si pesha i ra nga shpatullat sapo i ati e hapi bisedën.

“Shpresoj që tashmë ke parë ndonjë femër që ta ketë zënë syrin.” Hael mezi përmbajti përçmimin që i ngjitej në fyt.

“E pashë që keni ftuar Leylën?”

Ja më në fund, fjalët i dolën nga goja. Mbreti buzëqeshi.

“Pra, e paske parë princeshën e Terraxias? Më vjen mirë.”

“Pse e ftuat, o atë?”

Sytë e Haelit u ngushtuan, por mbreti pati guximin të qeshte.

“Mendova se doje të ishe si vëllai yt, ndaj pse të mos provoje të njëjtën femër?”

Zëri i mbretit ishte plot tallje. Kurrë, kurrë në jetë Haeli nuk kishte ndier kaq shumë zemërim dhe neveri ndaj të atit. “Ajo është një princeshë tradhtare, dhe do të bëjë çdo gjë për të vënë kurorën në duart e saj.”

Oh, Haeli ishte plot furi. Mbreti nuk reagoi.

“Ajo e bëri Runen të dëshironte vdekjen! E shkatërroi një herë, dhe tani ju doni t’i shkatërrojë edhe djemtë e tjerë?!”

Haeli nuk e ndaloi as sibilantën e zërit.

“Nuk është problemi im.”

Djali më i vogël u kthye dhe filloi të largohej, por para se të dilte nga salla, i ati foli sërish:

“Ruaje tonin kur më flet, princ.” Haeli nuk e pa të atin, vetëm doli me neveri të shkruar në fytyrë. Teksa po largohej nga salla, vuri re vëllain e tij, Ishaannin, duke kaluar pranë. Haeli nuk e kishte parë tërë mëngjesin. Ishaanni ndoshta po shkonte për mëngjes, kështu që Haeli shpejtoi hapin për ta zënë.

“Po shkon të hash? Të bashkohem, vëlla?” - pyeti.

Ishaanni nuk e shikoi fare kur tha:

“Ti veç po më ndjek; ç’kuptim ka pyetja?”

Ai nuk kishte bërë gjumë të mirë.

“Natë e keqe?”

Atëherë Ishaanni e shpoi me një vështrim vëllain e vogël. Sytë e tij kafe dukeshin të lodhur, jo nga një natë e keqe, por nga shumë të tilla.

“Ëndrrat po m’i viziton nëna.” Foli me zë të ulët.

Haeli e shikoi i shqetësuar.

“Mamaja?”

Ishaanni vetëm tundi kokën. “Një hajdut!” Bërtiti shitësi. Azara nuk guxoi të kthente kokën, ndërsa nisi të vraponte. Ajo mund ta linte shitësin prapa me lehtësi, por ushtarët mbretërorë mbi kuaj? Kursesi. Ishte e pamundur. Ajo mund të bëhej e padukshme, atëherë nuk do ta shihnin. Por pastaj? Nuk do të mund ta tregojë fytyrën më kurrë, sepse ushtarët mbanin mend çdo fytyrë.

Që do të thoshte: sapo të dilte nga padukshmëria, do ta çonin te mbreti, vetëm që ta therte para gjithë popullsisë së Solarias. Faji ishte i saj. Ishte e pamatur që vodhi kur kishte kaq pak fae në treg. Por, do të mësonte. Dhe herën tjetër do e bënte më mirë. Dikush e kapi nga kyçi dhe e tërhoqi në një rrugicë të ngushtë.

“Këtej,” tha një zë mashkulli.

“Kush je ti?” Azara pyeti me frymë të rënduar nga vrapi.

“Nuk ka rëndësi, vetëm më ndiq.” Ajo guxoi të hidhte një sy pas shpatullave: ushtarët kaluan vullshëm rrugicën ku ajo ishte fshehur. Ishte fat. Fat i pastër.

Mallory, Perëndesha e fatit, kishte të preferuarit e saj.

Dhe prapë, Azara e mallkoi veten për marrëzinë.

Po ndiqte një mashkull të panjohur, dikë që mund ta çonte drejt mbretit për ta shitur.

Por Azara kishte mjaft njohuri në luftim për t’u mbrojtur.

Asnjë mashkull nuk do ta shkatërronte.

Ajo do të ishte shkatërrimi i meshkujve. Teksa e ndiqte, vuri re se ai po e çonte drejt stallave të kuajve të ushtarëve. Ajo ishte shumë afër... tepër afër terrenit të stërvitjes dhe oborrit të brendshëm. Rrugica e ngushtë dukej sikur nuk mbaronte. Muret ishin të mbushura me shkrime, disa në gjuhën moderne të fae-ve, disa në dialektin e lashtë, të harruar.

Çfarë vallë ishte shkruar aty?

Sytë e saj ndoqën shkrimet... pastaj një rreze e fortë dielli i goditi sytë. Duhej t’i mbyllte për një çast.

Solaria, mbretëria e Diellit.

Sa shumë e urrente.

Gjithmonë ishte pyetur pse prindërit e saj kishin ardhur këtu. E gjithë mbretëria, sipas saj, ishte veç pleh. Mashkulli e tërhoqi brenda njerit prej bokseve të kuajve. Ajo i vështroi kuajt: të bukur, madhështorë.

“Azara,” Mashkulli uli kapuçin. Ajo u tërhoq instinktivisht, duke kapur thikën e lidhur në kofshën e saj. “Kapiteni i rojës.” Zëri i saj u bë akull. Kapiteni i rojës që do të thoshte se ai e njihte mirë atë dhe prindërit e saj. Ai hodhi hap drejt saj, por ajo e ngriti thikën edhe më fort.

“Edhe një hap tjetër dhe do ta ngjyej këtë mur me gjakun tënd.” Sytë e saj gri ishin po aq të mprehtë sa thika në dorë. Ajo nuk po bënte shaka. Ishte e qartë.

“Zotat janë dëshmitarë, nuk jam këtu të të bëj dëm. Të shpëtova, për Perënditë! Foli kapiteni.

“I kam njohur prindërit e tu.”

Sigurisht që i kishte njohur.

“Ishin njerëz të mirë, besnikë. Dhe të donin më shumë se gjithçka.”

Azara uli ngadalë thikën, por sapo kapiteni bëri një hap, ajo e ngriti sërish.

“Qëndro. Aty.” Pëshpëriti ajo. Kapiteni ngriti duart në shenjë dorëzimi.

“Dëgjo... Unë isha ai që i vrau” Azara nuk e la të mbaronte. U hodh si bishë mbi të. Kapiteni u kap mat. Gjithçka që Azara ndiente ishte një zemërim i bardhë, përvëlues, që i përshkonte venat.

“Do të vras. Do ta bëj ngadalë... dhe me dhimbjen më të madhe,” i pëshpëriti. Zëri i saj ishte i ulët, vdekjeprurës. Në atë çast kapiteni e kuptoi: ajo e kishte seriozisht. Duhej të vepronte përpara se ajo t’ia priste fytin, sepse ishte krejt e gatshme ta bënte. Sytë e Azarës u zgjeruan kur kapiteni i përmbysi. Ai i kapi dorën që mbante thikën. Ai ishte mbështetur mbi të, dhe Azara e shfrytëzoi momentin: ngriti ijet me forcë, u rrotullua dhe u shkëput nga poshtë tij. Kapiteni ra me fytyrë përdhe.

“Duhet të më dëgjosh” - tentoi ai.

“Deimos do të të dëgjojë.”

Perëndia e Vdekjes. Ndryshe i njohur si Sjellësi i Vdekjes. Qoftë Valdis e mëshirshme me të, sepse askush dhe asgjë, përveç dritës vetë, s’mund ta ndihmonte kapitenin. Kapiteni u ngrit shpejt në këmbë, duke u përpjekur të tërhiqte thikën e tij, por ajo kishte zhdukur.

“Po kërkon këtë?” Azara mbante thikën e tij në dorën tjetër. Ajo hajdute e mallkuar. Mënyra sesi Azara i mbante thikat tregonte vite përvoje.

Por kapiteni kishte dyfishin e përvojës së saj.

Ai nuk do ta lejonte veten të mposhtej nga një vajzë që kurrë nuk kishte marrë stërvitje të mirëfilltë. Azara e vëzhgonte kapitenin, po ia studionte çdo lëvizje.

Një buzëqeshje e ftohtë iu ngjiti buzëve të plota. Kapiteni u lëshua drejt saj. Duhej të merrte mbrapsht thikën ndryshe do të ishte i vdekur brenda një rrahjeje zemre.

Ai nuk kishte aftësi. Dhe vetëm tani e kuptoi se kush kishte epërsinë. Sidomos kur Azara u zhduk.

Ai i njihte mirë prindërit e saj... prandaj pse ajo të mos mburrej pak me aftësinë e vet dhe ta tallte?

Por kapiteni ishte i zgjuar. U rrotullua me shpejtësi dhe goditi një grusht, grushti e gjeti shënjestrën, dhe Azara u bë sërish e dukshme, duke u tërhequr pas. Kapiteni kishte goditur fuqishëm; fryma e Azarës u këput dhe i vinte me tërheqje të vështira e të rënda.

“Vajzë kokëfortë,” Psherëtiu kapiteni.

Hodhi sytë shpejt pas shpatullave të tij, por ky ishte një gabim. I pamatur, i rrezikshëm.

“Meshkull i pamend,” Pëshpëriti Azara në veshin e tij.

Ajo e kishte shfrytëzuar atë lëvizje budallaqe për avantazhin e saj dhe menjëherë i ishte afruar. Gjuri i saj goditi stomakun e tij, dhe grushti i saj nofullën.

Koka e kapitenit u shtrembërua nga goditja, u tërhoq disa hapa prapa dhe pështyu gjak... bashkë me një dhëmb.

Azara qeshi, por jo një e qeshur e lumtur. Ishte një e qeshur e mbushur me urrejtje.

Ajo iu afrua ngadalë, të dyja thikat duke shkëlqyer nën dritë.

Kapiteni e pa.

Dhe për herë të parë në jetën e tij, ndjeu frikë. Frikë të vërtetë. Ai bëri një hap prapa, sikur distanca të mund ta shpëtonte. Kapiteni ishte i tmerruar dhe i hutuar.

Si mundej dikush si ajo, dikush pa asnjë stërvitje të vërtetë të ishte kaq vdekjeprurëse?

Por ai e kuptoi: Kur vetë Deimosi i jep dikujt zemërimin e tij, askush s’mund ta ndalë atë qenie.

Do të duhej vetëm edhe një hap. Një hap i vetëm që ajo t'i priste fytin.

“Ej, Malek,” Azara u kthye me vrull.

Ajo e lëshoi thikën sapo pa njërin prej princave. Vetëm atëherë kapiteni guxoi të merrte frymë. Azara ishte deri në fyt në telashe tani.

“Kush je ti?” Kërkoi princi.

Nuk dukej aspak si princi i këndshëm dhe lozonjar që përflitej.

“Dhe çfarë po bën këtu me mikun tim?”

Asnjëra prej tyre nuk ishin pyetje, ishin urdhra. Çdo fjalë që i dilte prej goje ishte urdhër.

“Ajo është vajza për të cilën të kam folur,” U përgjigj kapiteni... Maleku. “Dhe po përpiquesha t'i tregoja për vdekjen e prindërve të saj.”

Sytë e Azarës u ngushtuan kërcënueshëm.

“E kuptoj... dhe ajo përfundoi duke të mbytur thuasjse?”

Princi qeshi i kënaqur.

“Mirë ta di. Atëherë duhet ta dish se prindërit e tu u vranë me urdhër të mbretit.”

Ajo e pa e hutuar. “Jo, Darius. Para se të arrija t'i tregoja këtë pjesë... ajo më sulmoi.”

“Dhe a më fajëson?” Hungëroi Azara. Dariusi qeshi me të madhe.

“Të ftoj në provën njëqindditore. Edhe një bukuri më shumë s'bën dëm. Dhe ndoshta mund të marrësh hak ndaj mbretit.” Por Azara vetëm e shpoi me sy të akullt.

“Atëherë shitësit s’do tentonin të të prisnin dorën për vjedhje,” ndërhyri Maleku. “Oh, ajo është hajdute?” Tha Darius me njëfarë argëtimi.

“Le të bëhet siç tha Maleku. E pra?” Azara e dinte më mirë sesa të shkonte drejt në strofllën e armikut.

“Do ta marr në konsideratë.” “Atëherë më takon nesër në agim. Këtu.”

Princi i bëri shenjë kapitenit ta ndiqte. Kapiteni iu bind dhe doli bashkë me të. Azara nuk e dinte as vetë si kishte dalë e gjallë nga ajo situatë. Princi e ftoi në provën njëqindditore. Ose në ballo, siç u pëlqente atyre përrallorëve mbretërorë ta quanin. Azara kishte mbetur pa fjalë. Tani duhej të takonte princin e kurorës, Dariusin, ditën tjetër. Ishte tepër për nervat e saj. Tani iu kishte plasur një dhimbje koke ndërsa ecte drejt të mjerëve ku jetonte. Drejt qoshes së vogël që e quante shtëpi. Ishte një kasolle prej druri, që të paktën e mbronte nga shiu dhe bora në dimër dhe nga dielli përvëlues në verë. Por ajo ishte e sigurt se do të merrte pjesë, do të shkonte në atë kështjellë të mallkuar... nëse kjo i jepte shansin të merrte hak.

Hakmarrja ishte e vetmja gjë që e kishte mbajtur gjallë gjithë këto vite që jetonte në mjerim. Ajo vidhte shumë ushqim, po, por pjesën më të madhe ua jepte fëmijëve që kishin edhe më pak se ajo. Azara nuk e duronte dot t’i shihte fëmijët të vdisnin urie vetëm sepse mbreti që rrinte në atë fron nuk e çante kokën për njerëzit e të mjerëve.

Ai as nuk i konsideronte qytetarë.

Për të, të gjithë ata që jetonin në mjerim ishin veç e balte në këpucën e tij, të cilën e pastronte përditë.

Sapo mbërriti në shtëpi, Azara filloi menjëherë paketimin. Futi disa thika në çantë. S'dinte çfarë rrobash të merrte me vete, s'kishte shumë, megjithatë. Kështu që Azara vendosi të griste disa plagë të vjetra që ende nuk ishin shëruar...

Azara zgjati dorën drejt kutisë së drunjtë nën shtratin e saj dhe e tërhoqi jashtë. Me mëngë fshiu pak nga pluhuri sipër.
Do të të dua përgjithmonë, e ëmbla ime.

Shikimi iu mjegullua nga lotët që iu mblodhën në sy. Nuk kishte qarë kurrë që nga dita e vdekjes së prindërve të saj. Ajo ditë ndjehej si dje, dhe njëkohësisht si një përjetësi më parë. Azara priti që një pikë loti t'i rrëshqiste në faqe, por ajo nuk erdhi kurrë. Ajo ndiente një dëshpërim për t'u çliruar nga të gjitha emocionet që kishte mbajtur brenda atyre viteve. Sot, përballë kapitenit, kishte lëshuar pak nga ajo barrë, sa mirë kishte ndier. Shumë mirë, tmerrësisht mirë... por ajo nuk mund t'i lejonte vetes të mësohej me këtë, jo ende. Vite më parë, Azara i kishte premtuar vetes se nuk do të derdhte asnjë lot, derisa mbreti të vdiste. Dhe ajo do ta mbante atë premtim. Ishte e bindur për këtë. Azara mbledhi të gjithë forcën dhe hapi kutinë e drurit. Një fustan e përshëndeti. Fustani kishte ngjyrën e diellit, por më të zbehtë. Ajo kujtoi, kur nëna e saj i kishte thënë se ai fustan kishte qenë fustani i saj në ditën kur kishte lidhur jetën me të atin. Nëna e Azarës i kishte thënë dikur se do ta ruante këtë fustan që Azara ta vishte në ceremoninë e saj të lidhjes.

Me kujdes, Azara e palosi fustanin që të mos binte asnjë diamant, pastaj e vendosi në çantë. Pastaj mori fustanin tjetër, të preferuarin e saj. Ishte një fustan prej kadifeje. Shkëlqente nga grimcat e yjeve që e bënin të dukej sikur gjithë qielli ishte qepur mbi të.

I paketoi të gjithë fustanet, pesë gjithsej.

Pse po e bëj këtë?

Mendimet po e çmendnin. Ajo gjithmonë kishte pritur këtë mundësi të hynte në kështjellë, në oborrin e brendshëm, të merrte hak. Ajo gjithmonë e kishte dashur këtë. Pse po shqetësohej tani? I ati do t'ia kishte ledhatuar flokët, dhe e ëma do t'i kishte puthur ballin duke i thënë se çdo gjë do të shkonte mirë, se ajo do të ishte mirë. Dhe papritur, ajo ndjeu të njëjtën ngrohtësi që prindërit i jepnin kur ajo kishte frikë ose stres.

Në njëfarë mënyre, Azara mendoi se prindërit e saj e kishin ndjerë frikën e saj dhe ndoshta i kishin kërkuar Deimosit të vinte e ta qetësonte me ngrohtësinë e tyre.

Më në fund, Azara u ngrit me vetëbesim, me mjekër lart. Doli nga shtëpia me çantën në dorë.

Drejt oborrit të brendshëm.

Drejt fortesës së armikut të saj.

Dhe ajo nuk do të kishte frikë.

Kapitulli i pestë

Hazeli shikoi dy shtrigat e larta, teksa hipnin në karrocën mbretërore. Edhe pse Hazeli duhej të ishte ajo që ulej brenda, kishte vendosur të ecte së bashku me Valrien.

Malet e Përndjekjes këtë, Malet e Përndjekjes atë.

Ajo donte të shihte vetë se çfarë kishte atje që i frikësonte të gjithë aq shumë. Hazeli nuk do të lejonte të trembej nga disa krijesa të vogla mishngrënëse apo gjakpirëse. Ajo ishte mbretëreshë, mbretëresha e shtrigave. Dhe nuk do të kishte frikë prej tyre. Mbretëresha hodhi sytë nga shërbyesja e saj, e cila kishte veshur ngjyrat e mbretërisë:

të kuqen, të kuqen që i ngjante gjakut të freskët të fejt dhe të zezën, më të errëtën që ekzistonte.

Hazeli zakonisht shihte shërbyesën e saj veshur me petkun e shtrigave, por sot ajo i mbante ngjyrat e mbretërisë.

Hazelin e mbushi krenaria. Shtrigat e larta nuk ishin shqetësuar të vishnin ngjyrat mbretërore. Sigurisht që jo. Pse të shqetësoheshin? Në fund të fundit, ato mendonin se ishin më të mira se Hazel. Ndërsa Hazel vetë mbante rrobat e së ëmës. Të njëjtat rroba që nëna e saj kishte veshur herën e fundit kur kishte qenë në Solaria; të njëjtat rroba që kishte veshur në ditën kur iu pre koka. Pantallonat prej lëkure të zezë, këmisha e mëndafsh të zezë e bërë nga mëndafshi më i mirë, kishte qenie që do të shkëmbenin pjesë të trupit për një mëndafsh të tillë dhe manteli i kuq që i tregonte çdo krijese se kush ishte

nëna e saj. Manteli i kuq kishte qenë një deklaram fuqie. Fuqie mbi të gjitha shtrigat dhe dëshmi e asaj që mund të bënte mbretëresha që e mbante atë.

Hazeli do të ecte në Solaria, dhe do ta bënte mbretin të pendohet thellë pse e kishte ftuar. Sepse Hazeli nuk po shkonte si mike. Jo, ajo shkonte e ushqyer nga zemërimi dhe urrejtja e saj, dhe mezi priste çastin kur do ta derdhte këtë zjarr mbi mbretërinë që e urrente deri në vdekje. Femrat që uleshin në pjesën e përparme të karrocës ishin shërbyeset e shtrigave të larta. Ato drejtonin dy kuajt e lidhur pas saj. Këto femra nuk dukeshin aspak të frikësuar. Përkundrazi, dukeshin sikur nuk ndjenin asgjë. Duken të vdekura, e megjithatë ishin gjallë. Asnjë shpirt nuk fshihej pas atyre trupave. Duhej të ishte ndonjë magji e shtrigave të larta. Hazeli ende kishte aq shumë për të mësuar rreth armiqve të saj dhe rreth vetë shtrigave. Por kishte qenë e vështirë të mësonte diçka kur çdo dorëshkrim për shtrigat ishte ose djegur, ose fshehur. Ajo e dinte që çfarë shkruhej atje mund t'i shkatërronte shtrigat e larta. Por e dinte gjithashtu se shumë fuqi mund të shkatërronte edhe vetë atë. Fuqia kishte çmim, një çmim shumë të lartë.

Sapo shkelën kufirin jugor të mbretërisë, një erë e ftohtë i përfshiu. Ishte mesi i periudhës më të nxehtë të vitit. Sigurisht, mbretëria e shtrigave ishte e ftohtë, por Malet e Përndjekjes... ato ishin më të ftohta se akulli dhe kundërmonin vdekje. Një rrymë e ftohtë i përshkoi shtyllën kurrizore Hazelit.

Herën e fundit që kishte qenë këtu, ajo kishte qenë e vogël. Kishte qenë me nënën e saj, dhe ishte ndier e

mbrojtur. Por tani, pa të ëmën, ajo ndiente kërcënimin e jetës së saj të shkurtër t'i pëshpëriste në vesh. Hazeli përzuri çdo mendim vdekjeje. Frika ishte reagim psikologjik i trupit ndaj një kërcënimi. Hazeli e dinte këtë, por nuk mund ta frenonte frikën që po i rritej brenda. Era e ftohtë i përplasi flokët. Instinktet i ishin mprehur.

Ajo nuk do të trembej. Nuk mund të lejonte veten të trembej, edhe pse pemët e këtyre maleve dukeshin sikur kishin zëra. Zëra të të vdekurve që luteshin për jetën e tyre.

Unë jam Hazel Willard. Mbretëresha e 6-të e mbretërisë së shtrigave dhe e bija e mbretëreshës së vdekur Morana e Pestë.

Hazel nxori shpatën e saj.

Ajo ndjeu diçka të panjohur t'i përshkonte venat.

Diçka e ngrohtë, diçka që e bënte të ndiente fuqi. Dhe në çastin tjetër, sapo mbylli sytë për të hapur, ajo pa përmes gjithë mjegullës përpara tyre. Mjegulla u zhduk njësoj si frika e saj. Hazeli ktheu kokën djathtas. Valria ecte pranë saj. Ajo i kishte të nxjerra dy thikat: njërën në dorën e djathtë dhe tjetrën në të majtën.

“E kam urryer gjithmonë këtë vend.”

Hazeli nuk e kishte dëgjuar kurrë kaq shumë urrejtje në zërin e Valries.

“Si është këtu?” - Pyeti Hazeli. “Ti me siguri ke qenë shpesh.”

Valria e pa drejt.

“Vdekje. Është vdekje e kulluar.” U ndal.

“Por nuk do të na duhen shumë ditë deri në Solaria.”

Hazeli tundi kokën në shenjë kuptimi. Ajo pa drejt maleve. Toka atje nuk ishte ngjyrë kafe si në mbretëri. Jo - dukej si qymyr. Qymyr i zi. Pemët dukeshin aq të thata sikur nuk kishte rënë kurrë shi. Qymyr dhe pemë të thata.

Hazeli kuptoi se Malet e Përndjekjes ishin një furrë e madhe. Teksa vazhduan përpara, Hazeli ndjeu dorën e Valries në shpatull.

Ajo u kthye drejt saj.

Valria merrte frymë thellë dhe kuajt ishin ndalur gjithashtu.

“Pse u ndalëm?” Bërtiti Visha nga karroca.

Valria ia ktheu një shikim të egër.

“Nuk mund të vazhdojmë?” Shtriga e lartë dukej e paduruar.

“Mbylle gojën ose do ta mbyll unë,” Shfryu Valria, duke parë drejt maleve. Po i vrojtonte. Shtriga e lartë doli nga karroca dhe eci drejt Hazelit dhe Valries. “Fol edhe njëherë kështu me mua, shërbyese, dhe do të të lë të shijosh helmin tim.”

Para se Hazel të thoshte diçka, diçka apo dikush qeshi. Ajo e qeshur tingëllonte e lashtë... dhe vetë dhimbje ishte ta dëgjoje.

“Sygërbëtsi...” Pëshpëriti Valria.

“Çfarë do të thuash, që e pe mamanë?” - E pyeti Hael Ishaan-in. Ata po hanin mëngjes bashkë; Hael po hante mish dhe vezë, ndërsa Ishaan një sallatë me mish dhe

gjithçka që sallata zakonisht ka, përveç kastravecëve. Ishaan i urrente kastravecët.

Ishaan e shikoi vëllain e tij më të vogël; ai pa shqetësimin në sytë e tij.

“Mendoj se ajo u përpoq të më paralajmërojë. Por për çfarë? Nuk e di.” Hael e shikoi Ishaanin dhe Ishaan e shikoi Haelin.

“Çfarë tha?” - Nguli këmbë vëllai i tij i vogël. “Hael. Nuk. E. Di. E di që po më paralajmëronte, por nuk e di çfarë tha.” Ishaan e shikoi i tensionuar vëllain e tij. Ai nuk e dinte se si do të reagonin vëllezërit e tjerë. Ishaan mendonte se Rune do t’i thoshte se gjithçka kishte qenë një makth, edhe pse Ishaan e kishte ndier prezencën e saj. Ai ndjeu dorën e nënës, teksa i kalonte ndër flokë, ashtu siç bënte kur ishte gjallë. Ndjeu puthjen e lehtë që nëna i shtypte në ballë.

Dhe po e çmendte. Kishte harruar sa mirë ndihej ta kishte nënën afër. Ta kishte nënën duke e përqaftuar.

“Hael. Po të besoj ty që asnjë shpirt nuk do ta marrë vesh këtë, askush. As Rune, as Darius.”

Hael pohoi me kokë.

“Sigurisht. Po. Por ki kujdes. Ajo të paralajmëroi për diçka, prandaj të lutem ki kujdes.” Hael dukej i shqetësuar për vëllain e tij më të madh. Ishaan pohoi me kokë dhe kaloi dorën nëpër flokë; Ishaan nuk kishte dukur kurrë më i çrregullt se tani. Ai gjithmonë kishte qenë i qetë dhe i mbledhur. Nuk stresohet kurrë për asgjë, por kur të vdekurit pushtojnë ëndrrën e dikujt për ta paralajmëruar, atëherë kishte diçka për t’u shqetësuar. Diçka për t’u marrë seriozisht.

Ishaan u mendua nëse do të ndihmonte të lutej te Deimosi ose ta thërriste atë. Ai ishte sjellësi i vdekjes, prandaj me siguri dinte pse dhe si e kishte vizituar nëna.

“Çfarëdo që po mendon tani... mos e bëj.” i tha Hael vëllait të tij. “Unë nuk” nisi të thoshte Ishaan, por vëllai i vogël e ndërpreu.

“Mos.”

Azara kaloi përmes portave gjigante të oborrit të brendshëm; ajo tashmë ishte e njohur me atë vend. Në fund të fundit, kishte jetuar aty me prindërit, deri ditën kur ai kapiten bastard i vrau. Ajo nuk do të harronte kurrë se si zgjohej çdo mëngjes, veshur me fustane të ëmbla, duke ecur zbathur mbi barin e butë. Kurrë, kurrë nuk do ta harronte këtë. As nuk do ta harronte ditën kur pa prindërit e saj të varur në portat e oborrit të brendshëm. Ajo e kujtonte atë ditë qartësisht. Kujtonte plagën në zemrat e tyre dhe si gjaku pikonte prej andej. Atë ditë Azara mblodhi gjithçka që mund të merrte me vete dhe iku drejt shkatërrinave të qytetit të varfër. Tri ditë. Tri ditë prindërit e saj qëndruan të varur aty. Çdo natë ajo shkonte në heshtje tek ato porta për t’i parë. Dhe çdo natë betohej se do t’i vriste të gjithë ata që kishin guxuar t’i preknin. Kështu, Azara filloi të vraponte çdo mëngjes. Në fillim vraponte rreth lagjeve të varfra, pastaj një ditë ia doli të vraponte rreth tërë mbretërisë. Tani Azara ishte në gjendje të vraponte rreth Solarias aq gjatë sa të dëshironte. Pasi Azara e zotëroi qëndrueshmërinë në vrapim, u afrua te fushat e stërvitjes së ushtarëve. E fshehur pas një shkurreje, i vëzhgonte dhe kopjonte çdo lëvizje të tyre. Azara mësonte shpejt dhe i zotëroi të gjitha. Tani ajo ishte një nga luftëtarët më të mira që ekzistonin, edhe pse askush nuk e njihte. Azara ishte

stërvitur çdo ditë që nga vdekja e prindërve. Çdo ditë zgjohej herët për të vrapuar. Pastaj ushtrime, dhe së shpejti u sigurua që të mund të përdorte një thikë në të dyja duart. Djathtas dhe majtas ajo nuk dëshironte që armiq të e saj të kishin qoftë edhe një grimë shansi për ta mundur.

Ditën që mbushi njëzet vjeçe, disa javë më parë, ajo zbuloi aftësinë e saj për t'u bërë e padukshme. Disa do ta quanin magji, por ajo nuk ishte magji, ishte një aftësi. Mbreti gjithmonë kishte qenë budalla: ai mendonte se këto aftësi ishin magji. Sigurisht, ato ishin dhënë nga Zotat, por magji? Azara kishte mësuar nga nëna e saj se magjia vinte nga dija dhe nga koha. Dhe Azara ia kishte bërë vetes një mision: të fitonte magji. Magji të papërpunuar që do ta tundte mbretërinë, magji të egër që do të shkatërronte pallatin dhe, me pak fat, do ta vriste mbretin brenda tij. Teksa Azara ecte nëpër oborrin e brendshëm, një rojë e ndali.

“Ku mendon se po shkon, vajzë?” - E pyeti roja. Ai kishte flokë të zinj dhe sy blu të thellë.

“Princi Darius më ftoi në provën 100-ditore. Prandaj, ju lutem, të më lini të kaloj; duhet të shkoj në kopshtin mbretëror,” u përpoq të fliste me mirësjellje Azara, por çdo fjalë i tingëllonte e mbushur me urrejtje. Urrëjtje për gjithë këtë mbretëri. Roja e shikoi Azarën, me mosbesim në sy.

“Epo, atëherë më lejoni t’ju shoqëroj në kopshtin mbretëror.” Azara nuk kundërshtoi. Kur mbërriti me rojen në kopsht, ajo pa shumë femra aty dhe pyeste veten pse prova ende nuk kishte filluar.

“Hangrësja e Syve,” - përsëriti Valrie. Hazel shikoi në heshtje krijesën përpara saj. Hazel e njihte Hangrësen e Syve vetëm nga mitet; gjithmonë kishte menduar se ishte një tregim për t’u rrëfyer magjistareve të vogla që të mos hynin në Malet e Përhumbura. Ajo e vështroi krijesën: ishte e zbehtë, e dobët, aq e dobët sa i dallohej skeleti. E vetmja gjë që Hangrësja e Syve vishte ishte një pëlhurë e zezë e mbështjellë rreth trupit. “Oh, ju krijesa dinake. Ka kohë që nuk kam parë nga lloji juaj,” zëri i saj nuk kishte asgjë qetësuese. “Mendova se nuk do të shihja më kurrë një mbretëreshë,” qeshi. “Por ja ku është, mbretëresha e gjashtë e Moranës. Dhe oh, je kaq e re, shumë e re. Sytë e tu nuk kanë parë ende atë që duhet të shohin sytë e një mbretëreshë magjistare. Por për këtë mund t’ju ndihmoj unë.” Sytë e Hazel u zgjeruan kur Hangrësja e Syve filloi të qeshte sërish.

Ajo u zgjat për ta kapur, por Hazel ngriti shpatën. “Cahir,” hungëroi Hangrësja e Syve kur Hazeli ngriti shpatën. Ajo e shikoi e hutuar shpatën. “Cahir, unë do të të thyej me dhëmbët e mi. Do ta shkatërroj zotërinë tënd siç e shkatërroi ajo paraardhësja jote motrën time,” - pëshpëriti ajo. Hazel shikoi shpatën. Ajo i kishte takuar nënës së saj; vetëm tani mësoi emrin e saj Cahir. Ajo nuk e dinte se çfarë do të thoshte emri. Por nëna e saj kishte vrarë motrën e Hangrësës së Syve dhe, nëse kjo krijesë do të përpiquej ta vraste, Hazeli nuk do të hezitonte t’ia ngulte shpatën pas shpine.

Mbretëresha e re u përgatit të luftonte, por papritur një dhimbje koke e fortë, tronditëse, ia drodhi këmbët. Ajo mbylli sytë dhe, kur i hapi sërish, u gjend në errësirë të

plotë. Ajo shikoi rreth e rrotull, duke kërkuar Valrien ose Hangrësen e Syve, por Valrie nuk ishte askund. Hangrësja e Syve, megjithatë, ishte aty... por shumë më e bukur. Lëkurë e zbehtë si porcelan, buzë të kuqe si gjaku më i pastër i feve, faqet me një nuancë të lehtë rozë, sy si të një dreri dhe flokë në një nuancë jeshile magjike. Ajo nuk vishte më pëlhurën e zezë, jo. Kishte veshur një fustan që dukej se përmbante të gjitha ngjyrat e mbretërisë. Ajo dukej magjike, ndoshta një nga krijesat më të bukura që Hazel kishte parë në jetën e saj. Pranë Hangrësës së Syve qëndronte një grua tjetër. Edhe ajo ishte shumë e bukur. Sytë e saj nuk i ngjanin aspak atyre të Hangrësës së Syve, këta ishin si sytë e një gjarpri: një e purpurt e thellë. Buzët kishin të njëjtën ngjyrë me të Hangrësës së Syve, vetëm se pak më të errët. Flokët kishin ngjyrën e detit më të kthjellët që Hazel kishte parë ndonjëherë. Ndryshe nga Hangrësja, lëkura e saj ishte shumë më e errët dhe Hazel nuk kishte parë kurrë një bukuri të tillë. Edhe ajo vishte të njëjtin fustan, vetëm se ngjyrat e saj ishin më të errëta, më misterioze.

“Kush je ti?” - Iu desh aq shumë kohë Hazelit ta bënte këtë pyetje.

“Unë jam Hangrësja e Shpirtit,” u përgjigj ajo. Hazel mbeti e magjepsur nga të dyja. Zëri i Hangrësës së Shpirtit ishte shumë më i butë, më delikat, sesa ai i Hangrësës së Syve.

“Dhe ti duhet të jesh vajza e mbretëreshës Morana e Pestë.”

“Kjo jam. Dhe betohem mbi varrin e nënës sime se nuk jam këtu t’ju bëj keq ty apo motrës tënde. Jam në rrugë për në Solaria.” Tha Hazel, e singërtë.

“Një mbretëreshë që flet të vërtetën,” - tha *Hangrësja e Shpirtit*. “Motra ime nuk do të të dëmtojë as ty, përndryshe mund të përfundojë edhe ajo e vdekur. Sepse unë kam qenë aq e marrë sa të luftoja nënën tënde atëherë. Ti ishe një fëmijë i vogël, fëmija më i ëmbël që kisha parë ndonjëherë — doja të shijoja shpirtin tënd. Prandaj jam e vdekur. Një veprim i marrë.” *Hazeli e shikoi e habitur Hangrësen e Shpirtit*.

“Por sytë e tu janë shumë të pafajshëm për shijen time. Ti je mbretëresha magjistare, e megjithatë ke këta sy të pafajshëm. Lëri t’i tregoj, vajzë,” vijoi ajo.
“Tmerret e këtyre Maleve.”
Tani ishte Hangrësja e Syve ajo që fliste.

Dhe pa asnjë paralajmërim, mbretëresha e re pa gjëra, gjëra që askush nuk do të duhej t’i shihte kurrë. Papritur ajo u gjend sërish në Malet e Përhumura, por ende nuk kishte asnjë shenjë të Valries. Ajo shikoi përreth, trupa të varur nëpër pemë. Shpirtra të vdekur i fluturonin pranë, i kalonin tejprtej. Hazel nisi të dridhej kur pa një krijesë të madhe përpara saj. Ajo kishte krahë monstruoze. Sytë e saj ishin të zinj, të zinj si të Hazel-it. Krijesa, dragoi, kishte dhëmbë të mëdhenj dhe po i afrohej. Hazel u ul në njërin gju; Cahir ra mbi tokën që dukej si qymyr.

Ajo e dinte se frika nuk do ta ndihmojë, prandaj tregoi respekt ndaj dragoi. Dragojtë, kishte menduar ajo, ishin vetëm mite, rrëfenja për t'i trembur magjistaret. Por ja ku ishte. I madh, i fuqishëm, qëndronte në gjithë lavdinë e tij. Por dragoi uli kokën dhe e preku me hundën e tij të madhe flokët e saj. A po e nuhaste? Hazel ngriti ngadalë shikimin drejt tij, dhe ai i dukej shumë më i butë tani. Sikur donte të bëhej shoku i saj. Hazeli e mori Cahirin në dorë dhe u ngrit në këmbë. Dhe papritur u gjend përsëri në Malet e Përhumura. Aty ku ishte Valrie dhe magjistaret e larta. Edhe Hangrësja e Syve ishte aty. Por dragoi nuk ishte. “Ajo, fëmijë, ishte mënyra si duket shpirti yt,” tha Hangrësja e Syve dhe u zhduk. Hazeli, e habitur, shikoi vendin ku pak më parë kishte qëndruar ajo. Shpirti i saj? Pse do të kishte trupa të varur nëpër pemë? Çfarë kuptimi kishte ai dragoi?

Hazel ende nuk mund ta kapërdinte atë që sapo kishte parë. Pse shpirti i saj do të mbante kaq shumë trupa? Apo shpirta të tjerë? “Çfarë pe?” pyeti Valrie, duke iu afruar me nxitim mbretëreshës dhe duke e ndihmuar të qëndronte në këmbë. “U zhduke papritur dhe pastaj u gjete në gjunjë. Çfarë pe?”

Por çfarëdo që Valrie shpresonte të dëgjonte, Hazeli nuk ia tha. Ajo tundte kokën dhe u bëri shenjë të vazhdonin rrugën. Ajo kishte aq shumë pyetje. Dhe do të siguronte që të merrte çdo përgjigje që i duhej. Por tani, duhej të vazhdonin përpara. Nuk kishin nevojë për vonesa, kështu që Hazel mori fort Cahir-in në dorë, ndërsa ecnin përmes Maleve.

Kapitulli i gjashtë

Dielli kishte perënduar dhe hëna ishte ngritur. Rojat po i shoqëronin të gjitha femrat drejt dhomave të tyre. Dhomat, siç thoshin ata, ishin të njëjta për çdo femër. Azara nuk arrinte ta besonte këtë, duke pasur parasysh se dhoma e saj ishte tepër e vogël. Sigurisht që një hajduteje do t'i jepej një dhomë e vogël. Por të paktën ishte më e madhe se ajo që kishte pasur në shtëpinë e saj të vogël. Të paktën kishte një shtrat të rehatshëm dhe nuk do t'i duhej të flinte mbi disa qilima të shtruar në dysheme. Dhoma e saj kishte edhe një dollap. Kaq i mjaftonte. Nuk kishte shumë rroba me vete gjithsesi. Azara hapi çantën dhe i vari fustanet në dollap. Pastaj vuri re një derë tjetër në dhomën e saj. Ajo i fshehu thikat që kishte marrë me vete në dollap dhe pastaj iu afrua derës dhe e hapi. Një dhomë banje e bukur e priti. Brenda kishte një vaskë larjeje, mjaft të madhe sa të nxinte dy persona. Anët e vaskës ishin zbukuruar me diçka që dukej si ar. Dhoma e banjës kishte një dritare të madhe; kur Azara hodhi sytë jashtë, kuptoi se dhoma e saj ndodhej në katin e pestë të oborrit të brendshëm. Kishte një pamje të përsosur mbi stallat e kuajve dhe, po t'i përqendronte sytë, ndoshta do të mund të shihte edhe lagjet e varfra në jug të Solarias.

Azara hapi ujin dhe vaska u mbush me ujë të nxehtë. Ajo i hoqi rrobat dhe hyri në ujin e ngrohtë. Ndjehej mirë, tmerresisht mirë. Kishte kohë që Azara nuk kishte bërë një banjë me ujë të nxehtë. Ndonjëherë shkonte te lumi rreth Terraxias; uji atje ishte akull, por ishte më mirë se hiçgjë. Dhe për herë të parë pas shumë

vitesh, Azara ia lejoi vetes të çlodhej në ujin e ngrohtë e mikpritës. Ajo mori kohën e saj, pastaj përdori sapunin, i cili kishte aromën më të ëmbël që kishte ndier ndonjëherë. Pasi përfundoi këtë çast kënaqësie me ujin e ngrohtë, doli nga vaska dhe u mbështoll me një nga peshqirët që ndodheshin pranë saj. Peshqirët ishin jashtëzakonisht të butë, si leshi më i butë. Teksa u kthye drejt dhomës së gjumit, e kuptoi se nuk kishte asnjë veshje për të fjetur. Psherëtiu me zë dhe e tërhoqi batanijen mënjane; ndoshta mund të flinte lakuriq në fund të fundit ishte vetëm, apo jo?

Kur e tërhoqi batanijen, vuri re diçka të mëndafshhtë mbi shtrat. Ishte tepër errësirë për ta parë mirë se çfarë ishte, ndaj e mori atë copë mëndafshi në duar dhe kuptoi se ishte një këmishë nate. Një këmishë nate shumë e hollë. E shikoi për disa çaste dhe pastaj vendosi ta vishte. Kur u shtri në shtrat dhe u mbulua, kujtimet i vërshuan në mendje. Dhe ja ku ishte sërish zemërimi i djegshëm që i rridhte nëpër vena. Ajo mund të ishte hakmarrë, mund ta kishte vrarë atë kapiten. Por nuk e bëri. Tani duhej të jetonte edhe më me kujdes. Po sikur ai t'u tregonte njerëzve për aftësinë e saj? Fjala do të shkonte te mbreti dhe ajo do të ishte e humbur. Azara u përpoq të mos e tepronte me mendime; të menduarit e tepërt vetëm do ta përkeqësonte gjithçka. Rune rrinte shtrirë në shtrat, krejtësisht zgjuar. Biseda që kishte bërë më herët me të atin i jehonte ende në veshë.

“Baba, a do të marrë pjesë mbretëresha e shtrigave?” - E pyeti Rune i atin. Mbreti e dinte shumë mirë sa shumë urrejtje kishte i biri për shtrigat.

“Këtë, biri im, nuk e di,” tha i ati, dhe zëri i tij tingëllonte i sinqertë, gjë që e habiti Rune-n më shumë nga sa priste. “Por edhe kështu, një martesë me mbretëreshën e shtrigave nuk do të bënte dëm. Nëse ajo nuk bie në dashuri — sidomos jo me ty, biri im.” Rune nuk u besoi veshëve të tij; i ati donte që ai të martohej me mbretëreshën e shtrigave. Rune nuk do të martohej me një shtrigë, edhe sikur jeta t’i varej nga kjo.

“Mbaji miqtë afër, biri im. Por armiqtë edhe më afër.”

Ai ishte i bindur se mbretëresha do të vinte vërtet, por pse? Shtriga nuk kishte nevojë për aleatë, jo. Shtrigat kishin qenë krijesat më të fuqishme për shekuj me radhë. Këtë e kishin mësuar nga mësuesi që kishte vizituar princat dy herë në javë, derisa ata mbushën tetëmbëdhjetë vjeç. Shtrigat ishin dinake; thuhej se mund t’i lexonin mendimet e dikujt, sepse gjithmonë e dinin çfarë të bënin më pas. Por a e kishin vërtet atë aftësi? Të lexonin mendje? Kjo do të ishte tepër e rrezikshme për Solarian, nëse mbretëresha e shtrigave do të vinte vërtet.

Një trokitje e fortë në derë e shkëputi Rune-n nga mendimet. Ai u ngrit dhe e hapi derën; Navini qëndronte aty, dukej sikur kishte vrapuar. “Gjeneral, pamë karrocën e mbretëreshës së shtrigave,” - tha ai. Rune kaloi dorën me nervozizëm nëpër flokë. “Dhe unë duhet ta pres te portat?”

“Po, zotëri. Do t’ju duhet ta takoni dhe ta shoqëroni deri te suita e saj.” Rune e përplasi derën pas vetes. Kjo nuk ishte aspak nata që kishte imagjinuar. Mendonte se mund të pushonte, por ja ku ishte: duhej të ngrihej dhe të

shoqëronte atë shtrigë. Rune nuk veshi rrobat mbretërore. Le të shkojë dreqi i ati. Në vend të tyre, ai veshi uniformën. Një këmishë të zezë me kopsa, mbi të një xhakëtë lëkure ngjyrë kafe me një mantel të zi të lidhur pas saj. Veshi pantallonat e zeza dhe rripin ku mbante disa thika; shpata, si zakonisht, i ishte lidhur në shpinë. Në fund veshi çizmet prej lëkure. Pastaj doli nga dhoma e tij; thikat i përplaseshin me njëra-tjetrën në çdo hap që hidhte. Rune shkoi te stallat e kuajve, hipi mbi kalin e tij dhe u drejtua me vrap drejt portave, duke pritur zhurmën e fortë të Erkenchos. Dhe ja ku ishte, mjaftueshëm e fortë që e gjithë Solaria ta dëgjonte: mbretëresha e shtrigave kishte mbërritur. Gjenerali vështroi karrocën; dy kuaj e tërhiqnin. Jashtë saj ecnin dy shtriga. Ai i njihte ato shtriga - ishin shtrigat e larta. U çudit pse shtrigat e larta po ecnin jashtë në vend që të uleshin me mbretëreshën në karrocë, por nuk mundej dhe as donte t'i kushtonte vëmendje. Sapo karroca u ndal, një shtrigë flokëkuqe zbriti. Ai e njihte: ishte shërbëtorja. Ajo e hapi derën e karrocës për mbretëreshën. Dhe ja ku ishte ajo. Kurora qëndronte mbi kokën e saj në gjithë madhështinë e vet. Edhe pse ishte prej obsidiani dhe e stolisur me rubinë të kuq, dukej sikur shkëlqente. Ai e vështroi pamjen e mbretëreshës së shtrigave. Rrobat që ajo mbante i dukeshin të njohura princit. Nuk arrinte ta kapte menjëherë pse. Por po, i dukeshin vërtet të njohura. Pastaj e goditi kujtesa: herën e fundit, nëna e mbretëreshës së tanishme, që kishte qenë mbretëreshë më parë, kishte veshur pikërisht të njëjtat rroba. Rune zbriti nga kali dhe pa katër shtrigat teksa i afroheshin. Shërbëtorja mbante dy çanta, ndoshta, të sajat dhe ato të mbretëreshës.

“Jam këtu vetëm për të shoqëruar mbretëreshën,” tha Rune, me një zë pa asnjë emocion. “Pra, zonja, mund të shkoni te kapiteni; ai ndodhet pranë portave të kështjellës. Do t’ju tregojë dhomat tuaja.”

Mbretëresha e shikoi Runen; fuqi e pastër rrezatonte nga sytë e saj të zinj si katran, të ngulur mbi të. “Valrie,” Mbretëresha bëri shenjë nga shërbëtorja “do të qëndrojë me mua në suitën time.” Zëri i saj ishte i mbushur me autoritet, i tillë që do t’i bënte meshkujt e rritur të dridheshin nga frika, por Rune kishte përballuar edhe më keq.

“Sigurisht, si të dëshironi, madhëri,” - tha Rune dhe bëri me dorë nga kështjella. “Ju lutem, më ndiqni.” Ai pa shtrigat e larta teksa shkonin drejt Malekut, ndërsa vetë i printe mbretëreshës dhe shërbëtores së saj brenda kështjellës. Të gjitha femrat kishin marrë dhoma në oborrin e brendshëm, por mbretërorët merrnin suita në kështjellë. Ai i çoi të dyja zonjat në një suitë të gjerë, ua dha çelësat dhe ua shpjegoi gjithçka.

“Nesër, kur gjeli të këndojë pesë herë, ju presin në sallën e ngrënies. Ju uroj qëndrimin të këndshëm dhe mirë se erdhët në Solaria.”

Kapitulli i shtatë

Kur gjeli këndoi pesë herë, Hazeli ishte tashmë plotësisht zgjuar. Ajo ndodhej në Solaria. Ende i dukej e çuditshme që po merrte pjesë në këtë provë, sikur do të binte në dashuri me një princ. Ajo e urrente mbretin, prandaj nuk do të binte kurrë në dashuri me njërin prej bijve të tij. Dhe, sidoqoftë, dashuria ishte një emocion që Hazel e kishte vrarë vite më parë. Mbi tavolinën e vogël në dhomën e saj ndodhej një letër. Ajo e mori dhe e hapi.

Mirë se erdhët, mirë se erdhët.

Jam i kënaqur që erdhët këtu.

*Djali im më njoftoi se dëshironit ta ndanit dhomën tuaj
me shërbyesen tuaj.*

*Jam dakord me këtë, në fund të fundit nuk do të më duhej
të dërgoja një shërbyese tjetër personale për ju. Shpresoj
që udhëtimi juaj të ketë qenë i këndshëm dhe që të mos
jeni përballur me asnjë rrezik.*

*Këtë mëngjes, ju ftoj të uleni në tryezën kryesore.
Vendi do të ketë emrin tuaj mbi të dhe gjatë 100 ditëve ai
vend do të jetë vetëm për ju.*

Me respekt,

Mbreti Eryx i Solarias.

Ajo hapi trastën e saj; Hazeli nuk kishte dëshirë të vishej me të zeza, prandaj zgjodhi fustanin e kuq prej mëndafshi, të preferuarin e saj. Thuhej se ai fustan dikur kishte qenë i bardhë, por ishte zhytur në gjakun e faeve dhe për këtë arsye kishte marrë atë madhështore të kuqe.

Mbretëresha u ndërrua me fustanin. Valrie, e cila ishte zgjuar gjithashtu, erdhi ta ndihmonte për ta lidhur. Fustani kishte një prerje të thellë në formë V deri në mes të kraharorit. Ishte i gjatë dhe i ngjitej përkryer trupit të saj. Pjesa e pasme e fustanit ishte e hapur; në vend të pëlhurës së butë, shpinën e saj e stolisnin gurë të bukur obsidiani. Ashtu si në kurorën e saj, gurët e obsidianit ishin zbukuruar me rubinë madhështore. Rubinë gjaku. Valrie e ndihmoi Hazelin me flokët; i mbledhi dhe i fiksoi me një gjilpërë obsidiani. Pastaj Hazeli vendosi kurorën mbi kokë. Nuk i interesonte fakti që nuk ndodhej në mbretërinë e saj, ajo do ta bënte këtë vend të vetin. Hazeli u kthye dhe e pa Valrien, e cila gjithashtu dukej mahnitëse. Valrie, si gjithmonë, mbante ngjyrat e mbretërisë së shtrigave. Kurrë Hazeli nuk kishte parë dikë kaq krenar që vinte nga mbretëria e shtrigave, edhe pse Valrie ishte nga një vend krejt tjetër. Hazeli dhe Valrie dolën së bashku nga dhoma që ndanin. Roja që qëndronte te dera e tyre uli kokën në shenjë respekti dhe më pas i udhëhoqi drejt sallës së ngrënies, e cila tashmë ishte mbushur me femra; madje edhe princat ishin ulur aty. Hazeli iu afrua tryezës në mes, ku ishin ulur princat. Tryeza ishte e mbushur me femra që ose do të ishin aleate të dobishme për mbretin, ose thjesht dukeshin të bukura. Hazeli pa dy karrige bosh pranë njëra-tjetrës, të dyja me emrat Hazel Willard dhe Valrie. Ato u ulën dhe çdo bisedë që po zhvillohej në tryezë u shua. Ajo i vështroi të gjitha femrat dhe pastaj shikoi pjatën e saj. Mish, vezë, bukë dhe disa fruta. Çfarë nuk shkonte me kuzhinat e Solarias? Kudo që kishte ngrënë mëngjesin, kishte qenë gjithmonë më i mirë se ky.

“Një kurorë?” Hazeli ngriti sytë nga pjata dhe pa një femër me flokë kafe. Ajo kishte një diademë mbi kokë. Sipas ngjyrave që mbante veshur, ishte nga Terraxia.

“Një kurorë,” - e sqaroi Hazeli.

“Pra, je mbretëreshë?” Mungesa e dijes gati sa nuk e bëri Hazelin të qeshte. Ajo pohoi me kokë. “Mbretëresha e shtrigave.”

Të gjitha femrat në tryezë u kthyen ta shikonin Hazelin sapo ajo e tha këtë. “Oh, kam dëgjuar se ju shtrigat hani zemrat e meshkujve që doni.” Hazeli e dinte pse e tha këtë për t’i frikësuar princat. “Të lutem, më thuaj, kush je ti?” Çdo shprehje arrogante që kishte ajo femër ishte zhdukur tani. Ajo ngriti kokën. “Jam princesha e Terraxias, Leyla.” Ishte krenare dhe Hazeli do të donte ta thërrmonte atë krenari. “Epo, Leyla. Shtrigat nuk hanë vetëm zemrat e burrave që duan.” Një buzëqeshje e ngadaltë iu shfaq Hazelit në buzë, ndërsa nguli një thua të gjatë në mish. “Shtrigat hanë zemrat e kujtdo, kurdo që t’u teket.”

Dhe pastaj ajo e hëngri mishin që kishte shpuar me thua. Një deklaratë fuqie, një dëshmi e asaj se sa shumë mund të bënte edhe pa asnjë armë. Hazeli e vështroi princeshën me kënaqësi. Mënyra se si ajo u detyrua të gëlltiste një herë, dy herë, tri herë, e mbushi Hazelin me kënaqësi.

“Në rregull, zonja, le të qetësohemi dhe të hamë në paqe, dakord?” tha një nga princat. Ai kishte një dragua të tatuazhuar në fyt dhe flokët kafe i kishte më të çelët se vëllezërit e tij.

“Dukesh shumë më i zgjuar kur e mban gojën mbyllur.” Hazeli u kthye të shikonte femrën që e tha këtë. Sytë gri të saj i hodhën princit një vështrim sfidues. Hazeli i pëlqente të shihte femra që nuk ia ndjenin për titullin e dikujt, por kjo femër, ndryshe nga të tjerat në tryezë, nuk dukej si princeshë apo ndonjë anëtare e familjes mbretërore. Ajo dukej më shumë si një luftëtare sesa si një princeshë. Të gjithë u qetësuan kur dyert e sallës së ngrënies u hapën.

“Të gjithë, në këmbë për mbretin e Solarias,” shpalli një rojë dhe të gjithë u ngritën.

Sado që Hazel e urrente atë mbret, ajo u ngrit gjithsesi. Në fund të fundit, ende i kishte mbetur pak respekt për të. Saher nuk u ul në tryezën e madhe në mes, por asaj i pëlqenin më shumë tryezat anësore; gjithsesi, askush nuk mund ta vërente se si ajo, ngadalë, futi një nga thikat e arta të gjalpës në xhakëtën e saj. Kur mbreti hyri, edhe ajo u ngrit në këmbë dhe e pa, teksa ecte brenda. E padrejtë, mendoi ajo. E padrejtë se sa shumë ishte i dashur mbreti, pavarësisht asaj që u bënte atyre që nuk i pëlqente. Mbreti nuk kishte asnjë fije floku gri në flokët e tij të zinj si nata, të cilët princi më i madh duhej t’i kishte trashëguar. Ai kishte mjekër, por kjo, çuditërisht, ia shtonte edhe më shumë hijeshinë. Sytë e tij prej oniksi vështruan çdo tryezë dhe u ndeshën me sytë e saj të zinj. Saher nuk u besoi syve kur mbreti i buzëqeshi, një buzëqeshje e befashuar. A ishte i habitur që po shihte dikë nga Shkretëtira e Kockave? Ajo e vështroi mbretin, teksa ecte drejt vendit ku ishin ulur katër bijtë e tij; çdo hap zbulonte autoritetin që ai mbante, fuqinë që kishte mbi secilin në sallë.

Nuk mund ta besonte se një njeri mund të kishte kaq shumë autoritet. Kur mbreti u ndal pas karrigeve të bijve të tij, i bëri shenjë një roje. “Mund të uleni përsëri,” tha ai, dhe në një çast të gjithë u ulën sërish. Mbreti buzëqeshi dhe filloi të fliste. “Mirë se erdhët në Solaria, të gjitha femrat që nuk janë nga Solaria. Dhe ju falënderoj që keni ardhur këtu. Jam i bindur se të gjitha e dini pse po zhvillohet kjo provë, por më lejoni ta shpjegoj edhe një herë. Të gjitha ju, siç mund ta shihni, e dini se bijtë e mi janë të pamartuar dhe unë kam qëndruar mbi fronin tim për një kohë mjaft të gjatë, ndaj me kënaqësi do t’ia dorëzoj atë njërit prej bijve të mi, por për këtë ata duhet të jenë burra të martuar.” Mbreti ndaloi për t’i vështruar të gjithë.

“Por ka disa rregulla për ju gjatë qëndrimit tuaj këtu,” vazhdoi ai dhe i zgjati dorën një roje, i cili ia dha një pergamenë. Ai e hapi dhe filloi ta lexonte me zë të lartë: “Askush nuk lejohet të largohet nga Solaria gjatë 100 ditëve. Mund t’u dërgoni letra familjeve nëse ju mungojnë, që të mund t’ju vizitojnë, por ju nuk mund të largoheni nga Solaria. Çdo mëngjes, pres që të gjitha të jenë këtu për të ngrënë mëngjes së bashku. Natën, të gjitha duhet të flini; përjashtim bën rasti kur jeni me njërin prej bijve të mi.” Ai ndaloi dhe e mbylli përsëri pergamenën. “Ju uroj fat dhe kënaqësi të gjithave. Mirë se erdhët në Solaria.” Dhe pastaj Saher e pa teksa u largua përsëri.

Kapitulli i tetë

Zahira nuk kishte ndërmend të vonohej kaq shumë në provë. Tani ajo po vraponte nëpër portat e gjera të oborrit të brendshëm mbretëror. I duhej të gjente dikë me rëndësi për të marrë një dhomë dhe për të marrë pjesë në prova. Ajo shikonte majtas e djathtas, duke kërkuar rojë që mund ta çonin te dora e djathtë e mbretit. Por nuk arriti të shkonte shumë larg, sepse u përplas me një femër. Femra ishte po aq e gjatë sa ajo. Flokët e zinj i kishte të lidhur dhe mbi to mbante një vello të vogël ngjyrë kafe të çelët. Rrobat e saj ishin në ngjyra shumë më të çelëta se ato që vishte Zahira. Dhe lëkura e saj dukej aq e bukur nën pasqyrimin e diellit. Nëse Zahira kishte parë mirë, atëherë në shpatullën e saj kishte lëkurë të tatuazhuar, por velloja e mbulonte disi.

“Më fal,” u kërkoi ndjesë Zahira femrës përballë saj.

“Isha me nxitim.” Femra e vështroi Zahira-n, duke e analizuar ngadalë, sikur po përpiqej të kuptonte nëse Zahira përbënte ndonjë kërcënim. “Me nxitim? Pse?”

Zahira nxori një letër nga xhepi i fustanit të saj blu të errët. “Mbreti ka dërguar një ftesë për provën dhe... jam paksa vonë.” Zahira nuk e dinte pse ishte kaq nervozë; femra përballë saj nuk ishte rojë e Solarias, këtë e kuptoi qartë. “Atëherë mund të pyesësh njërin prej rojave, shumica janë në kështjellë. Por tani që po bisedojmë, kush je ti?” pyeti femra, dhe Zahira nuk e dinte nëse duhej t’i përgjigjej. “Zahira, vij nga Lunaris,” - tha ajo me një buzëqeshje.

“Lunaris? Kjo e shpjegon lëkurën tënde të zbehtë,” - tha ajo. “Unë jam Saher, vij nga Shkretëtira e Kockave.” U prezantua ashtu si Zahira.

“Nga Shkretëtira e Kockave?” Kur Saher pohoi me kokë, Zahira vazhdoi: “Kjo e shpjegon lëkurën tënde.” Një buzëqeshje dinake iu shfaq Saherit në buzë. “Më pëlqen, Zahira nga Lunaris. Shpresoj të shihemi sërish,” - tha Saher. Para se Zahira të mund të përgjigjej, Saher u kthye mbi thembër dhe u largua. Zahira nuk priti asnjë çast dhe hyri me hap të shpejtë në kështjellë. Saher kishte pasur të drejtë: shumica e rojave ishin në kështjellë. Por Zahira nuk iu drejtua menjëherë një roje; përkundrazi, u përpoq t’i shmangej sa më shumë që të mundej. U kthye majtas, pastaj djathtas, pastaj përsëri, duke u përpjekur të memorizonte sa më shumë nga kështjella. Ajo i kishte bërë një premtim mbretit dhe mbretëreshës së saj. Dhe do ta mbante. Teksa ishte e zhytur në mendimet dhe planet e saj, u përplas sërish me dikë. Por këtë herë, për fat të keq, nuk ishte një femër, dhe as nuk ishte po aq e gjatë sa ajo. Jo, ishte një rojë. Roja ishte i gjatë, shumë më i gjatë se ajo. Një shpatë i varej në ijë dhe mbante veshur uniformën prej argjendi, identike me atë të çdo roje në Solaria.

Roja nuk dukej aspak i kënaqur; përkundrazi, dukej sikur ishte gati ta nxirrte jashtë kështjellës. Zahira mendoi shpejt për një gënjeshtër. Në fund të fundit, gjyshja e saj e kishte mësuar si të gënjente në mënyrë të përsosur, edhe pse Zahira nuk ishte shumë e dhënë pas gënjeshtreve. Nuk i pëlqente të gënjente të tjerët, sepse për çdo gënjeshtër që thoshte, njerëzit i thoshin tri asaj.

“Çfarë po bën këtu?” Nuk ishte pyetje.

“U humba. Doja të takoja dikë me rëndësi.” Nuk ishte gënjeshtër. Me gjithë ato dyer, korridore dhe shkallë, ajo vërtet ishte humbur dhe nuk e dinte se ku ndodhej saktësisht.

“Dhe pse do të të duhej kjo?” Edhe kjo nuk ishte pyetje.

“Sepse jam ftuar në këtë provë, por kam mbërritur shumë vonë,” u përgjigj Zahira. Një gënjeshtër, një e vërtetë.

“Më ndiq,” murmuriti roja, dhe Zahira gati sa nuk bërtiti nga gëzimi që roja e kishte besuar. Nuk e kuptonte pse habitej kaq shumë sa herë dikush i besonte gënjeshttrat e saj. Në fund të fundit, ajo ishte një gënjeshtare e përsosur. Që dikush t’i besojë gënjeshttrat e tua, duhet t’i besosh vetë. Ajo dhe gjyshja e saj, nana e saj, kishin qenë në Shkretëtirën e Yjeve kur kishte mbërritur letra. Por ajo letër nuk kishte qenë kurrë e destinuar për të. Roja po e çonte diku që ajo nuk e njihte dhe Zahira e kuptoi se, nëse nuk ndalonte së menduari aq shumë dhe nuk ndiqte hapat e gjata të rojës, do të humbiste sërish në kështjellën e bukur. Kështu që ajo u përpoq të largonte nga mendja çdo mendim për shtëpinë e saj, gjyshen dhe Shkretëtirën e Yjeve, dhe u përqendrua të vëzhgonte rreth e rrotull, duke memorizuar gjithçka. Pasi ngjiten dy palë shkallë, ajo mbeti pa frymë. Sikur të kishte dëgjuar vetëm gjyshen kur i thoshte të punonte më shumë për qëndrueshmërinë e saj. Roja hapi derën e një dhome dhe Zahira kishte pritur të shihte njerëz brenda: një kapiten, një shërbëtorë, një rojë, ndoshta edhe një nga princat. Ajo priste këdo, përveç mbretit, i cili po e vështronte. Ai ishte ulur në një karrige të madhe, i mbështetur prapa. Kurora që shënonte titullin, autoritetin dhe fuqinë e tij qëndronte mbi kokë.

“Kë më ke sjellë?” Zahira e dinte se pyetja ishte për rojën, por po të mos ishte vetëm me mbretin, nuk do ta kishte vënë re, sepse në çdo fjalë që mbreti thoshte, sytë i kishte ngulur mbi të. Dhe Zahira kishte frikë se mos mbreti e njihte.

“Nuk e di, por ajo tha se ishte humbur në krahun mbretëror të kështjellës. Dhe tha se ishte ftuar këtu.”

“E ftuar, thua?” Tani pyetja ishte për Zahiran. “Të vetmet që janë ftuar janë princesha dhe mbretëresha, dhe ti, e dashur, pavarësisht bukurisë sate, nuk dukesh as princeshë, as mbretëreshë,” tha mbreti. Dhe kishte të drejtë. Zahira nuk kishte qenë as princeshë, as mbretëreshë.

“Oh, po, vërtet nuk jam as mbretëreshë, as princeshë,” - u përgjigj Zahira. “Por kam letrën e princeshës së Lunarisit.” Ajo futi dorën në xhepin e fustanit dhe nxori një letër të palosur me kujdes. “Princesha u sëmur rëndë, ndaj ma dha letrën e saj. Në fund të fundit, jam shoqja e saj më e afërt.” Dy të vërteta, një gënjeshtër. Ishte e vështirë për Zahiran të ruante ekuilibrin mes gënjeshtreve dhe të vërtetave. Por do të bënte gjithçka për të qëndruar në Solaria, edhe nëse kjo do të thoshte të gënjente deri në frymën e fundit. Mbreti e shikoi gjatë Zahiran. “Atëherë, a mund ta shohë letrën?” Zahira nuk hezitoi; ia dha letrën mbretit pothuajse menjëherë, aq nervozë ishte. “Dukesh e nervozuar, vajzë. Pse është kështu? Dhe a mund ta di emrin tënd?” Zemra e Zahiras gati sa nuk u ndal.

A ishte vërtet kaq nervozë?

“Zahira. Emri im është Zahira,” - tha ajo me një buzëqeshje. Mbreti ngriti sytë nga letra. “Mbiemri?”

“Oh... prindërit e mi vdiqën kur isha e vogël. Nuk e di

mbiemrin. Familja mbretërore më mori nën kujdes.” Një e vërtetë, dy gënjeshtër. Zahira nuk mund të vazhdonte kështu. Por duhej. Nëse mbreti do ta dinte mbiemrin e saj, do ta njihje dhe do të dinte cilët kishin qenë prindërit e saj. Dhe këtë ajo nuk mund ta rrezikonte.

“Vajzë e gjorë,” tha ai, duke e tallur, por Zahira nuk foli. “Atëherë, rojat e mia do të të shoqërojnë drejt suitave që janë përgatitur për princeshën.” Ai hodhi sytë mbi fustanin e thjeshtë të Zahiras. “Dhe, të lutem, vishe pak më... siç duhet.”

“Isha me nxitim dhe, për fat të keq, nuk munda ta merrja trastën me vete, sepse isha tashmë shumë vonë.” Këtë herë nuk ishte gënjeshtër. Mbreti pohoi me kokë.

“Atëherë, mirë që të gjitha femrat kanë rrobaqepësin e tyre personal; dhoma e rrobaqepësit ndodhet përballë dhomës sate.” Zahira pohoi. Mbreti bëri një shenjë me dorë dhe roja që e kishte sjellë te mbreti e shoqëroi drejt dhomës së saj. Ajo memorizoi rrugën nga dhoma e saj deri te studioja e mbretit. Kjo ishte gjëja më e rëndësishme për të. Saher nuk e pëlqente Solarian. Nuk i pëlqente dielli i vazhdueshëm, edhe pse ishte nga Shkretëtira e Kockave, ku dielli ishte i fortë dhe përvëlues gjatë gjithë ditës. Por ajo që Saherit nuk i pëlqente te Solaria ishte fakti se, po, dielli ishte aty, por për të ndjehej si stina e ftohtë në Shkretëtirën e Kockave. Saher shikonte femrat që valëvitnin duart para fytyrës; ah, çfarë nuk do të bënte ajo për të ndier vapën e vërtetë. Por për të nuk ishte aspak nxehtë. Përkundrazi, ndjehej ftohtë. Prandaj kishte veshur rroba disi më të trasha, jo shumë të trasha, sepse nuk donte që femrat apo rojat t’i hidhnin vështrime të çuditshme. Por tashmë po ia hidhnin. Femrat e Solarias kishin lëkurë të zbehtë. Të

paktën kështu i dukej asaj, sepse Saher kishte atë lëkurë të bukur kafe, si përzierje ullinjsh dhe ari. Femrat e Solarias kishin një ton lëkure “normal”, të paktën kështu e quanin ato. Dhe Saher, toni i saj i lëkurës ishte fyer; disa thoshin se kishte ngjyrën e plehut të kalit, dhe Saherit i duhej çdo grimcë vetëpërmbytjeje që të mos ua fluturonte këmbën drejt fytyrës. Por Saher nuk ishte e vetmja me një ton “të veçantë” lëkure. Mbretëresha e shtrigave dhe tri shtrigat e tjera që kishte marrë me vete ishin edhe më të zbehta, por femrat e Solarias e admironin atë pamje; po ashtu admironin edhe pamjen e vajzës nga Lunarisi - Zahira, nëse Saher e mbante mend mirë. Por, gjithsesi, Saher nuk e kuptonte pse femrat do ta urrenin kaq shumë ngjyrën e saj të lëkurës, kur një nga princat ishte gjithashtu i nxirë nga dielli.

Princi më i madh, Rune, kishte pothuajse të njëjtën nuancë si ajo, vetëm pak më të çelët. Saher nuk e kuptonte pse femrat e Solarias donin që lëkura e tyre të ishte ngjyrë rëre nga Shkretëtira e Kockave, e cila ishte e bardhë si kockat. Ndoshta mendonin se lëkura më e errët i bënte më pak tërheqëse, edhe pse Saher kishte qenë gjithmonë shumë tërheqëse. Kudo që shkonte, ajo i bënte meshkujt të kthenin kokën për ta parë, për ta përthithur me sy. Ishte sikur u hidhte një magji meshkujve që kalonin pranë. Por ndoshta Saher duhej të ndalonte së menduari për dallimet mes ngjyrës së saj të lëkurës dhe asaj të femrave të tjera. Duhej të fillonte të mendonte se kush mund të ishte një mik i mirë gjatë këtyre ditëve dhe kë nuk duhej ta bënte armik. Mbretëresha e shtrigave, atë Saher nuk donte ta kishte armike. Nëse kjo do të ndodhte, ajo mund ta quante veten të vdekur. Zahira, ajo mund të bëhej shoqja e saj; kishte një ftesë, ndaj ndoshta

ishite dikush me rëndësi. Saher i kishte vështruar femrat që ishin ulur në tryezën e madhe në mes të sallës së ngrënies. Ajo nuk hëngri shumë nga mëngjesi i saj. Thjesht rrinte aty dhe shikonte femrat e ndryshme. Aty ishte ajo princeshë, por ajo sigurisht nuk do të ishte një aleate e mirë. Jo nëse mbretëresha e shtrigave nuk e pëlqente dhe dukej qartë se mbretëresha nuk e pëlqente. Pra, princesha nuk ishte opsion. Kë tjetër Saher kishte pëlqyer ishte femra me flokë kafe dhe ata sy gri, që kishte fyer njërin prej princave. Ajo që kishte qenë ulur pranë Rune-s.

“Dukesh shumë më i zgjuar kur e mban gojën mbyllur.” Saher gati sa nuk kishte shpërthyer në të qeshura kur e dëgjoi atë kundërpërgjigje. Një femër e egër - këtë e pëlqente. Dhe ja ku ishte ajo, duke kaluar pranë saj; femra po vraponte, u përplas me Saherin, kërkoi ndjesë dhe u largua me vrap. Por Saher nuk ishte budallaqe. Ajo e ndjeu se si femra ia kishte marrë thikën; e ndjeu çastin kur iu hoq nga brezi. Ishte një hajdute e shpejtë, këtë duhej t’ia pranonte, por nuk ishte mjaftueshëm e mirë. Saher u kthye me shpejtësi dhe vrapoi pas saj dhe, dreqi ta marrë, ishte e shpejtë. Ishte e vështirë ta ndiqte, por duhej. Ajo donte thikën e saj mbrapsht. Sytë e Saherit ndiqnin çdo hap të saj, duke menduar se ku mund të shkonte. Ata ndodheshin pas kështjellës, kështu që kishte vetëm tri mundësi: stallat e kuajve, kopshti mbretëror ose biblioteka, të cilën Saher e kishte parë nga kopshti kur kishte mbërritur në Solaria. Saher nuk mund ta dinte me siguri se ku do të shkonte femra, por ajo u drejtua nga biblioteka. I dukej sikur diçka e thërriste atje, ndaj e ndoqi atë thirrje dhe u ndal para dyerve të bibliotekës. Biblioteka e Gjakut, thuhej në një tabelë. Para se Saher të

hapte derën për të hyrë brenda, dikush u përplas me të. Saher u kthye dhe pa femrën. “Ti,” fërshëlleu ajo. Megjithatë, Saher e ndihmoi femrën të ngrihej në këmbë, por u kujdes të merrte thikën e saj mbrapsht. Ajo zgjati dorën. “Thikën time. Tani.” Femra futi dorën në xhep dhe ia dha. Fustane me xhepa... sa shumë i pëlqente Saher-it kjo, edhe pse vetë nuk kishte një të tillë. “Pse e more?” - Pyeti Saher, ndërsa shikonte thikën dhe sigurohej ta lidhte sërish në anë. “Më duhej. Do ta kisha kthyer,” tha hajdutja. “Kush je ti, në fund të fundit?” “Mendoj se ti duhet të më tregosh e para, sapo më vodhe,” - tha Saher, duke mbështetur duart në ijë. “Azara. Jam nga këtu. Tani ti më thuaj emrin tënd.” “Saher. Vij nga Shkretëtira e Kockave,” - u përgjigj ajo. “Kam dëgjuar se rëra e Shkretëtirës së Kockave është bërë nga kocka,” tha Azara. Saher ngriti supet. “Epo, po të isha në vendin tënd, do të përpiqesha të mos bëja shumë lëvizje budallaqe, kockat e tua mund të përfundojnë edhe ato atje.” Azara u tall me një gërhitje të lehtë dhe u largua. “Do të shihemi përsëri,” tha ajo mbi supe. Atëherë Saher pa dorën e saj: një palë vathë që ajo ia kishte marrë Azaras qëndronin aty. Vathë të bukur, pa dyshim. Por nuk do t’i mbante. Do t’i përdorte për t’u rikthyer te Azara dhe, ndoshta, ndoshta për t’u bërë mike me të.

Kapitulli i nëntë

Të katër princat ishin ulur në sallën e ngrënies. Rune, më i madhi, u kishte kërkuar vëllezërve më të rinj të qëndronin edhe pak, që të mund të flisnin qetësisht pa

u shqetësuar nga askush. “Kush prej jush do të përpiqet vërtet të lidhet me këto femra?” - Pyeti Rune. Duhej ta dinte nëse vëllezërit e tij do të bënë një zgjedhje. Pastaj pa se tre vëllezërit më të rinj ngritën duart.

“Atëherë, mendoj se nuk mund t’ju ndaloj. Por po ju paralajmëroj: qëndroni larg Leylas ose mbretëreshës.” Mbretëreshës së shtrigave nuk kishte nevojë ta thoshte; vëllezërit e tij e kuptonin. “E di, Rune,” - foli Ishaan. “Kjo është një luks që nuk do ta kemi më. Babai po na lejon të zgjedhim dhe e di mirë se ai do të na martojë me zor nëse nuk zgjedhim. Po sikur të të detyrojë të martohesh me Leylan?” Rune e pa vëllanë. Kishte të drejtë. Dhe Rune sigurisht që nuk donte të martohej me Leylan.

“Ai ka të drejtë,” - foli vëllai më i vogël, Hael. “Të gjithë e dimë çfarë të ka bërë Leyla. Por duhet të ndalosh së geni i frikësuar nga dashuria.”

“Nuk kam frikë,” - tha Rune pothuajse menjëherë. Por ai dhe vëllezërit e tij e dinin shumë mirë se kishte frikë. Dashuria ishte diçka e bukur, por e brishtë. Dashuria shëronte, por edhe thyente. Dhe Rune kishte tmerr nga dashuria. “Do ta mendoj. Ndoshta këto 100 ditë do të ma ndryshojnë mendjen.” Pas kësaj, princat u ndanë dhe morën rrugë të ndryshme. Ishaan doli nga kështjella dhe oborri i brendshëm, duke u drejtuar për në Bloodfall. Kishte parë disa unaza të bukura që donte t’i blinte.

Kur mbërriti atje, çdo tregtar e përshëndeti. Të gjithë e njihnin e si mund të mos e njihnin? Titulli i princit sillte me vete shumë gjëra: respekt, dashuri, admirim dhe ndonjëherë edhe urrejtje e

zemërim. Por asnjë tregtar nuk e urrente Ishaanin; ai që urrenin ishte gjithmonë vëllai i tij më i madh, Darius. Shumica e banorëve të Solarias e quanin të pamatur dhe budalla, madje edhe egoist. Por askush nuk e njihte Darius-in ashtu siç e njihte Ishaani. Po, Darius kishte qenë i pamatur në disa raste, por kjo ishte sepse, ndryshe nga princat e tjerë, ai përpiquej ta jetonte jetën deri në fund. Sepse, ndryshe nga Ishaani, Darius e shihte jetën si një dhuratë, një dhuratë që duhet mbajtur fort, sepse jeta ishte e brishtë dhe në një çast dikush mund ta ta merrte. Ishaan e dinte këtë shumë mirë. Teksa Ishaan shëtiste nëpër dyqane, shumë femra e shikonin me vëmendje. Shumica ishin ato që kishin ardhur për provën. Flokët e kuq i tërhoqën vëmendjen. Kishte parë vetëm një femër me flokë të kuq, shoqëruesen e mbretëreshës së shtrigave. Ishaan e ktheu kokën për të parë çfarë po bënin. E vuri re mbretëreshën pothuajse menjëherë; në fund të fundit, kurora mbi kokën e saj nuk kalohej lehtë pa u vënë re. Ato qëndronin te një dyqan erëzash. Erëzat aty kishin qenë gjithmonë të rralla; një paketë e vogël, e mjaftueshme për dy vakte, kushtonte tre monedha ari tepër e shtrenjtë për ata që nuk ishin fisnikë. Mbretëresha mbante një paketë në dorë; ishte e mbushur me diçka që ai nuk arrinte ta dallonte. Në fund të fundit, nuk kishte parë kurrë diçka të tillë. Ishaan bëri një shënim në mendje që të shkonte në atë dyqan, pasi të merrte unazën që e donte me aq ngulm. Kur e ktheu kokën larg shtrigave, një femër me flokë ngjyrë ari-kafe qëndronte përballë tij. Leyla. Nuk i kishte marrë malli për të, përkundrazi, me kënaqësi do ta shoqëronte vetë deri në Terraxia.

“Duket se shtrigat e kanë tërhequr vëmendjen tënde,” tha ajo. “Xheloze?” Ishaan as nuk e pa, ndërsa vazhdonte drejt dyqanit tjetër, duke parë çfarë shitej aty. Shpejt e kuptoi se kishte humor për të shpenzuar pak ar.

“Pse të jem xheloze? Më pëlqejnë meshkujt e gjatë.”

Ishaan u kthye dhe e pa i hutuar; ai ishte një kokë, ose një kokë e gjysmë, më i gjatë se ajo. “Qenkam shumë i shkurtër për shijen tënde? Fat i keq, vëllezërit e mi janë pothuajse të së njëjtës gjatësi. Kjo do të thotë se as ata nuk i do.” Princesha bëri një grimasë.

“Pse je këtu, Leyla?” - Pyeti ai. E njihte mjaftueshëm; ajo kurrë nuk do të kthehej në mbretërinë që e urrente për dikë që ‘e donte’. “Më kishte marrë malli për Rune-n tim të dashur.” Ishaan gati sa nuk rrotulloi sytë.

“Të ka marrë malli për Rune-n apo për faktin që mund të ishe bërë mbretëreshë?” - Pyeti ai. Rune i kishte kërkuar dorën, ajo kishte thënë po. Dhe po të mos ishte për Navinin, Rune mund të kishte qenë mbret dhe Leyla mbretëreshë.

“Por ah, edhe po të ishte kështu, ta siguroj, Leyla e vogël: ne solarianët do të preferonim më shumë një shtrigë të na sundonte sesa ndyrësira terraxiane. Pra, a do të ishe kaq e sjellshme të zhdukesh nga sytë e mi?”

Ishaan nuk priti përgjigje. Thjesht vazhdoi rrugën për të marrë më në fund atë unazë të mallkuar. Hyri në dyqan dhe personi i parë që pa ishte Enora. Ajo ishte shërbëtore në kështjellë dhe mjaft e sjellshme.

“Çfarë surprize e bukur,” -mtha ai, dhe e kishte me gjithë mend. Enora buzëqeshi dhe uli kokën paksa në shenjë

respekti. Pastaj sytë e saj blu u ndeshën me të tijtë.
“Çfarë ju sjell këtu, princi im?” pyeti ajo.

“Të jem i singertë, një unazë,” - tha ai. “Një unazë? Hael më ka treguar se ke kohë që dëshiron të blesh një,” - tha Enora me një buzëqeshje të lehtë.

“Vërtet?” - qeshi Ishaan.

“Po. Por fatkeqësisht duhet të shkoj,” tha ajo, uli kokën dhe u largua. Ishaan i vështroi pllakat ku ishin vendosur unazat, duke kërkuar atë të veçantën.

Herën e fundit që e kishte parë, kishte qenë si një thirrje, kjo ishte arsyeja e nevojës së dëshpëruar për atë unazë.

Dhe ai e dinte se do ta blinte. Pastaj e pa. E mori unazën prej argjendi në dorë, duke e vëzhguar mes gishtave. Në mes kishte një vijë të trashë jeshile prej smeraldësh të vegjël, dhe rreth e rrotull argjend. Ishaan iu afrua tregtarit. “A mund të bëj një pyetje?”

Tregtari e ngriti menjëherë kokën drejt princit. Po, ishte një nga faet më të vegjël që nuk e pëlqenin atë. Por Ishaan-it nuk i interesonte aspak.

“Pyet, djalë.”

“Argjend apo ar i bardhë?” - Pyeti Ishaan.

“Ar i bardhë. Dhe është e shtrenjtë.” Ishaan gati sa nuk qeshi. E shtrenjtë? Ai ishte një princ i mallkuar. Asgjë nuk ishte e shtrenjtë për të. “Sa?” Kur Ishaan e bëri këtë pyetje, tregtari nuk foli; e shkroi shumë. Njëzet monedha ari. Nuk ishte e shtrenjtë për Ishaan-in, por për të tjerët ndoshta po.

Ishaan nxori qesen e vogël prej lëkure me ar. “Sot ndihem bujar,” tha ai dhe ia dha tregtarit njëzet e pesë monedha ari. Ishaan mori unazën dhe u largua. Ndalesa e radhës do të ishte dyqani i erëzave, duhej të shihte se çfarë kishte blerë mbretëresha e shtrigave. Rune kishte menduar për ato që i kishin thënë vëllezërit e tij dhe vendosi të fliste me të atin për këtë çështje, prandaj u drejtua me hapa të vendosur drejt studios së mbretit. Nuk u shqetësua fare të trokiste në derë.

“Ah, bir. Pse nuk trokite?” - Tha i ati kur ngriti sytë nga Rune. Mbreti mbante syzet e leximit, të cilat i përdorte gjithmonë kur punonte. I duheshin, sepse pushteti ia kishte verbuar sytë. Rune u ul në karrigen përballë tavolinës dhe u bëri shenjë rojave të largoheshin; në fund të fundit, duhej t’i bindeshin - ai ishte gjenerali i tyre, apo jo? Nuk donte që ndonjë rojë të dëgjonte për problemin e tij, se nuk dëshironte të martohej me asnjë femër nga prova. Pastaj vështrimi i tij u ndesh me atë të të atit. - “Çfarë ndodh nëse nuk gjej një grua të përshtatshme?”

“Hmm,” - tha mbreti, duke buzëqeshur me vete.

“Atëherë do t’i kthehem martësive të rregulluara. Po të më pyesësh mua, ti dhe princesha terraxiane bënit një çift të bukur.” Rune u vrenjt në fytyrë nga kjo. Dreqi i ati dhe dreqi Leyla, më mirë do të vdiste sesa të përfundonte me të.

“E kuptoj. Faleminderit për kohën dhe përgjigjen tuaj.” Zëri i Rune-s nuk tradhtonte asnjë grimcë emocioni. Vetëm toni i sheshtë, monoton, që e kishte gjithmonë. Ndryshe nga vëllezërit e tij, Dariusi e mori këtë më seriozisht. E gjithë kjo e argëtonte, duke ditur se çdo femër do t’i thoshte po vetëm sepse donte një princ.

Por ndoshta, Darius shpresonte se mund të gjente dikë që ta donte vërtet. Ai donte shumë: vëllezërit, miqtë por kjo ishte ndryshe. Nuk e dinte si ishte të doje një femër apo të të donte ajo. Dhe Darius, Darius, princi që i pëlqente të provonte gjëra të reja donte të dinte se si do të ndihej ajo lloj dashurie. Dontë të dinte nëse dashuria për të cilën kishte lexuar në libra ekzistonte vërtet. Ai gjithmonë shikonte mbretin dhe nënën e tij.

Mbreti e donte atë, ose të paktën kështu mendonte ai se ishte dashuria. Darius refuzonte ta quante mbretin “baba”. Ai sigurisht që ishte i ati, por nuk ndihej si i tillë, ndaj Darius nuk do ta quante kurrë baba. Gjithçka që kishte bërë ai mbret ishte t’ia shkatërronte jetën. Po, Darius e kuptonte se ai ishte në dhimbje për shkak të vdekjes së gruas së tij; edhe Darius kishte vajtuar vdekjen e nënës, por nuk i shkarkonte plagët e tij mbi të tjerët. Por çfarë vlere kishte mendimi i tij, sidoqoftë? Darius ishte ndryshe nga vëllezërit. Ai ishte rebeli, ai që i qasej zisë në mënyra të ndryshme. Ndryshe nga vëllai i tij më i madh, ai nuk e mbante brenda gjithë zemërimin apo dhimbjen. Ai i nxirrte jashtë, por jo duke goditur diçka, duke bërtitur apo ulëritur. Jo. Atij i pëlqente ta çonte gjithë këtë në shtrat ose te lulet që tymoste në ditët më të këqija. Ishte varur; kishte rënë aq thellë në një humnerë të errët pa fund, sa nuk shihte më dritën e ditës. Prandaj i mbytej mendimet sa herë që mundej. Por sot, sot do ta kalonte kohën duke vështruar femra të bukura. Darius ishte tronditur mjaft kur kishte parë Azara-n të vinte. Malek ia kishte treguar emrin e saj. I pëlqente mënyra se si i rrëshqiste mbi gjuhë. Dhe kishte ndjerë kënaqësi kur e kishte parë të ulej në tryezën e madhe. Nuk do ta largonte prej aty, kjo ishte e sigurt. Princat kishin të drejtë t’i largonin femrat nga

tryeza e madhe, po të donin.

Ai e dinte se Rune do t'i largonte dy shtrigat dhe Leylan. E kuptonte pse vëllai i tij do ta bënte këtë, por Darius donte ta ngacmonte, ndaj pas pak kohe do t'i kthente shtrigat sërish në tryezën e madhe. Oh, mezi priste të shihte shprehjen e vëllait të tij kur kjo të ndodhte. Ai i vështroi të gjitha femrat që kalonin pranë tij.

Nuk i pëlqenin femrat solariane mirë, përveç njëres. Të gjitha ishin tepër të zbehta për shijen e tij; seriozisht, çfarë bënin? Kalbeshin brenda shtëpive gjithë ditën?

Azara, nga ana tjetër, kishte lëkurë më të errët. Jo shumë më të errët në fund të fundit, ajo ishte ende solariane, por të paktën jeta dukej në fytyrën e saj. Por ai nuk e dinte... a donte vërtet ta provonte këtë gjë të quajtur dashuri me të? Apo donte thjesht të luante me të?

“Dukesh shumë më i zgjuar kur e mban gojën mbyllur.”

Nuk do ta mohonte: i pëlqente që ajo e kishte thënë këtë.

Një grua e fortë, e pavarur ndihej si një frymë e freskët.

Darius ishte lodhur dhe mërzitur duke pasur gjithmonë femra që, praktikisht, i luteshin për vëmendjen e tij,

ndërsa Azara e kishte fituar atë thjesht duke qenë

vetvetja. Ai mezi priste darkën; do të fliste me të, do ta

ngacmonte pak, vetëm për të parë sa larg do të shkonte

duke iu kundërpërgjigjur një princi. Ajo me gjasë nuk ia

ndiente për titullin e tij dhe, edhe po t'i interesonte,

Darius ishte i bindur se titulli i tij nuk do ta ndalonte të

thoshte mendimin e saj. Një shkëlqim jeshil i errët i ra në

sy në largësi. Darius vendosi ta ndiqte. Kuptoi se ishte

një femër me një fustan jeshil të errët. Ishte shumë larg

që ta njihte, por, gjithsesi, kishte parë edhe një femër në

tryezën e madhe me një fustan jeshil të errët, një femër të

veçantë. Një buzëqeshje iu ngjiti në buzë, ndërsa e ndiqte.

Teksa e ndiqte, kuptoi se ajo ishte shumë më e shpejtë nga sa e kishte menduar dhe ishte mjaft e vështirë të mbahej hapi me të. Kur mbërriti te Biblioteka e Gjakut, gjatë rrugës kishte parë edhe një femër tjetër që kaloi pranë tij, dukej sikur po vinte nga aty. Ai hyri në bibliotekë. Ishte e çuditshme, pse femra që kishte parë do të hynte aty? Vetëm mbretërorët lejoheshin të hynin. Ishte disi e trishtë që vetëm ata kishin këtë të drejtë; të tjerët nuk mund të mësonin për gjithçka që ishte shkruar në libra. Por ndoshta ky ishte pikërisht qëllimi i këtij rregulli qesharak. Sapo hyri, ai u përshëndet menjëherë nga aurat e shërbëtorëve dhe rojeve në bibliotekë. Darius, ndryshe nga mbreti, kishte një aftësi. Ai dinte mjaft për këto aftësi; kishte folur me shumë fae. Tani i duhej të fliste vetëm me një shtrigë, ato me siguri do të dinin më shumë se ç'do të mësonte ndonjëherë.

“Princ.” Dariusi u kthye dhe pa dy roje, njëri prej tyre mbante një qen me zinxhir. “Një e zakonshme ka hyrë në bibliotekë. A keni parë dikë?” Ai i shikoi me përçmim.

Vërtet mendonin se do t’u tregonte?

Budallenj. “Nuk kam parë askënd, por mund të kërkonim,” - tha ai shkurt dhe u drejtua nga njëra prej tavolinave në mes të bibliotekës. Hodhi sytë përreth: raftet librash nga dyshemeja deri në tavan, të mbushura me libra qindra, ndoshta mijëra. Kishte shumë rreshta raftet; asnjë shtrigë, fae apo sirenë nuk do të mund t’i lexojë të gjithë këto libra. Si fëmijë, ai, i kishte vënë vetes sfidë: t’i lexonte të gjithë librat në çdo raft.

Por kjo kishte qenë kur nëna e tij ishte ende gjallë, kur ajo i kishte treguar botën e bukur të librave, botën ku mund të jetoje mijëra jetë mes faqeve. Rojat që e kishin pyetur po kalonin mes rreshtave, duke kërkuar “të

zakonshmen” femrën që ai kishte parë dhe e njihte. Shumë shpejt, qeni i madh filloi të lehë; kishte nuhatur diçka. Darius nuk e dinte se ku në Ichor mbreti kishte gjetur qen magjikë qen që mund të nuhatnin nëse dikush kishte aftësi. Qeni ktheu kokën nga Darius, por nuk iu afrua. Pak çaste më vonë u qetësua.

“Ushqejeni atë drejt qeni. Nuk dua ta dëgjoj më duke lehur,” - u tha Dariusi rojave, ndërsa u mbështet prapa në karrigen prej lëkure dhe i vuri këmbët mbi tavolinë. Nëna e tij i kishte mësuar sjelljet e mira, por ç’rëndësi kishte tani? Ajo kishte vdekur, apo jo?

Princi i vështroi rojet; ato shikuan qenin, pastaj atë. Darius buzëqeshi dhe u bëri me dorë të largoheshin. Ai e dinte se nuk do të iknin menjëherë, por gjesti mund t’u kishte bërë të qartë se nuk i donte aty. Dhe, nëse nuk ishin budallenj, do të largoheshin. Nuk u desh as një minutë; rojet u larguan menjëherë. Me sa duket, nuk ishin budallenj.

“Mund të dalësh tani,” - tha Dariusi në boshllëk. Dhe ja ku ishte ajo Azara. Ajo dukej e hutuar, teksa e shikonte. “Si e dije? E di që më ndoqe deri këtu, por isha e padukshme.” Ai pa vetullat e saj të mblidheshin kur ai buzëqeshi. “Nuk je e vetmja me aftësi, e di?” - Qeshi ai dhe e pa Azara-n të afrohej drejt tavolinës, sytë e saj të bukur gri duke vrapuar rreth e rrotull. “Mos u shqetëso, do t’u them të gjithëve se je e ftuara ime.” Nga mënyra se si e pa, dukej qartë e neveritur nga ky fakt, gjë që ia zgjeroi buzëqeshjen, një buzëqeshje që i shkante deri në sy.

“Si e hoqe atë krijesë tophet nga unë? Ai qartë e nuhati aftësinë time,” - pyeti ajo. Sigurisht që kjo pyetje do të vinte; tani i duhej të shpjegonte diçka, gjë që Darius e urrente. - “Ti, zemër, nuk je e vetmja me aftësi.”

“Këtë e the tashmë, madhëri budallaqe,” - ia ktheu Azara. Darius qeshi me fyerjen; ajo vërtet nuk përmbahej në shprehjen e mendimit të saj. “Mund të mbuloj gjëra si prania e dikujt, aftësitë apo edhe aromat,” tha ai duke ngritur supet. Dhe sikur ta dinte pyetjen e radhës, vazhdoi: “Kjo më jep edhe aftësinë të ndiej aurën e dikujt. E jotja, meqë ra fjala, është një e verdhë e zbehtë e mrekullueshme.” Ai qeshi kur pa hutimin në sytë e saj të shndërrohej në zemërim.

“Mund të më kishe mbuluar edhe më herët! I urrej ato krijesa,” u vrenjt ajo.

“Do ta kishe pëlqyer shumë këtë, apo jo?” - Qeshi ai. “Pse je këtu gjithsesi? Je solariane, i njeh rregullat.” Azara u përqeshi. Sigurisht që i njihte.

“Rregull egoist, bërë për mbretërorë egoistë. Dua të mësoj më shumë për historinë e Solarias,” shpjegoi ajo. Dariusi pohoi me kokë, duke e kuptuar.

“I kam njohur prindërit e tu, prandaj s’ke pse të më gënjesh. Histori apo magji?” Ajo mbeti krejtësisht e shtangur. “Ah? Atëherë është magji,” - tha Darius, duke i hequr këmbët nga tavolina dhe duke u ulur drejt. “E njoh këtë bibliotekë; mund të ta them me siguri - nuk do të gjesh asgjë këtu.” Ishte e vërtetë: nuk kishte asnjë shënim për magjinë e faeve.

“Kjo është e pamundur,” - tha ajo.

“Më beso, nuk është. Por nuk do të çuditesha nëse diçka do të ishte e fshehur,” tha ai duke ngritur supet dhe u ngrit, duke iu afruar Azaras. Ai i vendosi dorën në pjesën e poshtme të shpinës dhe u përkul pak për t’i pëshpëritur në vesh: “Tani më lejo të të shoqëroj jashtë para se të ndëshkohesh që ke qenë këtu.”

Azara ndoshta ishte tepër e mbingarkuar nga gjithë këto informacione për të kundërshtuar, ndërsa ai e udhëhoqi jashtë. Atij i dukej interesante që ajo donte të dinte diçka për magjinë; jo shumë veta ishin të vetëdijshëm për këtë sekret që ishte varrosur diku thellë në Ichor. Teksa e shoqëronte Azaran jashtë, kuptoi se sa shumë i pëlqente ta kishte pranë; ndoshta, në fund të fundit, ajo do të ishte ajo për të. Por ai ishte një princ, biri i burrit që kishte dhënë urdhrin për të vrarë prindërit e saj. Edhe kështu, kjo nuk do ta ndalte Darius-in të argëtohej pak dhe ta ngacmonte. Nuk takojë çdo ditë një femër si ajo, kjo ishte e sigurt.

Kur dolën jashtë, ai u kujdes të ecte edhe pak me të. Vetëm kur ishin mjaftueshëm larg bibliotekës, e hoqi dorën. “Do të shihemi në darkë.” I buzëqeshi dhe e përthithi me sy atë fytyrë të bukur, para se të largohej.

Kapitulli i dhjetë

Ishaani u drejtua menjëherë dyqanit të erëzave. Shtriga ia kishte zgjuar kureshtjen dhe, disi, kishte nevojë të dinte se çfarë kishte blerë ajo. Kur hyri në dyqan, u përshëndet nga aromat e erëzave të rralla, të cilat pa dyshim kushtonin shumë ar. Nuk ishte sekret për asnjë solarian se këto erëza vinin nga të gjitha anët e Ichor-it; kishte madje vende për të cilat Ishaan-i nuk kishte parë apo dëgjuar kurrë.

“Lartmadhëria juaj,” - e përshëndeti pronari i dyqanit dhe uli kokën në shenjë respekti. “Si mund t’ju ndihmoj?” Ishaani nuk foli menjëherë. Ai thjesht eci nëpër dyqan, duke parë erëzat e ndryshme. “Më herët një femër hyri në dyqanin tuaj, mendoj se ishte një shtrigë,” tha ai, duke e minimizuar qëllimisht, ndonëse e dinte mirë. “Erëza që ajo kishte më duk interesante dhe u bëra kureshtar.” Sytë e tregtarit u ndriçuan, ndoshta sepse bëhej fjalë për diçka të shtrenjtë. “Mbretëresha më herët bleu pak pluhur të Spinelit të Zi.” Ishaani e pa me vëmendje; ai nuk kishte dëgjuar kurrë për Spinelin e Zi. “A mund të pyes, për çfarë përdoret?” Princi e vështroi burrin, i cili ia ktheu shikimin me një shprehje të pasigurt. “Më falni, Lartmadhëri, por nuk e di, për çfarë përdoret. Spinelin e Zi vjen nga mbretëria e errët, por nuk kam asnjë ide se çfarë fuqie apo përdorimi ka.”

Ishaani vetëm tundi kokën, duke e kuptuar. “Atëherë, a mund të më jepni një qese të vogël prej tij?” Ai në fakt nuk donte ta blinte, por nëse do të zbulonte se ishte i fuqishëm dhe i dobishëm, nuk do t’i vinte keq të shpenzonte pesë monedha ari për të. Në fund të fundit,

nëse një mbretëreshë shtrigë e kishte blerë, atëherë duhej të kishte ndonjë rëndësi. Tani Ishaan-it i mbetej vetëm të gjente vëllanë e tij më të vogël, Haelin. Duhej të fliste me të, sërish për shkak të nënës së tyre. Ishaan-i ishte i bindur se po çmendej. Fillimisht kishte nisur ta shihte nënën e tij në ëndrra dhe tani, tani po ia dëgjonte zërin, teksa ecte nëpër korridoret e kështjellës. Dhe ndoshta, ndoshta do të shkonte të takonte *Vajzën e Vdekjes*.

*Mos kërko kurrë,
se do të qelbet era.
Mos pyet kurrë,
se do të maskohesh.*

*Por nëse je i dëshpëruar,
nëse pyetja është tepër e rëndë,
ajo mund ta ulë gardën e saj.*

Një gjëegjëzë, gjëegjëza që ishte sjellë nga një i mbijetuar i vetëm i Vajzës së Vdekjes. Thuhej se kushdo që shkonte ta takonte atë, për ta pyetur për diçka, nuk kthehej më kurrë. Vajza e Vdekjes, një krijesë e bukur që i joshte qeniet drejt mbretërisë së saj, Lumit të Vdekjes. Thuhej se ajo kishte përgjigje për çdo pyetje, nëse dikush ishte i gatshëm të hiqte dorë nga disa prej sekreteve të tij më të thella, nga diçka që askush tjetër nuk e dinte. Ishaani nuk e dinte nëse kishte një sekret të tillë, por e kishte. Ishaani kishte vërtet një sekret, një sekret që nuk donte ta dinte askush, as vëllezërit e tij. Ai nuk dinte nëse mund t'i besonte dikujt atë sekret. Nëna e tij, zërin e së cilës po e dëgjonte në korridoret e kështjellës, ia kishte thënë këtë. Ai do t'i tregonte Hael-it se po e dëgjonte

nënë e tyre, por kurrë nuk do t'i tregonte të vërtetën e asaj që ajo po i thoshte. Princi kishte një plan: së pari do ta kërkonte vëllanë e tij dhe, pas darkës, kur të gjithë të flinin, do të dilte për një shëtitje, një shëtitje për të shkuar te Vajza e Vdekjes. Atij i duheshin përgjigje. Kështu, Ishaani u kthye drejt kështjellës; duhej ta gjente Haelin.

Tani e di, apo jo?

Menjëherë Ishaani u kthye. Nuk e dinte nga vinte zëri, edhe pse e dinte se i kujt ishte; disi, nuk donte ta pranonte. Të dëgjoje zërin e nënës së tij të vdekur nuk ishte diçka me të cilën donte të jetonte. Disi, zëri i nënës po përpiqej ta mbante larg vëllait të tij, ta ndalonte që t'i tregonte gjithçka. Ishaani e kujtoi herën e parë kur e kishte parë nënën në ëndërr dhe se, po atë natë, kur donte t'i tregonte Haelit, kishte rënë në një gjumë të thellë, ku ajo i kishte thënë të mos u fliste vëllezërve për të. Megjithatë, Ishaani ia kishte treguar vëllait. Por jo gjithçka. Nëna e tij fliste për mundësinë që ai ta shihte sërish, por a e donte vërtet këtë?

Po sikur të ishte thjesht i mallkuar nga një qenie që donte ta gllabëronte? Ai e dinte se me gjasë ishte vërtet nëna e tij, por nuk e dinte pse saktësisht nuk donte ta takonte sërish, edhe sikur të ishte e mundur. Princi e dinte se vëllai i tij më i madh, Rune, do ta kërkonte menjëherë, por ata nuk ishin njësoj, apo jo?

Rune do të bënte gjithçka për ta parë nënën e tyre, ndërsa Ishaani... Ishaani as që e njihte aq mirë sa për ta takuar, ose të paktën kështu mendonte. Ai mendonte se nuk kishin pasur një lidhje të fortë dhe se do të ishte humbje kohe të shkonte ta takonte, nëse kjo ishte fare e mundur. Gjë për të cilën ai dyshonte.

Ishte dita e parë e njëqind ditëve; kishte mjaft kohë për të gjetur një femër dhe për t'u martuar, kështu që nuk kishte presion. Mund të kalonte lehtësisht pesëdhjetë ditë duke u kalbur në dhomën e tij; nuk kishte shumë femra që do ta refuzonin. Ishaani e dinte mirë se ishte i vetëdijshëm për bukurinë e tij. E kuptonte se tërhiqte shumë femra. Flokët e tij kafe, që i binin deri te supet, në diell dukeshin si mjaltë; sytë e tij ishin një nuancë më e errët kafeje, që e bënte të dukej i rrezikshëm, por njëkohësisht i bukur për t'u parë.

Dhe trupi i tij ishte i gjatë, madje princi më i gjatë, po të mendohej mirë. Ishaani nuk ishte si Rune apo Dariusi, as si Haeli. Të gjithë kishin një masë të mirë muskujsh, por Ishaani ishte pak më dembel kur vinte puna te stërvitja. Të gjithë mendonin se Darius-i do të ishte ai dembeli, por Ishaani e kishte kapur Dariusin duke u stërvitur natën, kur mendonte se askush nuk po e shihte. Ishaani kishte mjaftueshëm muskuj për të mbajtur dikë, mjaftueshëm sa për t'i bërë të gjitha femrat ta shikonin kur ndonjëherë linte perdet hapur, teksa ndërrohej. Nuk i interesonte nëse dikush e shihte lakuriq; pse duhej t'i interesonte?

A nuk ishte lakuriqësia diçka normale? Ishaani pëlqente ta mbante gojën mbyllur, të mos fliste shumë. Kjo gjithmonë e bënte të dukej sikur kishte sekrete, gjë që ai i kishte. Princi ishte aq i zhytur në mendimet e tij, sa harroi të shikonte rrugën dhe u përplas me dikë; ai dikush ishte pikërisht personi që po kërkonte - Haeli. "Vëlla, ku në Ichor i ke sytë?" Nga mënyra si Haeli po fërkonte ballin, dukej se Ishaani i kishte përplasur kokën pa dashje.

"Më fal. Por po të kërkoi," tha Ishaani. Haeli e shikoi me një vështrim pyetës, duke pritur shpjegimin. "Ka të

bëjë me nënën.”

Dhe sapo i tha ato fjalë, u ndje sikur diçka po përpiqej ta ndalonte të fliste. Por asgjë e vdekur nuk mund ta ndalonte. Sado e lashtë apo e fuqishme të ishte. “Le të shkojmë në kopsht, dakord?” Sapo Haeli e propozoi idenë, ata u drejtuan nga kopshti dhe kërkuan një vend ku asnjë vesh kureshtar të mos mund t’i dëgjonte. Ishaani hezitoi pak t’i tregonte vëllait. Nuk ndihej e drejtë.

“Hael, kam filluar ta dëgjoj tani.”

“Çfarë po thotë ajo?” Ishaani donte t’i tregonte vëllait, por ndjeu sikur një magji e lashtë po ia mbyllte gojën. U përpoq t’ia tregonte, u përpoq t’i gjente fjalët ndryshe, por asgjë nuk funksionoi. “E harrova... por ajo po flet.” Ishaani nuk ishte i lumtur që po i gënjente vëllanë e tij më të vogël, por tani nuk mund ta ndryshonte. Ai vuri re mosbesimin në sytë e Haelit dhe nuk mund ta fajësonte. Edhe vetë do të kishte reaguar njësoj, e kuptoi. Ndoshta ishte zgjedhja e duhur. Ndoshta ishte zgjedhja më e mençur.

Gënjeshtër - ishte i mirë në të, apo jo? A nuk e bënte këtë gjithë kohën? Gënjente të atin, vëllezërit, qytetarët. Kujt nuk i gënjente? Ndonjëherë Ishaani pyeste veten nëse po i gënjente edhe vetes. Çfarëdo që Haeli po i thoshte, ai nuk po e dëgjonte. Mendja e tij ishte tani e pushtuar nga mendimet, nga të gjitha ato mendime që e bënë të vinte në dyshim vetë ekzistencën e tij. Ai thjesht e shikoi vëllanë, tundi kokën, i uroi një ditë të mbarë dhe u largua. Zahira e pëlqeu dhomën e saj; ishte vërtet e këndshme. Ajo e kuptoi se kishte marrë një dhomë në vetë kështjellën, jo në oborrin e brendshëm.

Shtrati i saj ishte aq i madh, sikur të ishte për një familje me foshnjë. Jastëkët dukeshin të butë dhe ftesëdhënës; ndoshta do të bënte një sy gjumë më vonë, por tani nuk

kishte kohë për këtë. Zahira kishte nevojë për një fustan të ri. Jo vetëm për një fustan të ri. I duheshin të paktën një duzinë. Sado joshës që dukej shtrati, ajo e detyroi veten të largohej prej tij dhe të shkonte drejt derës që, sipas saj, të çonte në një dhomë banje. Dhe kishte të drejtë: ishte një dhomë banje, madje një dhomë banje gjigante. Sigurisht, Zahira e dinte që fisnikët jetonin në luks, por kjo?

Këtë nuk do ta kishte imagjinuar kurrë. Një vaskë e madhe e bardhë qëndronte në mes të dhomës, ndërsa pllakat e arta pasqyronin dritën mbi të. Zahira hapi perdet e bardha që rrezet e diellit ta mbushnin dhomën. I pëlqeu mënyra se si drita luante mbi pllaka; dukej e jashtëzakonshme, si diçka që nuk e kishte parë kurrë më parë. Dhe, kur u kthye anash, u përball me pasqyrimin e vet në pasqyrën përballë saj. Pasqyra ishte po aq mahnitëse; Zahira ishte pothuajse e sigurt se korniza e artë ishte prej ari të vërtetë. Ndoshta edhe pllakat ishin prej ari? Në fund të fundit, kjo dhomë ishte bërë për fisnikë. Njëqind ditë Zahira do të qëndronte në atë dhomë, njëqind ditë luks i pastër dhe ndjesia sikur të ishte një princeshë.

Gjyshja e saj gjithmonë e quante princeshë.

Çfarë do të thoshe, po ta shihje këtë, nana?

Një buzëqeshje iu shfaq në buzë Zahiras. Ajo do ta shijonte kohën e saj në Solaria. Dhe pa dyshim do ta shfrytëzonte faktin që ishte e rrethuar nga luks; rrobaqepësja e saj nuk do ta kishte një detyrë të lehtë, por për këtë ekzistonte rrobaqepësja, apo jo? Mendja e saj u mbush me ide për llojet e fustaneve që donte dhe që i duheshin.

Një këmishë nate: Zahira e kuptoi se nuk kishte asnjë të tillë; po ashtu nuk kishte as gjithë stolitë që zakonisht mbante. E vetmja bizhuteri që kishte marrë me vete ishte gjerdani që kishte qenë i nënës së saj. Që nga dita kur e kishte marrë, nuk e kishte hequr kurrë.

Zahira preku gurin që varej në zinxhirin e artë dhe e vështroi. Guri jeshil shkëlqeu në mënyrë pothuajse të mrekullueshme kur e mbajti përballë dritës.

Ishte një malakit, kështu i kishte thënë nana. Ajo i kishte thënë gjithashtu se simbolizonte guximin; Zahira nuk e kishte besuar, por sa herë që i duhej guxim, e rrotullonte gurin me gishta. Ai ishte bërë diçka thelbësore. Kurrë nuk e hiqte gjerdanin.

As atëherë kur kishte kaluar nëpër labirintin e rrufesë bashkë me nanën e saj. Por sado e bukur që ishte dhoma e saj, asaj i duheshin rroba të reja. Jo vetëm fustane, por edhe rroba të tjera të brendshme, ato ose do t'i blinte diku, ose rrobaqepësja do t'ia bënte.

Por ajo më mirë do t'i blinte sesa t'ia linte dikujt që as nuk e njohte ende. Zahira kishte nevojë edhe për një fustan për darkë; nuk mund të paraqitej me fustanin e pistë, me të cilin kishte udhëtuar gjithë rrugën nga Lunaris. Kështu, ajo mori një vendim dhe doli nga dhoma e saj. U siguria ta mbyllte derën me çelës, edhe pse nuk kishte asgjë me vlerë brenda. Mbreti kishte thënë se rrobaqepësja ndodhej përballë dhomës së saj. Zahira po mendonte nëse do të blinte fustane apo nëse do t'ia bënte të qepura posaçërisht për të, një luks që nuk e kishte gjithmonë. Pas trokitjes së dytë, dera u hap. Një femër e re në pamje qëndronte te dera. Nuk dukej si rrobaqepëse, por Zahira e dinte më mirë sesa ta gjykonte librin nga kopertina.

“Përhëndetje, unë jam Zahira. Ju duhet të jeni

rrobaqepësja?” Nuk donte ta thoshte si pyetje, por kështu i doli.

“Unë jam rrobaqepësja e princeshës përballë dhomës sime, jo e juaja.”

“Oh, princesha nuk është këtu; unë po marr pjesë në vend të saj.” Femra e shikoi Zahira-n me një vështrim të mprehtë, duke e përshkuar me sy nga koka te këmbët.

“Hyni.” Zahira hyri në dhomë; ishte rrëmujë. Por një rrëmujë e bukur. Një shtrat i madh qëndronte pranë dritareve dyshe. Në mes të dhomës ishte një tavolinë e madhe, mbi të cilën kishte mjete qepjeje. Në dysHEME ishin shtrirë copa të ndryshme pëlthurash.

Ishte çdo ngjyrë e mundshme nga e zeza më e errët te e bardha më e ndritshme. Por një ngjyrë ia rrëmbeu vëmendjen: jeshilja. Kishte nuancat e një pylli në pranverë; jeshilja e myshkut dhe e kristaleve, jeshilja e gjethëve që bien nga pemët.

“E shoh, një ngjyrë tashmë ta ketë tërhequr syrin. Por mendoj se një e bardhë kremoze do të të shkojë më shumë,” tha femra, duke mbajtur një copë pranë flokëve të Zahira-s për të parë si dukej. “Po, kjo do të të shkonte për mrekulli; mund t’i shtoj disa thekse jeshile për të nxjerrë në pah ngjyrën e syve të tu.”

Zahira e vështroi pëlthurën. Nëse ajo e thoshte kështu, ndoshta ishte e vërtetë. “Po, do ta doja shumë.”

Pastaj pa femrën të merrte të dyja ngjyrat dhe t’i vendoste mbi shtrat.

“Qëndro pa lëvizur”, - tha ajo, dhe Zahira u bind, ndërsa ajo ia maste trupin. “Duhet ta them, ke një trup shumë të bukur për fustane.” Zahira bëri një grimasë. Ajo gjithmonë kishte menduar se fustanet nuk ishin diçka që do t’i shkonin; princesha e Lunarisit kishte një trup të bukur, por Zahira?

Ajo ishte e vogël në të gjitha vendet ku nuk duhej.
“E kam seriozisht. Ke një trup shumë të bukur.” Femra duhet ta ketë vënë re sesi Zahira u drodh nga mendimi për ato fjalë. Zahira u drejtua përsëri. “Faleminderit, je shumë e sjellshme. A mund ta di emrin tënd?”
Rrobaqepësja nuk u përgjigj. Ajo vetëm buzëqeshi.
“Kur të duhet gati fustani?”
“Për darkë.”

Mbrëmja mbërriti më shpejt sesa Zahira e kishte parashikuar. Gjatë orëve të ditës ajo u kujdes të eksploronte Solarian; mbretëria ishte e bukur, sidomos kur dielli ndriçonte shkëlqimin e artë të ndërtesave të lashta dhe arin që theksonte shumë vende, gjë që asaj i dukej jashtëzakonisht elegante. Kur u kthye në dhomën e saj, mbi shtrat e priste një qese e madhe e bardhë. E hapi dhe pa fustanin e bukur që rrobaqepësja kishte bërë për të. Kishte një bust të ulët ngjyrë të bardhë kremoze, ashtu siç kishte sugjeruar rrobaqepësja, i zbukuruar me motive, që dukeshin si lule jeshile. Mëngët, prej një pëlhure të tejdukshme krem, ishin të çara. Fundi ishte me dy shtresa: shtresa e jashtme kishte ngjyrën jeshile që i kishte pëlqyer aq shumë, një pëlhurë e lirshme që mblidhej pas dhe varej aty ku do të ishin ijet e saj kur ta vishte. Vetë pëlhura ishte sërish ajo e bardha kremoze. Në atë çast, Zahira e kuptoi sa shumë fustani dukej sikur ishte bërë për një princeshë. Zahira mori kohën e saj për t’u përgatitur për darkë. Bëri një banjë të ngrohtë dhe më pas kishte aromën e një fushe plot lule. Flokët nuk i lau, sepse nuk kishte ngrohtësinë e diellit për t’i tharë. I gërshetoi flokët dhe i fiksoi lart. Gjerdani që nëna ia kishte dhuruar varej rreth qafës së saj; ishte një aksesori i përkryer për fustanin.

Vetëm atëherë e kuptoi se kishte vetëm sandalet blu. Një psherëtimë e zhgënjyer i doli nga buzët. Por, falë Malloryt, fustani ishte mjaftueshëm i gjatë për t'i fshehur sandalet. Kur Zahira e pa veten në pasqyrë, u ndje sikur vërtet ishte një princeshë. Oh, dukej mahnitëse. Saher-it nuk i prishte punë të mos ulej në tryezën e madhe në mes; ajo i dukej shumë do t'i merrte përsëri. Por për momentin, Saher-it nuk i duhej që Azara ta dinte se ajo nuk i kishte më vathët e bukur që tani vareshin në veshët e saj. Saher vendosi të vishej telashe. Sidomos sepse mbante vathët që kishte vjedhur, të cilët Azara mjaft thjesht. Ajo kishte veshur një bust të shkurtër ngjyrë ari të bukur; meqë busti nuk ia mbulonte shumë shpatullat apo shpinën, boja e tatuazheve në lëkurën e saj ishte e dukshme. Një kafkë e zezë në shpatullën e majtë dhe një gjarpër në shpinë, pak më i fshehur nga flokët e saj të zinj. Fundi kishte të njëjtën ngjyrë ari si busti. Varej poshtë në kockat e ijeve dhe zbriste deri në dysHEME; ishte po aq i thjeshtë sa busti, por aksesoret e saj nuk ishin aspak të thjeshtë. Dy zinxhirë të zinj vareshin rreth belit të zhveshur, ndërsa gjerdani që mbante ishte gjithashtu i zi. Saher nuk ishte në Solaria për t'i bërë përshtypje një princi; këtë mund ta bënte pa asnjë përpjekje, prandaj pse të vishej tepër? Saher ishte mjaft e përpiktë, kështu që tani ulej vetëm në tryezë dhe shikonte teksa të tjerët hynin në sallën e madhe.

Tryeza e madhe ishte e mbushur, përveç princave që ende nuk kishin ardhur. Ndërsa vështronte femrat e ulura aty, ajo dallooi një fytyrë të re: Zahira. Femra që kishte ardhur me vonesë; kishte një fustan të bukur dhe Saher pyeti veten se nga e kishte marrë. Azara, e ulur pranë Zahira-s, dukej edhe ajo e bukur; edhe ajo kishte veshur jeshile. Mbretëresha shtrigë, që dukej se ua kalonte të

gjithave, rrinte pranë shtrigës me flokë të kuq. Saher e kuptoi se ende nuk ia dinte emrin. Budallaqe, mendoi ajo. Mbretëresha ishte femra më e fuqishme në sallë dhe ajo ende nuk ia dinte emrin. Mbretëresha kishte veshur të zeza, por kjo nuk kishte rëndësi, sepse e bënte shtrigën të dukej e jashtëzakonshme. Para se Saher të mund të vëzhgonte më tej, vëmendja iu tërhoq nga katër meshkuj që hynë në sallë.

Princat mbërritën. Pas tyre, një shërbëtor i ndoqi deri te tryeza e madhe; ndërsa ata u ulën, shërbëtori qëndroi pranë princit më të madh. “Mirë se erdhët, mirë se erdhët. Shpresoj që ju zonja ta keni shijuar ditën tuaj të parë në Solaria; nëse jeni solariane, shpresoj të keni shijuar ditën e parë të provës.” Saher e pa shërbëtorin që mbante një letër në dorë. “Princat tanë simpatikë kanë të drejtë t’i zhvendosin femrat nga tryezat, prandaj dëgjoni me kujdes.”

T’i zhvendosin? Saher mendoi se të gjithë në tryezën e madhe ishin fisnikë. A nuk do të ishte mungesë respekti të zhvendosej një mbretëreshë apo princeshë?

“Femra e parë që do të zhvendoset është: Leyla, princesha e Terraxia-s.” Saher mbeti gojëhapur. Një princeshë? “Më vjen keq, princeshë, por kjo është urdhëruar nga princi Rune.” Kjo e tronditi Saher-in edhe më shumë. Princi Rune? Ai që e kishte pyetur Saher-in për emrin?

“Megjithatë, të vazhdojmë.” Saher e pa Leylan të ngrihej; nëse princesha ishte e mërzitur, nuk e tregoi, ndërsa u drejtua nga tryeza ku rrinin dy shtriga të tjera. “Dy të radhës që do të zhvendosen janë: mbretëresha Hazel Willard e mbretërisë së shtrigave dhe shërbyesja e saj. Nuk përmendët se cili princ e ka urdhëruar këtë.” Nëse Saher ishte e tronditur nga rasti i Leyla-s, tani ishte

edhe më shumë. Por, duke parë mbretëreshën, ajo nuk tregoi asnjë emocion. Ishte shërbyesja ajo që dukej sikur do të vriste dikë. Mbretëresha, emrin e së cilës tani Saher e dinte, po vinte drejt tryezës së saj. Sa kënaqësi! Të ulej pranë një mbretëreshë. Saher e pa Hazel-in të ulej përballë saj. Tani ishte më e lehtë të shihje zemërimin në sytë e mbretëreshës.

“Sa poshtëruese duhet të jetë kjo,” - tha Saher; nuk u pendua aspak. Edhe pse dukej sikur mbretëresha ishte gati t’ia ngulte thonjtë në fyt. Por Hazeli nuk tha asnjë fjalë; ishte shërbyesja e saj ajo që foli. “Kujdes si i flet mbretëreshës sime.” Zëri i saj kishte një qetësi vdekjeprurëse.

“Ajo ka të drejtë, kjo ishte më shumë se poshtëruese.” Shërbyesja mbylli gojën. “A mund ta di emrin tënd, ti që nuk druhesh të thuash mendimin tënd?”

Saher u befasua që shtriga donte të fliste me të. Kur Saher hapi gojën për të folur, u ndërpre nga shërbëtori.

“Tani, zonja, më lejoni t’ju prezantoj festimet. Do t’i përmend vetëm një herë, prandaj mbajini mend ditët, përndryshe ose do t’i humbisni, ose do ta turpëroni veten duke ardhur në një darkë që nuk do të zhvillohet atë ditë. E para do të jetë pas katër ditësh: Vallëzimi, një ballo maskerade, prandaj sigurohuni të sillni maskën tuaj. Fillon kur dielli perëndon dhe mbaron kur dielli lind.” Me fjalë të tjera: gjithë natën. Saher duhej të siguronte një maskë. Çfarë telashi.

“Në ditën e pesëmbëdhjetë do të zhvillohet ‘Nata e Përshtypjes’ në Sallën e Madhe të Diellit, prandaj sigurohuni të njiheni më mirë me kështjellën. Atë natë, secila prej jush do të duhet të përgatisë diçka për t’u bërë përshtypje princave tanë simpatikë; nëse e harroni, do të

tërhiqeni nga dhoma juaj për të performuar gjithsesi.”
Shërbëtori buzëqeshi.

“Korrja e Madhe, pesë ditë pas Natës së Përshtypjes, do të zhvillohet jashtë, në kopshtin mbretëror; sigurohuni të vini me stomak bosh. Dhe e fundit, por jo më pak e rëndësishme: Riti i Madh për të nderuar Malloryn tonë të dashur; qoftë ajo gjithmonë sjellëse e fatit në jetët tona.” Me këto fjalë, shërbëtori buzëqeshi, u përkul dhe u largua.

“Më pyete për emrin tim; mund të më quash Saher,” i tha Saher shtrigës. Ajo e vështroi shtrigën me kujdes.

“Dhe nga vjen ti, Saher?” e pyeti ajo. “Nga Shkretëtira e Kockave,” u përgjigj Saher. “A ke qenë ndonjëherë atje?”

Hazel tundi kokën lehtë. “Por Valrie ka qenë.” Ajo bëri me shenjë nga shërbyesja e saj pra, Valrie ishte emri i saj. “Si ka mundësi që ke qenë atje?” Saher e ktheu kokën për të parë shtrigën me flokë të kuq.

“Jam e vjetër dhe shërbyese brez pas brezi, kështu që shpesh kam shkuar për të dërguar mesazhe te mbreti i mbretërisë së errët.” Kjo kishte kuptim, e kuptoi Saher. Mbretëria e errët ishte në kufi me Shkretëtirën e Kockave, por ishte një udhëtim i gjatë, sidomos nga mbretëria e shtrigave, ose kështu mendonte ajo. Ajo shpesh kishte dëgjuar thashetheme dhe legjenda për atë copë toke; shpesh kishte dashur ta vizitonte vetë, por gjithmonë e kishte ndalur një mjegull e dendur. Disa thoshin se mjegulla ishte aty që askush të mos mund të hyjë në mbretëri pa miratimin e familjes mbretërore. “A nuk është një udhëtim i gjatë?” Me këtë pyetje, shërbyesja tundi kokën.

“I gjatë, por jam mësuar, do të thosha,” - tha ajo thjesht,

duke ngritur supet. Ishaan nuk mund të qëndronte më ulur në tryezë. Ai e urrente pritjen. E vetmja gjë që donte ishte të ngrihej dhe të largohej për të shkuar te Vajza e Vdekjes. I duheshin përgjigje, dhe i duheshin shpejt. Darka i dukej e kotë gjithsesi. Shumica e femrave as që arritën të flisnin me princat, dhe ato që ishin ulur në tryezën e madhe mezi flisnin fare. Ishaan e ktheu kokën për të parë vëllanë e tij më të madh, Darius-in. Ai po pinte verë, ndërsa vështronte sallën; dukej se po argëtohej me gjithçka që po ndodhte. Por, seriozisht, kur nuk argëtohej Dariusi? Rune, i ulur në të djathtë të Darius-it, nuk dukej aspak i interesuar. Ai thjesht po hante ushqimin e tij. Çfarë kishte bërë Rune sot? Mendoj Ishaan. Ai ishte gjenerali, në fund të fundit; a kishte punuar? Apo kishte provuar fatin e tij me femrat? Tani që Ishaan po mendonte për këtë, çfarë po bënin të gjithë vëllezërit e tij? Nuk i kishte parë fare, përveç Hael-it, me të cilin kishte dashur të fliste, por mendja e tij ishte sërish shumë e zënë. Ishaan e kuptoi se nuk duhej t'i lejonte mendimet ta pushtonin, por kjo ishte më e lehtë për t'u thënë sesa për t'u bërë. Vendimi ishte marrë: do ta hante darkën, do të priste pak derisa dritat të fiken dhe pastaj do të dilte fshehurazi nga kështjella. Diçka që e kishte bërë çuditërisht shpesh. Ishaan gjithmonë dilte nga dritarja e dhomës së tij; ndryshe nga Rune, dhoma e tij nuk ishte në kullën e vjetër prej guri. Dhoma e Ishaan-it ndodhej në katin e dytë të kështjellës. Ai gjithmonë kishte menduar se ajo dhomë ishte e veçantë, ndaj e kishte dashur vetëm për vete që kur kishte mbushur katër vjeç. Vëllezërit e tij donin të gjithë dhomat në katet më të larta, ndoshta për të parë perëndimin e diellit dhe lindjen e hënës, ose ndoshta që askush të mos lodhej duke ngjitur gjithë ato shkallë.

Dhoma e Runes ishte në katin më të lartë; ajo dhomë ishte ndërtuar fillimisht për shigjetarët, por Rune, si princ, e kishte zgjedhur për vete dhe e kishte mbajtur. Askush nuk kishte hyrë ndonjëherë në atë dhomë. Së pari, askush nuk e donte. Së dyti, të ngjiteshe deri atje ishte një torturë; asnjë qenie me mend në kokë nuk do të ngjiste mbi katërqind shkallë me dëshirë.

Ishaan nuk donte ta quante vëllanë e tij të çmendur, në fund të fundit nuk duhej të gjykonte, kur ishte vetë ai që dëgjonte zëra zëra të të vdekurve, madje. Por seriozisht, kush do të donte të ecte kaq shumë? “Më falni, por a mund të na prezantoni princat me njëri-tjetrin?”

Ishaan e largoi ngadalë shikimin nga pika ku po vështronte dhe i hodhi një vështrim të ftohtë femrës që kishte bërë atë pyetje të çuditshme. A nuk ishte ajo këtu për të provuar të martohej me njërin prej tyre? Dhe as që i njihte?

“E kush mund të jesh ti? Nuk të kam parë këtë mëngjes,” - tha ai, duke e vështruar femrën që kishte veshur një fustan të bukur të bardhë me thekse jeshile.

Sy jeshilë. Ajo kishte sy jeshilë. Një jeshile pylli plot pisha, një pyll ku ai do të donte të humbiste. Një pyll që dukej sikur mund të ishte shtëpi, një pyll që e qetësonte. Sepse kështu bënë sytë e saj me të: e qetësonin, si një përqaftim. Ai u ndje sikur të ishte sërish një fëmijë i vogël, që kërkonte dashuri dhe përkujdesje. Budalla, budalla Ishaan. Përsëri, ai u zhyt shumë në mendimet e tij. Edhe një herë, nuk e dëgjoi çfarë tha ajo, njësoj si më herët gjatë ditës, kur kishte folur me Haelin.

“Më falni, zonjushë, por a mund ta përsëritni? Salla është shumë e zhurmshme.”

Në të vërtetë ishte e zhurmshme, por jo aq sa të mos e dëgjonte.

“Unë jam Zahira. Mbërrita me vonesë në Solaria, prandaj nuk më pe këtë mëngjes,” tha ajo, duke buzëqeshur.

“Mendoj se kjo ka kuptim, por si ka mundësi që nuk na njeh? Je fisnike, kështu që kjo do të duhej të ishte e ditur,” tha ai. Ai e pa Zahira-n të merrte një kafshatë nga peshku në pjatën e saj. “Në fakt, nuk jam fisnike. Jam mike me princeshën e Lunarit-it, por ajo u sëmur dhe tani është e lidhur pas shtratit, ndaj më ofroi që ta merrja ftesën e saj.”

Ishaan nuk e dinte që kjo ishte e mundur të merrje thjesht një ftesë mbretërore dhe personale. Ai mendoi për një çast. “Atëherë, a ke folur me mbretin Eryx për këtë?”

“Po, në fakt, kjo ishte gjëja e parë që bëra sot.”

“Atëherë, meqë ti iu përgjigje pyetjeve të mia, mendoj se duhet t’i përgjigjem edhe unë tëndes,” - tha Ishaan dhe hodhi sytë nga Rune, i cili ishte ulur krejt në të djathtë.

“Ai që ulet krejt në të djathtë është më i madhi prej nesh. Rune. Ai është gjithashtu gjenerali i ushtrisë së mbretit.” Pastaj bëri me shenjë nga Darius-i, i cili e vuri re menjëherë lëvizjen. “Ky është Darius-i, ai është i dyti më i madh.”

“Mirëmbërëma, bukuroshe,” tha Darius-i. Sigurisht që duhej ta bënte këtë. Ishaan i hodhi një vështrim të ashpër Darius-it, pastaj Zahira-s, e cila po buzëqeshte me turp.

“Mos e merr parasysh. Unë jam Ishaan, i dyti më i vogël, dhe ky në të majtën time është Hael-i, më i vogli.”

“Faleminderit, kjo ishte shumë ndihmuese,” tha ajo, duke buzëqeshur, dhe u kthye sërish te ushqimi i saj. Ndoshta edhe Ishaan duhej të bënte të njëjtën gjë. Ushqimi i tij ishte ende i paprekur, por ai nuk mund të hante.

Mendimet e tij u kthyen te Vajza e Vdekjes; ai nuk e

dinte çfarë e priste kur të shkonte ta takonte. Ai kurrë nuk do ta pranonte nëse ishte i frikësuar, por në të vërtetë ishte. Vajza e Vdekjes ishte e lashtë dhe ishte e ditur për të gjithë se qeniet e lashta ishin më tepër se të rrezikshme. Disa vrisnin, dhe disa të tjera i bënëin fae-t apo shtrigat skllëvërit e tyre, duke ua marrë disa vite nga jeta, gjatë të cilave njeriu duhej t'u bindjej çdo urdhri të tyre. Dhe Ishaan nuk e dinte nëse Vajza e Vdekjes do ta zinte rob, do ta hante për darkë apo do ta bënte skllav. Asnjërën prej këtyre nuk e dëshironte, por më mirë do të vdiste sesa të bëhej skllav i një qenieje të lashtë dhe mizore. Por sonte do t'i merrte përgjigjet e tij. Dhe do ta merrte edhe përgjigjen për atë se çfarë do të bëhej me të. Dhe ndoshta, ndoshta atëherë mendja e tij do të mund të pushojë më në fund.

Kapitulli i njëmbëdhjetë

Pas darkës, Ishaan shkoi menjëherë në dhomën e tij; e mbylli derën dhe nisi të kontrollonte rrobat, duke kërkuar një mantel. Gjeti një mantel blu të errët. Tani gjithçka që i mbetej ishte të priste. I fiku qirinjtë në dhomë, që askush nga jashtë të mos mund të shihte përmes dritareve. Ishte e vështirë të kërkoje në errësirë, por sytë iu mësuan shpejt. Po kërkonte hartën e Solarias. Solarian e njihte mjaft mirë, por kurrë nuk i ishte afruar lumit. Hapi çdo sirtar, duke prekur për lëkurën e butë të hartës, derisa ndjeu fijet e përdredhura që formonin kordonin e lidhur rreth saj.

E kapi, e nxori dhe e hapi. Ishaan u afrua te dritarja, ku drita e hënës hynte brenda. Ajo e ndihmoi të shihte bojën e errët në hartë: Lumi i Vdekjes. Ai ndodhej në lindje të Solarias, por edhe në jug, aty ku kryqëzohej me Terraxian. Një mallkim i ulët i doli nga buzët. Duhej të ecte shumë për ta gjetur, vetëm për të ditur se ku ndodhej Vasha e Vdekjes. Por kush e di, ndoshta ajo do të dilte vetë, duke u përprekur ta joshte drejt lumit. Ishaan u drodh nga ky mendim. Që nga dita kur kishte dëgjuar për të, e kishte frikë. Vasha e Vdekjes përshkruhej gjithmonë si një krijesë monstruoze, me shkëlqimin e vdekjes në sy. Kur Ishaan mendoi se koha ishte e pjekur, hapi ngadalë dritaren dhe u ngjit jashtë. Ishte i lumtur që kështjella ishte ndërtuar me tulla, ku mund të fuste duart mes tyre. Zbriti ngadalë; sa herë që dëgjonte rojtarët duke patrulluar, ndalonte. Kur më në fund preku tokën, duhej të lëvizte shpejt. Çdo hap i gabuar mund ta zbulonte dikush. Çdo gabim mund ta fuste në telashe. Dhe telashe do të thoshin të përballej me të atin. Ai nuk donte ta

shihnte të atin. Jo pas gjithë atyre që kishte bërë ai burrë. Sërish dëgjoi hapa mbi kalldrëm. Falë perëndive që aty pranë kishte një shkurre ku mund të fshihej. Kjo ia bëri të qartë se duhej të vizitonte patjetër statujat e perëndive, sepse ajo që po bënte ishte, në thelb, vetëvrasje. Kur rojtarët kaluan, doli nga strehimi dhe vrapoi sa më shpejt që mundi. O perëndi, qëndrueshmëria e tij ishte e keqe. Shumë e keqe. Por të paktën statujat e perëndive nuk ishin shumë larg kështjellës. Tetë statuja për tetë perëndi. Fillimisht vizitoi Malloryn, Perëndeshën e Fatit. I duhej fati më shumë se kurrë. Vetëm perënditë e dinin çfarë do t'i ndodhte; ndoshta nuk do të kthehej kurrë më. I largoi mendimet dhe tha lutjen e tij.

Pastaj kaloi te perëndia tjetër, Caelum, Perëndia i Qiellit; në mite thuhej se ishte i dashuri i Mallory-t, por askush nuk ishte i sigurt. I tha lutjen e tij, që qielli të hapej dhe të sillte një stuhi nëse dikush do ta sulmonte. Më pas ishte Kyrell-i, Perëndia e Errësirës, që Ishaan të mund të shihnte edhe në terr. Dhe së fundmi, Deimosi, që vdekja të tregonte mëshirë ndaj tij. Nuk la lutje për të gjithë; nuk kishte nevojë. Pastaj u nis sërish, me busullën në dorë, kapuçin të tërhequr thellë mbi kokë dhe hartën në dorën tjetër. Ishaan e dinte se kjo ishte një ecje vdekjeprurëse, por edhe çliruese. Do të merrte përgjigjet që i duheshin. Ai kishte nevojë të çlirohej nga pyetjet që e mundonin, por pa përgjigje kjo ishte e pamundur. I largoi sytë nga harta dhe shikoi përpara; ndjeu freskinë e ajrit të ftohtë që i prekte nofullën. Ishte afër lumit, por jo aq sa të ndiente erën e ujit apo të dëgjonte rrjedhën e tij.

Sikur perënditë ta kishin dëgjuar, peizazhi përpara tij u ndriçua. Nuk ishte i sigurt nëse të tjerët do ta shihnin atë që po shihte ai; dukej sikur ishte ditë, sikur dielli po i ndriçonte rrugën. Por ndoshta, ndoshta vetëm ai e shihte këtë. Në fund të fundit, këtë kishte kërkuar, apo jo? Të shihte rrugën e tij, e jo errësirën.

Së shpejti, këmba e tij preku tokë të lagësht. Ishte më afër lumit sesa kishte menduar. Nuk e kishte kuptuar sa shpejt kishte ecur. Disa hapa më tej, munda ta nuhaste dhe ta dëgjonte ujin. Ishaan u ngrirë. U ngul në vend. A e donte vërtet këtë? A ishte gati të rrezikonte gjithçka për këtë? Të humbiste jetën? Të bëhej skllav? Kishte ardhur deri këtu; ishte vonë për t'u kthyer. Por ishte ende një mundësi. Një mundësi që Ishaan e shqyrtoi. Rune nuk do të kishte qenë kaq i frikësuar. Darius do t'i thoshte të vazhdonte. Dhe Hael?

Hael ndoshta do t'i thoshte të bënte atë që mendonte se ishte e drejtë.

Drejt ta marrë.

Sapo ishte gati të hidhte një hap tjetër, një zë i butë, i ëmbël dhe i këndshëm e thirri:

“Eja këtu, princ, nuk kafshoj.” Ishaan ishte mësuar të dëgjonte zëra në kokën e tij, por ky ndihej i vërtetë. Tepër i vërtetë për shijen e tij. Ngadalë, shumë ngadalë, nisi të ecte drejt vendit nga vinte zëri, duke futur busullën dhe hartën brenda mantelit. Çfarëdo drite që kishte parë më parë ishte zhdukur; tani drita e hënës ndriçonte një figurë të ulur pranë lumit. Flokë të artë, të gërshetuar në formë kurore, qëndronin mbi kokën e krijesës. Ajo ishte e bukur; sytë i kishte ngjyrë lulesh rozë, një rozë joshëse, e krijuar për të tërhequr qeniet drejt saj. Ishaan u ngrirë. Kjo ishte Vasha e Vdekjes. Ajo

nuk ishte aspak monsturoze siç thoshin legjendat; përkundrazi, ishte një pamje që i qetësonte sytë. Tani e kuptonte pse zanat e kërkonin atë.

Një e qeshur e butë, por joshëse, u përhap nëpër peizazh.

“Je vërtet i zgjuar, apo jo, princ Ishaan Malsagov i Solarias?” Fryma iu pre në fyt. Ajo e dinte kush ishte. Edhe pse nuk e kishte takuar kurrë më parë, ajo e njilhte saktësisht. “Më thuaj, princ, çfarë të sjell tek unë?”

“Kam pyetje,” u përgjigj ai. “Pyetje për të cilat besoj se ti ke përgjigje. Çfarë çmimi duhet të paguaj?” “Nëse dëshiron të largohesh i gjallë, duhet të thuash një gënjeshtër; nëse thua një gënjeshtër, mund të vdesësh.” Një gjëzë. Sigurisht. Pikërisht ajo që i duhej. Por çfarë do të thoshte kjo? Ajo donte një gënjeshtër, por nëse e thoshte, kishte rrezik të vdiste? Dikush dikur i kishte thënë se, nëse do të doje të vërtetën, duhej të flisje vetë me singëritet. Prandaj, edhe nëse ajo kërkonte një gënjeshtër, ai nuk do të gënjente.

“Dëgjoj zërat e të vdekurve.” Ishte edhe e vërtetë, edhe jo. Ai i dëgjonte të vdekurit, por vetëm nënën e tij, jo të gjithë. Vasha e Vdekjes buzëqeshi, duke zbuluar dhëmbë të mprehtë, tepër të mprehtë për shijen e Ishaanit.

“Oh, më pëlqen ty. Je vërtet i zgjuar. Tani, më lejo të të tregoj çmimin tim.” Sytë e Ishaanit u zgjeruan.

“Ky ishte çmimi yt. T’i doje një gënjeshtër dhe një të vërtetë; e pagove çmimin.” Krijesa e shikoi gjatë princin. “Ose luan sipas rregullave të mia, ose do të përfundosh i vdekur si çdo qenie tjetër që ka folur me mua.”

Ishaan e dinte më mirë sesa të debatonte.

“Çmimi im është një sekret,” vazhdoi ajo, “një sekret që asnjë shpirt nuk e di. Një që e mban të mbyllur fortë, një që mund të të sjellë aq shumë telashe sa koka jote mund të rrokulliset shumë shpejt. Ti e di, për cilin sekret po flas, princ.” Mish i pulës iu ngrit në trup. Nëna e tij i kishte thënë të mos fliste kurrë për të, dhe ai kurrë nuk e kishte bërë. E megjithatë, Vasha e Vdekjes e dinte. Nëse Ishaan do të vendoste të ikte, ndoshta do t’ia dalë. Por, përsëri...

Ajo ishte e lashtë. Zemra i bërtiste të mos fliste, por mendja e tij nuk fliste të njëjtën gjuhë si zemra.

“Unë, princi i tretë i lindur, Ishaan Malsagov i Solarias, kam një aftësi. Mund të ndiej emocionet e kujtdo që ndodhet rreth meje.” Sapo fjalët i dolën nga goja, u pendua. Nuk e dinte nga i kishin ardhur ato fjalë. Kurrë nuk i kishte thënë, ishte betuar se nuk do t’i shqiptonte. Por diçka e thellë brenda tij kishte marrë kontrollin mbi trupin, gojën, mendjen dhe shpirtin e tij.

“Tani, tani,” qeshi ajo. “A ishte kaq e vështirë, princ? Çfarë është ajo që kërkon, që të shqetëson kaq shumë?” Ishaan hezitoi.

“Siç thashë më herët, dëgjoj zërat e të vdekurve dhe e shoh atë.”

“Atë? Kush është ajo?” - E pyeti Vasha e Vdekjes.

“Nëna ime. Ajo vdiq njëzet vjet më parë. E dëgjoj të më flasë dhe e shoh. Dua të di pse.”

“E kuptoj,” - tha ajo. “Pra, mbretëresha nuk po prehet. Duket se dëshiron të të takojë. Por për këtë, duhet të vizitosh një vend të shenjtë. Prandaj dëgjo me kujdes, princ...”

*Nën diell,
shumë qenie vrapojnë.
Një vend i shenjtë,
duhet të kalosh përmes labirintit.
Labirinti shkon thellë.
Por kujdes, mendjen duhet ta ruash.*

Dhe ashtu, ajo u kthye përsëri në lumë. Ishaan qëndroi aty, duke vështruar ujin dhe duke menduar për fjalët që Vajza e Vdekjes ia kishte dhënë. Fjalë që nuk dukej se i kuptonte plotësisht. Dhe për herë të parë, Ishaan ishte i lumtur që mësuesi i tij e kishte mësuar të kuptonte enigmat, por kjo ishte e vështirë. Sidoqoftë, asgjë nuk do ta ndalojë të zbulojë kuptimin e saj. Vetë Vajza e Vdekjes i kishte thënë se ishte i zgjuar. Ai e dinte: kjo enigmë ishte vetëm një njollë tjetër që do ta lante lehtë. Ishaan u kthye dhe mori rrugën për t'u kthyer në kështjellë. Ai kishte marrë përgjigjet e tij, por atëherë kuptoi se kishte harruar të pyeste për Spinelin e Zi. Një rënkim i irrituar i doli thellë nga fyti. Mund ta vizitonte sërish Vajzën e Vdekjes pasi të kuptonte enigmën e parë. Por tani, i duhej gjumë. Duke ecur drejt kështjellës, ai kaloi dorën nëpër flokë dhe pa një shkëlqim të gjelbër. Sytë i përshkuan rrethinat, por nuk pa asgjë. Pastaj, këtë herë, uli shikimin: unaza që kishte blerë po shkëlqente me ngjyrë jeshile. Edhe më herët, kur po fliste me Vajzën e Vdekjes, e kishte parë këtë, por nuk e kishte kuptuar. Pastaj i ra ndër mend: nuk e kishte vënë re sepse kishte ndodhur në momentin kur ai foli për sekretin e tij, kur trupi, goja dhe shpirti i tij dukeshin sikur ishin pushtuar nga diçka tjetër. Pse ndodhte kjo, ai nuk e dinte. Por ishte tepër i lodhur për t'u shqetësuar. Kur mbërriti në kështjellë, u siguroi që asnjë rojë të mos ishte aty,

pastaj u ngjit sërish drejt dhomës së tij. Sapo hyri brenda, mbylli dritaren dhe perdet. Hoqi mantelin dhe rrobat, por nuk u mundua të hiqte bizhuteritë. Sapo u shtri në shtrat dhe mbylli sytë, ra në gjumë. “Çfarë në Ichor ishte ajo?” Zëri i Hazelit ishte i mbushur me zemërim. “Si guxoi ai princ i ulët të më ulë larg tryezës?” Ajo qëndronte me shërbëtoreshen e saj në dhomën që ndanin. Hazeli vlonte nga inati; nuk mund ta besonte që ishte larguar nga tryeza kryesore. “Ai donte t’u tregonte të tjerëve se kishte më shumë pushtet se unë, se unë një mbretëreshë e mirëfilltë.”

“Të paktën nuk ia plotësove dëshirën duke treguar zemërimin tënd, Hazel. Nuk duhet ta mendosh kaq shumë këtë.” Shërbëtorja e saj kishte të drejtë, dhe Hazeli e kuptoi. Teksa Hazel po ndërrohej nga fustani në këmbishën e natës, ajo pa nga dritarja. “Është e vërtetë, por si do ta tregoj fytyrën time nesër?” psherëtiu. Mbretëresha e re ndihej më shumë se e turpëruar; ndihej sikur i ishte zhveshur dinjiteti – diçka që çdo mbretëreshë e druhej. Ishte mjaft e vështirë të fitonte respekt vetëm sepse ishte femër. Shtrigat e saj gjithmonë e kishin respektuar, por fejtë nuk u interesonte as titulli i saj, as reputacioni. Ajo duhej ta fitonte çdo grimë respekti. Dhe tani, i ishte marrë.

Do t’ia këpuste kokën atij princi, mallkuar qoftë ai dhe kurora nga vinte. Hazeli nuk e kishte pëlqyer kurrë shumë Runen gjithsesi. Të madhin, atë e kishte përbuzur që herën e parë që e pa. Herën e parë që Hazeli kishte parë princin më të madh, ajo ishte vetëm shtatë vjeçe, ndërsa ai ishte tashmë katërmëdhjetë.

Katërmëdhjetë vite më parë, atëherë kur Hazeli kishte vrarë për herë të parë në jetën e saj, në një jetë që kishte

ende aq shumë për të zbuluar, aq shumë për të parë. Hazeli e kujtonte atë ditë qartë. Kujtonte si e ëma i kishte buzëqeshur, ia kishte përkëdhelur flokët dhe i kishte thënë:

“Je shtrigë, e dashura ime, mos ki frikë. Askush nuk mund të të ndëshkojë për këtë, jo sa kohë që jam unë këtu.” Tani e ëma ishte vërtet e zhdukur dhe Hazeli ishte ndëshkuar. Por Valrie kishte pasur të drejtë: nuk duhej ta mbivlerësonte. Nuk do të fitonte asgjë prej kësaj. Hazeli i largoi sytë nga hëna dhe vështroi Valrie-n. “A mund të më ndihmosh me këmishën e natës?” Me shpejtësi, Valrie kapi lidhëset dhe i lidhi. “Nuk do të marr pjesë në mëngjes nesër. Nuk mund ta tregoj fytyrën time tani,” njoftoi Hazel. “Mund ta eksplorojmë Solarian bashkë. Kanë kaluar vite që kam qenë këtu dhe kam harruar disa vende. Dhe do të doja shumë të kërkoja bekimin e Perëndive.”

Kur Valrie mbaroi lidhjen, Hazeli iu afrua pasqyrës së madhe nga dyshemeja deri në tavan që qëndronte përballë shtratit. Hoqi bizhuteritë dhe kreh flokët. Pikërisht atëherë Valrie foli: “Është një ide e mrekullueshme.” Edhe Valrie po ndërrohej me rrobat e gjumit. “Kur blemë Spinelin e Zi, rrugës pashë një furrë buke. Mund ta marrim mëngjesin atje.” Hazel pohoi me kokë. “Gjatë gjithë viteve që i ke shërbyer nënës sime, e ke takuar babanë tim, apo jo?” Në pasqyrë, Hazeli pa se si Valrie u tendos.

“Po, e kam takuar,” - tha ajo, - “por për fat të keq nuk mund të të tregoj asgjë. Ka një betim të lashtë lidhës në gjakun tonë që nuk lejon asnjë shtrigë të flasë për një mbretëreshë të vdekur - përveç një rasti.” Ajo u kthye nga Hazel, duke i dhënë shenjë të vazhdonte.

“Vetëm vajza e një mbretëreshe mund të tregojë për nënën e saj.” Kjo nuk i dukej e logjikshme Hazel-it, pse ekzistonte një betim i tillë. Hazel mendoi për një çast. “Si ka mundësi që shtrigat lindin vetëm vajza?”

“Oh, nuk lindin vetëm vajza, por është më e mundshme. Nëse një mbretëreshë lind ndonjëherë një djalë, ai dërgohet në mbretërinë e errësirës – ne jetojmë në një mbretëri femrash, në fund të fundit.” Hazeli kuptoi se dinte shumë pak për rregullat, traditat dhe legjendat e shtrigave. Por, në të vërtetë, ajo kishte pasur shumë pak kohë me nënën e saj. Njëmbëdhjetë vjet. Gjatë atyre njëmbëdhjetë viteve, e ëma e kishte mësuar si të mbijetonte dhe të udhëhiqte një mbretëri shtrigash. Hazeli kishte menduar se do të duheshin shekuj, derisa kurora të vendosej mbi kokën e saj – por brenda një çasti, gjithçka kishte ndryshuar. E paimagjinueshmja kishte ndodhur. Nëna e saj, për të cilën mendonte se do të jetonte për shekuj, kishte vdekur e re – shumë e re për një të pavdekshme. Hazeli vendosi se ishte e lodhur dhe kishte nevojë për gjumë, vendosi të vishte një fustan të thjeshtë. Fustani ishte gri, një gri që të kujtonte hirin. Trupi i fustanit ishte i butë dhe kishte kapëse oniksi që nisinin nga beli dhe zbrisnin deri te ijët. Fustani ishte i gjatë, i butë, dhe arrinte deri në dysheme. Manteli i kuq që kishte qenë i nënës së saj ishte hedhur mbi shpatullat e Hazelit. Flokët i kishte mbërthyer me një shufër të hollë metalike. Vathë të kuq varehin nga veshët e saj. Ajo dhe Valrie po ecnin drejt statujave; ishin aq pranë Lumit të Vdekjes, sa që të dyja ndienin flladin e freskët të mëngjesit që vinte nga uji. Hazeli vështroi statujat një nga një, derisa sytë iu ndalën te statuja e Valdis-it. Perëndesha e Dritës, kështu e quanin fejtë. Shtrigat, nga ana tjetër, e quanin Perëndesha e Diellit. Emri që i kishin

dhënë shtrigat i dukej më i saktë; ajo kishte qenë mjaft e sigurt se ky ishte emri i vërtetë. Ironike, mendoi ajo. Statuja e Valdis-it qëndronte mes Deimos-it, Perëndisë së Vdekjes, Kyrell-it, Perëndisë së Errësirës, dhe Meen-it, Zonja e Vajzave të Vdekjes. Hazel kishte njohuri të mjaftueshme për Perënditë ishte një dije që çdokush duhej ta kishte dhe megjithatë, shumë njerëz e harronin Meen-in dhe rëndësinë e saj. Hazeli buzëqeshi lehtë ndërsa shikonte statujën e Meenit; pothuajse mund t'i dëgjonte sërish fjalët e nënës së saj, kur i kishte treguar historinë e asaj femre që nuk ishte perëndeshë, por që trajtohej si e tillë.

“Po pyet për Meenin, dashuria ime?” Morana ia shtrëngoi lehtë faqen vajzës së saj Hazel, e cila sapo kishte mbushur katër vjeç dhe ishte e etur të mësonte për atë femër të vetme që të gjithë dukej se e kishin harruar.

“Meen, zemra ime, ishte një vajzë e re shumë e bukur. Edhe shumë e zgjuar, ashtu si ti. Ti tashmë i njeh të gjithë Perënditë dhe Perëndeshat, prandaj s’kam nevojë t’i përmend sërish. Meen ishte bija e Eshës, Perëndeshës së dashurisë, dhe e një mashkulli mer.”

“Esha kishte qenë gjithmonë e verbuar nga dashuria, ndaj nuk e kuptoi se mashkulli mer kërkonte vetëm fuqinë e saj hyjnore. Kur Esha mbeti shtatzënë prej tij, ai u përpoq ta helmonte dhe ta vriste, sepse e kishte shënuar Eshën si të tijën; dhe kur një Perëndi shënohet nga dikush, ajo heq dorë nga një pjesë e fuqisë së saj për të.”
“Por për ta fituar plotësisht atë fuqi, Perëndesha duhej të vritej. Ajo që mashkulli mer nuk e dinte ishte se Esha

ishte motra më e vogël e Deimos-it. Ai i kuptoi shpejt qëllimet e tij dhe e vrau mashkullin mer.” Hazel gulçoi kur dëgjoi fjalët e nënës së saj, ndaj Morana e mori në krahë dhe e çoi në kopshtin e madh.

“Por kur Meen lindi dhe u rrit, ajo donte të njihnte të atin. Kur nëna i tregoi se si Deimos e kishte vrarë, ajo u mbush me zemërim dhe kërkoi hakmarrje. Por Deimos nuk donte ta vriste mbesën e tij, ndaj e dërgoi te Lumi i Vdekjes. Meen ishte aq e mbushur me zemërim, sa krijoi qenie të bukura dhe dinake.” “Vajzat e Vdekjes. Ato dinë gjithçka, por përpiqen të vrasin gjithçka që u del përpara, sepse janë krijuar nga zemërimi dhe etja për hakmarrje e Meen-it.”

“Prandaj, të lutem, bija ime e bukur, mos lejo kurrë që zemërimi të të pushtojë dhe mos kërkë hakmarrje. Kurrë.”

Nganjëherë, kur Hazel kthehej me mendje pas, ajo mendonte se nëna e saj mund ta kishte ditur se vdekja po e priste. Hazel nuk tha asnjë lutje dhe as nuk la ndonjë flijim për Perënditë. Dielli po shkëlqente sërish; nuk ishte i ngrohtë, sepse vjeshta po hynte, por rrezet binin drejtpërdrejt mbi Valdisin. Sigurisht që po ajo ishte Perëndesha e Diellit, jo e dritës. Faet kurrë nuk zhgënjenin; me marrëzinë e tyre e argëtonin Hazelin çdo herë.

Azara ishte ulur në mëngjes dhe, oh, sa shumë që e urrente atë çast. Ajo nuk e shijonte aspak dëgjimin e fisnikëve dhe të pasurve duke folur për ekonomi dhe për

të gjitha rregullat. E vetmja gjë që donte të bënte ishte të merrte një karrige dhe t'ia flakte në kokë mashkullit që po fliste për atë se si duhet të ketë një rregull që gratë të mos udhëheqin mbretëri.

“Çfarë budallai, apo jo?” Azara i hodhi një vështrim Darius-it ndërsa e tha këtë. Mashkulli nuk e dëgjoi komentin dhe vazhdoi të shpërndante mendimet e tij sikur dikush po e dëgjonte. “Mendoj se nëse një grua do të sundonte, shumë fae do të kishin një jetë më të mirë.” “Je mërzitur, princ?” - Ia ktheu ajo. Azara pa princin të qeshte lehtë dhe të tundte kokën.

“Shumë,” u përgjigj ai. “Shkelëse rregullash.” Azara vetëm e shikoi; sigurisht që do t'i vinte një nofkë, pasi ajo kishte thyer një rregull.

“Gratë janë gjithsesi të padobishme, gruaja ime as në shtrat nuk më kënaq.”

Këtu Azara e humbi durimin. Ajo e shikoi drejt e në sy mashkullin arrogant. Azara nuk ishte nga ata që gjykonin, por si dreqin kishte ai një grua kur dukej aq i shëmtuar?

“Duhet ta ruash gjuhën,” - i tha ajo. Mashkulli e pa. “E ti kush qenke?” Ai e vështroi Azarën, duke kërkuar diçka për të thënë. “As që më intereson kush je. A nuk duhet të jesh në kuzhina?” Gjaku i Azarës vloi.

“Kuzhina?” Ajo qeshi me zor, por e qeshura iu shua menjëherë. “Do të shkoja me kënaqësi atje dhe, më beso, ajo që do të shërbeja do të ishte një pamje e mrekullueshme.”

“Çfarë do të shërbeje, vajzë?” - E pyeti ai.
“Kokën tënde në një pjatë argjendi.” Azara buzëqeshi; dëgjoi Darius-in që u mbyt me atë që po pinte. Sytë e mashkullit u mbushën me zemërim. “Ti e ndyrë e vogël”
“Mbaje gjuhën,” ndërhyri princi më i madh. “Jam plotësisht dakord me femrën; po bëhesh i padurueshëm dhe askush nuk po të dëgjon ty dhe fjalët e tua të marra.”

“Më fal, princ Rune,” - tha mashkulli me zë të ulët.
“E di, vërtet pyes veten se si je martuar fare, kur fytyra jote duket ashtu.”

Rune mund të ketë dashur ta mbyllte konfliktin, por Azara ishte larg përfundimit. Ajo hodhi një vështtrim nga Dariusi, i cili ngriti dorën kur Rune deshi të fliste sërish. Azara ndjeu krenarinë t’i shpërthente në kraharor.

“Guxon të më fyesh, o kurvë?!” Sytë e saj u kthyen sërish nga mashkulli. “Po, guxoj. Mund të më quash kurvë. Por më thuaj: a është nëna jote kurvë? Si guxon t’i poshtërosh gratë kaq shumë, kur vetë nëna jote mbajti barrën të të sillte në jetë, pa e ditur se po sillte në Ichor një qenie kaq të mjerë?

Oh, sa e zhgënjyer do të ishte ajo nga i biri i saj. Po ta dinte si flet për gratë, madje edhe për gruan tënde, ajo vetë do ta priste kokën. Nuk më intereson titulli yt, paratë apo asgjë tjetër. Unë gjithmonë do të jem mbi ty. Prandaj herën tjetër, ruaje tonin kur flet me mua.”

Azara nuk u shqetësua aspak që po shkaktonte skenë. Ajo bëri atë që duhej dhe tha atë që duhej thënë. “Oh, dhe rojë, a mund ta shoqëroni këtë mashkull jashtë? Ky provim është bërë vetëm për femra.”

Rojet shikuan nga princat. Rune u bëri me kokë dhe shumë shpejt mashkulli u largua.

“Mbreti e donte këtu,” - i tha Darius Azarës. “I kishte thënë se mund të zgjidhte një femër.”

Zemërimi mbushi sytë e Azarës. Ai mashkull ishte i martuar.

“E di, shkelëse rregullash, duhet seriozisht të mendosh të bëhesh shkrimtare,” qeshi ai. “Mund ta shfaqësh zemërimin në letër. Do ta lexoja.”

“Ma do mendja se s’do të më interesonte aspak nëse do ta lexoje apo jo, o grashkelës.” “Më plagose,” qeshi Darius. “Nuk jam grashkelës, thjesht u tregoj vlerën e tyre. Ndoshta duhet të ta tregoj edhe ty sa shumë vlen.” Ai i bëri syrin. Ajo e shikoi drejt.

“Bast vë që kjo funksionon me çdo femër, por ndoshta sepse ato duan një copë nga ajo torta mbretërore.”

“Atëherë më thuaj, Azara, si mund të ta tregoj që ti vlen?”

A ishte serioz? Azara nuk ishte e sigurt. “Hidhu nga një shkëmb dhe ndoshta do të ndihem sikur vlej. Por jo, Darius. Nuk mund të më impresionosh në asnjë mënyrë.” Darius vetëm buzëqeshi dhe mori një kafshatë nga veza përpara tij. “Do ta shohim,” tha ai aq ulët, sa Azara nuk ishte e sigurt nëse e kishte dëgjuar vërtet. Ajo nuk i kushtoi më vëmendje. Ai mashkull po ia lodhte mendjen. Çdo fjalë e tij e bënte të donte të përplaste kokën pas murit më të afërt. Pikërisht atëherë Azara vuri re se shtrigat nuk ishin në tavolinë. Mbretëresha dhe shërbyesja e saj ishin zhdukur. Vetëm shtrigat e larta ishin ende aty.

“E vure re edhe ti? Që nuk janë këtu?” Azara hodhi vështrimin anash. “Më fal, as nuk u prezantova. Unë jam Zahira.” Femra buzëqeshi. “Azara,” u përgjigj ajo shkurt.

“E di, të admiroj që fole. Unë kurrë s’do të kisha guxuar. Sa shumë doja të thosha diçka, por isha shumë e frikësuar.”

Azara u befasua. “Gjëra të tilla nuk duhet të kalojnë pa u thënë. Sidomos kur një mashkull i vjetër, seksist, flet kështu.” Zahira tundi kokën. Azara vuri re se lëkura e saj ishte më e zbehtë se e shumicës së femrave solariane.

“Je nga Lunaris?”

“Oh, po.” Zahira buzëqeshi. “Ma dha veten lëkura ime e zbehtë?” Azara pohoi me kokë. “S’e imagjinoj dot si duket Lunaris. Pa diell, vetëm hënë.” “Mendoj se do të të pëlqente,” - tha Zahira. “Është madhështore; të gjitha ndërtesat janë prej guri kuarci të pastër, u jep ndërtesave një nuancë blu shumë të bukur.” Azara vetëm mund ta imagjinonte. Lunaris ishte një vend që e kishte dëgjuar vetëm në tregime.

“Do të doja shumë ta vizitoja një ditë, nëse më fton.”

“Pa dyshim,” buzëqeshi Zahira. “Do të të marr me vete kur të shkoj atje. Vetëm nëse edhe ti më çon në vendin tënd.” Azara e pa; ishte e vështirë ta mendoje si solariane.

“Më vjen keq ta them, por aktualisht je në vendin tim,” tha Azara duke buzëqeshur. “Nuk dukem solariane, apo jo?”

“Në asnjë shekull s’do ta kisha menduar,” - u përgjigj Zahira. “Dukesh shumë më... më e gjallë se femrat solariane.” “Femrat solariane kanë frikë se mos i shkrin dielli.”

Zahira qeshi; një e qeshur e bukur. Azara mendoi se Zahira dukej si një engjëll.

“Më pëlqen shumë. Duhet të bëhemi shoqe.”

“Do të më pëlqente shumë,” - buzëqeshi Zahira. “Zonja, ushqimi juaj duket pothuajse i paprekur.”

Sigurisht që Darius duhej ta prishte momentin. Azara u përmbajt të mos rrotullonte sytë.

“A e di, princ? Është e pasjellshme të ndërpresësh një bisedë mes femrave.”

“Më fal, shkelëse rregullash,” - buzëqeshi ai. “Por nuk e dija që ekzistonte një rregull i tillë.” “Mendoj se është në rregull,” tha Zahira butë. “Jemi këtu për ju dhe vëllezërit tuaj, apo jo?”

Azara pa Dariusin të kruante pjesën e pasme të qafës; tatuazhi i dragoit në fyt i ra sërish në sy.

“Nuk është krejt e vërtetë,” tha ai, duke e befasuar.

“Mbreti është ai që i ftoi të gjithë, të paktën të pasurit dhe fisnikët,” shtoi ai me një ngritje supesh. “Mendova se princat kishin fjalë në zgjedhjen e të ftuarve,” - tha Zahira.

“Vërtet mendon se do të donim femra terraxiane këtu?”

Azara nuk e dinte sa e informuar ishte Zahira për luftërat dhe politikën mes Terraxias dhe Solarias.

“Nëse e mbaj mend mirë,” - tha Azara, duke marrë më në fund një kafshatë nga ushqimi, - “a nuk kishte një propozim armëpushimi nga Terraxia? Dhe Solaria e refuzoi? Pse?” Darius e shikoi Azarën me sytë e tij kafe, me një rreth jeshil rreth bebëzës. Ajo vetëm buzëqeshi.

“Atëherë pse mbreti Eryx do të thoshte jo?” pyeti Zahira. “Sepse ndoshta është tepër krenar për të treguar anën e tij të butë,” u fut Azara përpara se Darius të fliste. Darius mbylli gojën... dhe për habinë e Azarës, e hapi sërish.

“Kjo mund të jetë e vërtetë. Mbreti është vërtet shumë krenar.”

Kapitulli i dymbëdhjetë

Zahira nuk mund ta besonte që tani kishte një mike. Ishte shumë e vështirë për të, të sillej e ëmbël dhe

e dashur, kur gjithçka që ndiente për Solarian dhe mbretin e saj ishte zemërim dhe urrejtje. Sigurisht, ajo e dinte për armëpushimin, por donte të shihte se çfarë do të përgjigjej princi. Dhe përgjigjja e tij ishte po aq tronditëse sa edhe fakti që Azara ishte solariane. Ajo e kishte thënë me sinqeritet se kurrë nuk do ta kishte marrë me mend. Por tani ajo kishte dy përshtypje për dy princa: Ishaanin dhe Dariusin. Ishaani ishte më i përmbajtur, më i rezervuar, ndërsa Dariusi? Ai ishte krejt e kundërta. Por as kjo nuk i mjaftonte; asaj i duhej më shumë, i duhej besimi i tyre. Ajo ndodhej në Solaria për një arsye të vetme: për t'u hakmarrë për vdekjen e prindërve të saj. Por ajo nuk ishte luftëtare dhe e dinte shumë mirë se nuk ishte në gjendje të vriste askënd. Esmeray, përkundrazi, mund të vriste. Princesha e Lunarisit. Ajo ishte vërtet e sëmurë, por kurrë nuk kishte qenë qëllimi i saj të merrte pjesë në provë. Dhe, në fund të fundit, Zahira kishte ardhur për të mbledhur informacione dhe për t'ua çuar ato Lunarisit.

Lunarisi e urrente Solarian po aq sa Solaria e urrente Terraxian. Ajo që Solaria nuk e dinte ishte miqësia mes Lunarisit dhe Terraxias; ata kishin vite që përgatiteshin për luftë, por kurrë nuk kishin gjetur rastin e duhur. Princi kishte thënë të vërtetën kur tha se mbreti ishte shumë krenar. Vetë mbreti i kishte masakruar prindërit e saj. Pse? Prindërit e Zahiras kishin qenë lexues fati, lexues të yjeve. Zahira ndodhej në Shkretëtirën e Yjeve kur ndodhi gjithçka, por shumëkush ia kishte treguar se çfarë kishte ndodhur. Mbreti kishte udhëtuar drejt Lunarisit për të mësuar fatin e tij, sepse nuk kishte asnjë aftësi dhe mendonte se ato do t'i shfaqeshin më vonë. Por kur prindërit e Zahiras i thanë të

kundërtën se ai do të mbetej përgjithmonë pa fuqi, krenaria e tij u plagos dhe ai u tërbua. Dhe për këtë arsye i vrau. Zahira ishte mirënjohëse që, kur u kthye, prindërit e saj tashmë ishin djegur dhe ishin dërguar në mbretërinë e Zotave, sepse ajo që Esmeray i kishte treguar kishte qenë aq tronditëse, sa Zahira e kaloi të gjithë mbrëmjen duke vjellë dhe duke qarë.

Mbreti nuk ua kishte dhënë një vdekje të lehtë.

Jo. Ai i kishte torturuar.

“Vërtet dëshiron ta dish?” Zëri i Esmerays ishte një pëshpëritje e butë; Zahira pohoi me kokë. Ato ishin ulur së bashku në shtratin e Esmerays.

“Rojet tona u neutralizuan nga të tijat; nuk mundën të bënin asgjë tjetër, veçse të shikonin, teksa gjithçka ndodhte,” zëri i saj u drodh lehtë. “Një nga rojet solariane e mbajti babanë tënd dhe e detyroi të shihte se si mbreti po e torturonte nënën tënde. Mbreti përdori një teh të hollë e të pistë për t’i gdhendur fjalë në trup, fjalë që askush prej nesh nuk i kuptoi; mendojmë se ishin në gjuhën e vjetër solariane.

“Por edhe atëherë nuk e vrau. Pasi ia gdhendi fjalët në lëkurë, u kthye nga babai yt; e vrau ngadalë, duke ia prerë pjesë të trupit.” Kur Zahira e dëgjoi këtë, e pushtoi dëshira për të vjellë, por duhej të qëndronte e fortë, të paktën për atë çast. Lotët i rridhnin faqeve, por të qarat nuk e bënin askënd të dobët.

“Nënë tënde e vrau, pasi ia bëri këtë babait. Por babanë tënd nuk e vrau; jo e la aty të gjakosej, derisa të vdiste.”

Me çdo qelizë të trupit të saj, Zahira e urrente mbretin. Dhe do t'i merrte hak prindërve të saj, pa derdhur gjak vetë; -dikush tjetër mund ta bënte këtë. Por fakti që princi i dytë më i madh nuk ishte aspak i lidhur pas të atit e bëri të ndihej më mirë. Ajo kishte vënë re gjithashtu se Dariusi asnjëherë nuk e përdorte fjalën *baba*. Ishte e qartë si kristali: marrëdhënia mes princit dhe të atit ishte e tendosur. Megjithatë, Zahira kishte një pyetje të hapur. Pse mbreti do ta ftonte princeshën e Terraxias? Nuk kishte kuptim. A nuk ishin armiq? A e bëri me qëllim? Ta sillte princeshën dhe të mos e linte të largohej nga Solaria? Ndoshta kjo ishte mënyra e tij për t'i treguar Terraxias se ai kishte epërsinë. Zahira po ecte drejt dhomës së saj kur dikush e ndali, duke e thirrur me emër. Një zë që e kishte dëgjuar më herët.

“Më fal nëse po të shqetësoj, por Vallëzimi është vetëm pas tre ditësh; a do ta ruash një vallëzim për mua?”

Zahira u kthye dhe pa Ishaan-in. Ajo buzëqeshi.

“Do të ishte nder për mua, princ. Një vallëzim është i yti.”

Cepat e buzëve të Ishaanit u ngritën.

“Të falënderoj shumë. Të uroj një ditë të mbarë.”

Princi u përkul me mirësjellje, gjë që ajo ia ktheu. Një fillim i mirë, mendoi ajo. Tani kishte një princ me të cilin mund të afrohej. Në fund të fundit, ajo ishte një gënjeshtare e zotë. Oh, sa argëtuese do të ishte kjo.

Zahira hyri në dhomën e saj dhe e mbylli derën me çelës. Ajo kishte letra për të shkruar. Rune ishte ulur me Navin-in në kopshtin mbretëror. Çfarë mund të ishte më e bukur sesa ribashkimi me miqtë? Tani që Navin kishte pushim, e shfrytëzoi për të biseduar me Runen. Rune e shikoi Navin-in, rojën e gjatë me flokë të zinj të fronit. Arsyeja e vetme pse ai kishte pushim ishte se mbreti nuk ndodhej në Solaria, ndaj Navin nuk kishte pse të ruante një fron bosh.

“Po ti, Rune? A ka ndonjë femër që ta ketë tërhequr vëmendjen?” pyeti Navin. Rune rënkoi i irrituar. “A mundemi për një herë ta harrojmë gjithë këtë?” “Martesa mund të të bëjë mirë, vërtet,” - tha Navin. Sigurisht, Navin ishte i martuar dhe kishte një fëmijë rrugës. “Si është gruaja jote? Shpresoj që shtatzënia të mos jetë shumë e vështirë.” “Vërtet di si ta ndryshosh temën, djalosh,” tha Rune duke e parë shtrembër; Navin nuk ishte aq më i madh sa për ta quajtur djalosh. “Por ajo është mirë. Fëmijën e presim muajin tjetër.” Rune pa dritën në sytë e Navinit.

“Mendojmë se do të jetë vajzë.” Rune u habit nga gëzimi i tij; jo shumë fae dëshironin që fëmija i parë të ishte vajzë. “Nëse është vërtet vajzë, si do ta quani?” pyeti Rune.

“Amaya.”

Rune heshti. Nuk ishte i zemëruar që miku i tij po ia vinte vajzës emrin e nënës së ndjerë të Runes.

“Ajo duhet të mbajë emrin e një prej femrave më të dashura që kam njohur ndonjëherë; ajo ishte si nënë edhe për mua.” Kjo ishte e vërtetë. Nëna e Runes i kishte dhënë gjithmonë Navinit dashuri dhe përkujdesje. Navin ishte një vit më i madh se Rune, kështu që para se

Rune të lindte, mbretëresha ishte kujdesur për të si për djalin e saj.

“Të uroj gjithë të mirat me vogëlushen; në fakt, kam një dhuratë të vogël,” - tha Rune, edhe pse ende nuk e kishte një dhuratë. Por së shpejti. “Tani, tani, mendova se kishim mbaruar me gënjeshttrat mes nesh,” tha Navin. Rune pothuajse kishte harruar se Navin i dallonte gënjeshttrat, diçka që vetëm Rune e dinte; vëllezërit e tjerë jo. Para vëllezërve kishte qenë Navini, e pastaj Maleku, që ishte edhe më i madh dhe që kënaqej duke i ngacmuar të dy. Kurrë nuk do ta kishte menduar se do të bëheshin miq kaq të mirë vëllezër jo nga gjaku, por nga dashuria.

“Më pyete nëse dikush më ka tërhequr vëmendjen. Ditën kur mbërritën shumica e femrave, ishte njëra, Saher e quajnë. Por nuk mendoj se është dikush me të cilën mund ta imagjinoj jetën time. Është shumë e bukur, po... e kupton.”

Navin pohoï me kokë.

“Ke njëqind ditë. Mos nxito. Edhe mua më desh kohë të takoja gruan time, e di.”

Rune e kujtonte shumë mirë kohën kur Navin kishte rënë në dashuri. Ishte vetëm pesëmbëdhjetë vjeç; gjatë stërvitjes kishte parë “dashurinë e jetës sime”, - siç e quante ai. Ajo kishte qenë aty për t’u sjellë ushqim e ujë meshkujve në stërvitje, pasi vinte nga një familje fisnike luftëtarësh; ishte detyra e saj, si bija e gjeneralit para Runes, të kujdesej për të rinjtë.

Pasi Navin e kishte parë, stërvitjet ishin kthyer në seanca shikimi. Ai kishte mësuar përmendësh mënyrën si

lëvizte; ishte aq i magjepsur, sa e dinte se kur po vinte vetëm nga ngjyra e qiellit.

Po, Navin kishte qenë krejtësisht i çmendur kur ajo ishte pranë.

“Nëse duhet ta takoj gruan time ashtu si ti, atëherë s’dua ta takoj fare,” - tha Rune me shaka. Navin e goditi lehtë në krah. “Historia ime e dashurisë është si ato që lexon në romane,” - tha Navin. Rune nuk e besonte plotësisht, por çfarëdo që e bënte mikun e tij të lumtur. “Por seriozisht, nëse të duhet ndihmë, dera ime është gjithmonë e hapur, fjalë për fjalë.”

Me kaq, Navini u ngrit dhe u largua për t’u kthyer në shtëpi e për t’u kujdesur për gruan e tij. Ndoshta Navini kishte të drejtë. Ndoshta martesë nuk ishte edhe aq ide e keqe. Nëse nuk ishte Leyla, atij nuk i interesonte. Por vetëm mendimi për t’u bërë sërish i pambrojtur e trembte; jo se do ta pranonte ndonjëherë me zë të lartë. Që nga Leyla, i kishte premtuar vetes të mos dashuronte më kurrë. Një premtim i marrë, sepse e dinte se herët a vonë dashuria do ta gjente sërish. Duhej ta linte pas gjithçka, këtë e dinte. Por si mund ta harroje diçka që ta kishte thyer zemrën në miliona copë?

Megjithatë, të shkuarën nuk mund ta ndryshonte; të ardhmen po me veprimet e tij. Rune i rishqyrtoi fjalët e Navinit. Martesa, diçka që dikur i dukej magjike, sepse kishte parë dashurinë mes prindërve të tij. Ndoshta një ditë do të takonte dikë me të cilën nuk do të kishte frikë të ishte i pambrojtur. I dukej e pamundur, por askush nuk e di çfarë sjell e ardhmja, ndoshta përveç lexuesve të yjeve dhe qenieve që shohin përpara.

Ndoshta do të ishte ide e mirë të kërkonte një të tillë.

Por ku?

Nuk mund të largohet nga Solaria; edhe pse i ati nuk ishte aty, kishte më shumë arsye sesa rregullat e provës për të mos u larguar. Nëse e mbante mend mirë, në Bibliotekën e Gjakut kishte një fallxhore. Por a donte ta dinte të ardhmen e tij? Ndoshta jo. Rune kurrë nuk kishte qenë i dhënë pas njohjes së së ardhmes.

Herën e fundit që kishte takuar një lexues yjesh, i kishin thënë se do të bëhej një luftëtar i madh, dhe sigurisht i ati e kishte marrë këtë shumë seriozisht, duke e ngarkuar me stërvitje, kur ishte vetëm pesë vjeç. Nëse Rune do të pinte një eliksir të së vërtetës dhe dikush do ta pyeste nëse e donte titullin e gjeneralit, përgjigjja do të ishte jo. Që në moshë shumë të vogël ishte detyruar të mësonte për torturën, si të vrisje dhe si të udhëhiqje një ushtri. Kishte pasur shumë net kur Rune rrinte zgjuar, me sytë hapur, në dhomën e tij. Rune ishte vetëm tetë vjeç kur i ati i kishte mësuar metodën e parë të torturës, diçka që nuk e harroi kurrë, edhe pse do të kishte dashur. Deri sa Rune mbushi dhjetë vjeç, ai qante çdo mbrëmje për shkak të gjërave të tmerrshme dhe të përgjakshme që kishte mësuar, parë dhe lexuar. Pastaj, në moshën njëmbëdhjetëvjeçare, ai filloi t'i urrente shtrigat me një urrejtje të zjarrtë që i kishte rrënjët thellë në zemër. Kurrë nuk do ta harronte se si princesha e shtrigave e asaj kohe vrau vajzën e vetme që ai kishte pëlqyer ndonjëherë.

Ishte vetëm njëmbëdhjetë vjeç, por gjithmonë kishte menduar se do të martohej me atë vajzë, derisa zbuloi se shtriga e kishte vrarë, vetëm sepse vajza kishte fyer nënën e saj.

Ai dhe vëllezërit e tij kishin mësuar gjithmonë se sa mizore, dinake dhe të fuqishme ishin shtrigat. Por kurrë

Rune nuk do ta kishte menduar se një shtrigë katërvjeçare ishte e aftë të vriste një vajzë dhjetëvjeçare që kishte qenë gjithmonë luftëtare. Atë ditë, Rune e kuptoi se tregimet për mizorinë e shtrigave ishin të vërteta. Rune kurrë nuk pushoi së urryeri atë shtrigë. Nuk e kishte parë më kurrë. Për gjashtëmbëdhjetë vjet nuk e pa më, derisa karroca e saj hyri në oborrin e brendshëm. Kur e pa Hazelin duke zbritur nga karroca, u mbush me tronditje. Herën e fundit që e kishte parë, ajo ishte një vajzë e vogël që gjithmonë i rrinte pas nënës së saj, një princeshë e vogël dhe, po të guxonte ta thoshte, një princeshë naive. Dhe ja ku ishte tani, e veshur me të njëjtat rroba që kishte veshur nëna e saj, me kurorën që e shpallte mbretëreshë të shtrigave. Dhe Zotat, aura e saj ishte tmerruese. Kur ishte e vogël, aura e saj mezi ndjehej, por atë natë, kur doli nga karroca, Rune ishte i bindur se ajo ishte e keqja e pastër. Nganjëherë Rune mendonte se Ichori do të ishte një vend më i mirë nëse shtrigat nuk do të ekzistonin. Legjendat thoshin se shtrigat dikur kishin jetuar mes Zotave, gjë që Rune nuk e besonte, por nuk do të habitej nëse do të ishte e vërtetë. Por sërish, legjendat ishin vetëm legjenda, tregime për fëmijë për t'i trembur fae-t e vegjël. Nuk kishte asnjë fae që të mos e njihte reputacionin mizor të shtrigave. Shumë i frikësoheshin, shumë të tjerë i admironin. Dhe Rune i urrente. Gjithmonë i kishte urryer dhe gjithmonë do t'i urrente. Kjo ishte e qartë. Më e qartë se uji. Hazel ndoshta e dinte që Rune e kishte ulur larg tavolinës, por atij nuk i bëhej vonë. Rregullat e provës nuk thoshin asgjë për vrasjen e femrave pjesëmarrëse. As nuk thoshin se femrat nuk lejoheshin të vrisnin princa. Mendimet e Rune-s kishin kuptim, por kush do të përpiquej të vriste një princ? Pse do të vriste dikush njërin

prej tyre? Ai e kuptonte nëse dikush do ta donte të vdekur për shkak të asaj që ishte, por vëllezërit e tij më të vegjël?

Hael ishte një engjëll mbi tokë, kështu besonte Rune. Kurrë nuk kishte bërë diçka të gabuar, kurrë nuk kishte kundërshtuar. Hael ishte dikush për të cilin Rune do të vdiste pa hezitim. Ishaan - Rune e çmonte Ishaan-in si një diamant. Ndoshta sepse mendonte se Ishaan kishte një dritë rreth vetes që vetëm ai e shihte. Të gjithë e shihnin Ishaanin si princin e heshtur që urrente shoqërinë, por Rune e shihte si vëllain e tij të vogël që kënaqej me gjërat e thjeshta. Njëherë Rune e kishte parë Ishaan-in të ulur në barin e kopshtit mbretëror, duke ushqyer macen endacake që gjithmonë vinte kur Ishaan ishte aty. Askush nuk e shihte atë anë të tij, dhe Rune e kishte parë vetëm sepse po patrullonte me kalë. Dhe pastaj ishte Darius. Cepat e buzëve të Runes u ngritën në një buzëqeshje të singertë. Kurrë nuk kishte parë dikë që ta jetonte jetën kaq plotësisht, dikë që ta jetonte çdo ditë sikur të ishte e fundit përveç Darius-it. Rune e admironte vëllanë e tij. Darius shpesh bënte gjëra të pamenduara, por kjo ndodhte sepse ai dinte më mirë sesa ta hidhte jetën tutje vetëm për shkak të gjakut që i rridhte në vena. Darius mund të ishte princ, por titulli kurrë nuk e kishte ndaluar nga asgjë; përkundrazi, ai e përdorte për ta jetuar jetën ashtu siç donte. Nëse donte kulaçë me mjaltë, ashtu bëhej, - sepse i pëlqente të thoshte: “Jam princi juaj, me siguri doni të jeni bujarë me mua, apo jo?” Turpi nuk kishte qenë kurrë diçka që Darius e njihte, dhe për këtë Rune e kishte zili.

Por ishte një gjë ndaj së cilës Rune do të mbetej gjithmonë besnik, një premtim që nuk do ta shkelte kurrë e as nuk do ta harronte.

“Jam vëllai juaj i madh”.

Rune i shikoi Dariusin dhe Ishaanin, ndërsa Hael ishte ulur në prehrin e tij. Hael sapo kishte mbushur një vjeç, dhe Rune kishte vënë re urrejtjen që i ati kishte për vogëlushin, i cili kishte gishtat në gojë, krejtësisht i pavetëdijshëm për urrejtjen e babait të tij. Rune e mbështolli Haelin me krahë. Sytë e mëdhenj e të pafajshëm ngjyrë kafe e shikonin lart. Rune buzëqeshi ndaj vëllait të vogël, pastaj ndaj Darius-it gjashtëvjeçar dhe Ishaanit trevjeçar.

“Premtoj, premtoj me jetën time se do t’ju mbroj gjithmonë, pa marrë parasysh çfarë ndodh.”

Vëllezërit e tij e përqafuan, ndërsa Hael qeshte me gëzim. Ai ishte vetëm nëntë vjeç kur e bëri atë premtim, dhe vitet kishin kaluar, por gjithçka i dukej sikur kishte ndodhur dje. Do të bënte gjithçka për të qenë sërish nëntë vjeç, vetëm për t’i parë vëllezërit e tij kaq të lumtur, para se të rriteshin. Arsyeja pse Rune e donte më shumë Haelin ishte se ai kishte qenë aty duke mbajtur dorën e nënës së tij, kur ajo e lindi Haelin dhe vdiq gjatë lindjes.

Kur shëruesi ia kishte vendosur Haelin në krahë dhe sytë e vogëlushit u hapën, Rune kishte ndjerë një dëshirë të zjarrtë për ta mbrojtur nga bota mizore. Tani Rune ndihej fajtor kur mendonte për këtë. Hael duhej të rritej duke e ditur se i ati e urrente dhe e fajësonte për vdekjen e nënës. Sado që Rune përpiqej t’i thoshte se nuk ishte e vërtetë, Hael e shmangte bisedën. Nuk duhej gjeni për ta kuptuar se Hael fajësonte veten. Nganjëherë Rune dëshironte të mund të shihte në zemrën e vëllait të tij të

vogël për të kuptuar çfarë e rëndonte, dhe do të donte ta merrte gjithçka mbi vete.

Për të gjithë vëllezërit, ai do ta merrte barrën e tyre pa hezitim sikur të ishte kaq e lehtë.

Ndoshta një ditë, në këtë jetë, do të ishin të gjithë të lumtur bashkë, pa asnjë barrë mbi shpatulla. Por për fat të keq, gjërat nuk funksiononin kështu. Rune u ngrit dhe u drejtua për në fushën e stërvitjes; sërish kishte shumë mendime që i vërtiteshin në kokë. Shumë shqetësime. I duhej një duel për ta çliruar mendjen. Kur mbërriti në fushën e stërvitjes, zemra iu mbush me krenari duke parë ushtarët që stërviteshin. Të gjithë stërviteshin pa këmisha, ishte më e lehtë kështu dhe, për më tepër, ishte një pamje që i bënte femrat të ndalonin sytë mbi ta, një nxitje e madhe për egon. Rune nuk ishte aty për t'u dukur, dhe nuk do ta bënte.

“Shiko kush na erdhi.”

Rune u kthye dhe pa Malekun, me një buzëqeshje dinake në fytyrë. “Ke ardhur të ta rrah prapanicën unë?”

Rune qeshi.

“Sa mirë që më njeh. Por sa fodull je bërë, o plak?”

Malek tundi kokën. Ishte tre vjet më i madh se Rune, në fillim të të tridhjetave. Jo, nuk ishte plak-fae-t pothuajse nuk plaken fare. Malek dukej si në të njëzetat.

Flokët e verdhë i shkëlqenin si ar në diell, dhe sytë blu i ngjanin një burimi të kthjellët. Ishte vetëm pak më i gjatë se Rune, mezi i dallueshëm. Si kapiten i rojeve, trupi i tij ishte ndërtuar muskul pas muskuli.

“E pra? Do të ndeshemi apo jo?”

Rune pohoi me kënaqësi dhe hoqi xhaketen.

“Çfarë thua, t’i përdorim shpatat këtë herë?” “Nuk do të kërkoj falje nëse ta shëmtuar fytyrën tënde të bukur,” u përgjigj Malek. Të dy hynë në arenë, ndërsa ushtarët u tërhoqën për t’i parë gjeneralin dhe kapitenin në duel. Rune e kapi shpatën dhe u hodh drejt Malek-ut pa pritur. Tentoi ta godiste në bark, por Malek shmangu goditjen dhe ia kapi krahun për t’ia përdredhur. Refleksat e Malek-ut ishin të shpejta, por të Rune-s edhe më të shpejta. Rune u ul me shpejtësi, e tërhoqi Malek-un dhe e rrëzoi përtokë, duke e kapur në befasi. Malek ra me fytyrë nga toka. Rune e shikoi me krenari. Por triumfi i tij zgjati pak. Malek u rrotullua, nxori shpatën dhe ia vendosi mes këmbëve.

“Vërtet mendove se fitove?”

Rune u tërhoq një hap, duke i dhënë Malek-ut mundësinë të ngrihej. Malek goditi menjëherë, duke synuar krahun e Runes. Në çast, shpata e Runes e bllokoi.

“Jo kaq shpejt, kapiten,” - tha Rune, duke shtyrë shpatën e tij. Malek u tërhoq, u rrotullua dhe ia çau këmbëshën e bardhë; gjaku nisi të përhapej në pëlhurë.

“Jo kaq shpejt? Mendoj se duhet të jesh më i kujdesshëm, gjeneral,” - tha Malek me frymëmarrje të rëndë. Rune goditi me shpejtësi; shpata e tij u ndal vetëm një gisht larg qafës së Malek-ut.

“Tani do të ishe i vdekur.”

Malek buzëqeshi dhe sulmoi sërish, duke ia çarë edhe më shumë këmbëshën, mjaftueshëm për të nxjerrë gjak pa e shëmtuar.

“Pa u mburrur, edhe ti do të ishe i vdekur.” Rune pa

këmishën tashmë të grisur.

“Malek, mik, kjo ishte këmisha ime e preferuar,” tha me një psherëtimë të rreme.

“Mos u anko, bastard, ke qindra të tjera,” ia ktheu Malek. Rune qeshi dhe hoqi këmishën e shkatërruar. Ai mund të betohej se dëgjo i disa psherëtimë nga femrat - dhe nuk i fajësonte. Rune ishte një pamje për t’u parë. Muskuj mbi muskuj. Femrat panë pjesën e përparme të trupit të tij, por kur u kthye me shpinë, dëgjo i disa: “oh Zotat, çfarë mashkulli.” Ai nuk e fshehu buzëqeshjen krenare.

“Tani i ke bërë të gjitha zonjat të psherëtimë,” - rënkoi Malek. “Mendoj se nuk do t’u vinte keq të të shihnin edhe ty pa këmishë.” Malek tundi kokën dhe uli shpatën.

“Mjaft. Luftojmë trup më trup. I pari që bie përtokë paguan pijet.” Rune e pëlqeu idenë dhe uli edhe ai shpatën.

“Hajde, plak.” Malek u ul shpejt dhe tentoi t’ia hiqte token nga këmbët Runes. Gjenerali reagoi me shpejtësi dhe u tërhoq. Para se Malek të ngrihej, Rune e goditi me shkëlqim në bark, duke e lënë përtokë.

“Pijet janë mbi ty!”

Rune i zgjati dorën. Malek e kapi dhe u ngrit. “Mbi mua, por nuk jam unë ai i gjakosur.” Malek kishte të drejtë Rune kishte disa prerje të vogla në krahë dhe në trup. Por për Rune-n, kjo ishte një gëzim. Ai e dinte se kishte miq që mund ta ndiqnin hap pas hapi në luftë, nëse ndonjëherë do të luftonin krah për krah. Teksa Rune ecte nëpër lagjet e varfra, e kuptoi sa shumë më të mirë e kishte jetën e tij. Pse po kalonte nëpër ato rrugë? Donte të shihte si jetonte populli i tij, por ajo që pa nuk e bëri aspak të lumtur. Një fëmijë i vogël po rrihej me kamxhik

nga një roje. Pamja e mbushi Rune-n me urrejtje. Urrejtje të pastër. Nuk i interesonte nëse fëmija ishte hajdut, gënjeshtar apo çfarëdo tjetër. Asnjë fëmijë nuk e meritonte një trajtim të tillë. Rune vrapoi drejt rojës. Kur roja ngriti dorën për t'i rënë me kamxhik shpinës së zhveshur të fëmijës, Rune ndjeu diçka të çahet brenda tij. Para se kamxhiku të prekte shpinën e vogëlushes, ai ia kapi fort krahun rojës.

“Çfarë, do ta ndjesh edhe ti kamxhikun?” - Tha roja duke qeshur, pa e parë fare Runen. Atëherë Rune vendosi t'i jepte diçka që nuk do ta harronte kurrë. Ai ia përdrodhi krahun rojës me forcë, derisa dëgjoi kërcitjen e kockës, derisa u kënaq me dhimbjen që roja po duronte.

“Më thuaj, copë balte e pavlerë, a dëshiron ende të më rrahësh?” Rune nuk u përpoq të fshehte urrejtjen e as zemërimin e tij. Kur e lëshoi, roja u tërhoq duke u lëkundur. Rune u ul në gjunjë pranë fëmijës së vogël. Ishte vajzë. Ai hoqi këmbishën e re që kishte veshur pas ndeshjes dhe ia hodhi mbi shpinë për t'ia mbuluar plagët. Ajo po qante me dënësë.

“Që nga sot, nëse ndonjëherë më vjen në vesh se po rrihni dikë, do t'ju vras personalisht secilin prej jush,” fëshfëriti Rune drejt rojave. Pastaj uli sytë nga vajza, e cila tashmë po e shikonte.

“Si quhesh, e vogla ime?” I ledhatoi flokët.

“Idalia,” - zëri i saj ishte një pëshpëritje e frikësuar. Ai i buzëqeshi.

“A e di ku janë prindërit e tu?”

Kur ajo tundi kokën në shenjë mohimi, zemra e Runes u copëtua. Me kujdes e mori në krahë. Shumë njerëz po shikonin, dhe kjo ndjesi i pëlqeu. Nuk po shikonin sepse ai ishte pa këmishë, por sepse po ndihmonte një fëmijë. “Do të të jap një shtëpi, një vakt të ngrohtë, rroba të pastra dhe do të thërras një shërues për ty. Si të duket kjo?”

Sytë vjollcë të vajzës u ndriçuan, dhe kjo i tregoi Runes gjithçka që kishte nevojë të dinte. Rune zgjodhi të kthehej në kështjellë nga rruga më e gjatë, duke kaluar nga fusha e stërvitjes e më pas nga stallat e kuajve. Donte t’ia tregonte vajzës kuajt. Ai kishte takuar mjaft fëmijë për ta ditur dashurinë e tyre për kuajt. Kur Idalia u duk e lodhur, më në fund u drejtua për në kështjellë dhe ia besoi vajzën një shërbëtoreje të besuar. Enora - ai dhe vëllezërit e tij i kishin besuar gjithmonë asaj. Gruaja bionde po qëndronte në dhomën e saj të vogël, e cila ndodhej në katakombet e kështjellës. “A po të shqetësoj?” Pyeti Rune duke futur kokën nga dera. Sytë e saj blu u takuan menjëherë me të tijtë.

“Jo, aspak, hyr,” Buzëqeshi ajo. Por buzëqeshja iu shua sapo pa vajzën e fjetur në krahët e Runes. Rune nuk pati nevojë të thoshte asgjë. Enora u ngrit menjëherë dhe e mori vajzën nga krahët e tij.

“Çfarë ka ndodhur?!” Sytë i mbushën me lot.

“Ajo është nga lagjet e varfra. Mendoj se e kapën duke vjedhur, prandaj një nga rojet bëri... atë,” Rune kryqëzoi krahët mbi krahëror, muskujt iu tendosën. Enora e shikoi ashpër.

“Vish një këmishë, ndërsa unë e pastroj dhe i jap ilaçe.”

Sigurisht, ilaçë. Rune doli nga dhoma e Enorës. Shpresonte që shëruesja të mund t'i zhdukte shenjat nga shpina e Idalisë. Asnjë shpirt i gjallë nuk e dinte se Enora ishte shëruese; përndryshe, do ta humbte kokën ose do të bëhej skllave e mbretit – vetëm për shkak të magjisë që i rridhte nëpër vena. Nëna e Rune-s i kishte thënë që në fëmijëri se i ati urrente këdo që kishte aftësi magjike. Dhe Rune, ai nuk kishte asnjë aftësi. Nuk e dinte nëse vëllezërit e tij kishin apo jo, por nëse kishin, atëherë e mbanin sekret.

Kapitulli i trembëdhjetë

Vëllai im po sillet çuditshëm.
Ky ishte mendimi i parë që i erdhi Haelit në
mendje kur mendoi për Ishaaanin. Ishte
shqetësuese, vërtet. Diçka po e mundonte vëllanë
e tij dhe dukej sikur ai nuk mund t'i besonte më
Haelit. Kjo e lëndoi Haelin më shumë sesa donte
ta pranonte.

Gjatë mëngjesit kishte dëgjuar Darin dhe vajzën, emri i
së cilës ishte Azara, teksa bisedonin. Shpejt Haeli kuptoi
se ata të dy njiheshin. Por nuk arrinte ta kuptonte saktë se
çfarë raporti kishin mes vete. Ishte e qartë se Azara nuk e
pëlqente vëllanë e tij, ndërsa Darius... mirë, Darius
mund ta kishte marrë këtë si një sfidë. Por çfarë lloj
sfide? Dariusi i pëlqente lojërat, sidomos kur loja ia
vlente të luhej. Por Haeli shpejt e kuptoi se në sytë e
Darit nuk ishte thjesht interes kur shikonte Azarën; jo
ishte diçka si admirim dhe ndoshta, ndoshta edhe pak
frikë. Nuk mund ta fajësonte vëllanë. Edhe Haeli do të
ndihej i intimiduar nga një femër si Azara. Ajo ishte
vërtet diçka e veçantë. Haeli qëndronte në kopshtin
mbretëror, duke vëzhguar lulet e bukura, duke parë
zogjtë, teksa fluturonin dhe duke dëgjuar cicërimat e
tyre. Ai e donte natyrën.

Vëlla.

Haeli e ktheu kokën. Duke folur për mallkimin. Çfarë të
sjell këtu, Ishaan? Haeli u ul në stolin pranë dhe u
zhvendos pak, që Ishaani të ulej pranë tij. Kam një
pyetje, mendova se mund të më ndihmoje.

Ishaani u ul pranë Haelit.
Ai donte ta pyeste për diçka? Por për çfarë?
A e di se ku mund të jem “nën diell”?
Haeli e shikoi vëllanë i hutuar. Nën diell, thua? Pse?
Duhej të kuptonte se çfarë po ndodhte me vëllanë e tij.
Oh, thjesht një gjë enigmatike nga njëra prej femrave që
takova. Haeli e pa përmes gënjeshtërs, por nuk tha asgjë.
Sërish ajo dhimbja e njohur në zemër.
Vëllai im nuk më beson. Nuk do të më besojë.

Ndoshta ajo nënkuptonte të qëndronte nën rrezet e diellit,
tha Haeli duke ngritur supet.
Por kjo nuk kishte kuptim. Pastaj iu duk sikur një kovë
me ujë të ftohtë iu derdh mbi kokë.
Ndoshta ka të bëjë me Valdisin. Perëndesha e dritës? Më
duhet dielli, jo drita, psherëtiu Ishaani. Shtrigat e shohin
Valdisin si perëndeshën e diellit, por ndoshta gaboj. Ai e
shikoi Ishaanin. Oh, një unazë e bukur paske. Haeli e
vuri re unazën në gishtin e vëllait. E bleva nga një
tregtar, ishte e fundit, u përgjigj Ishaani. E kuptoj. Dhe...
a të ka rënë ndonjë femër në sy?
Jo, ende jo. Një tjetër gënjeshtër.

Ishaan, a mund të ndalosh së gënjyeri mua? Të
njoh gjithë jetën time. Sa herë që gënjen, e lëviz këmbën
e djathtë. Haeli vuri re se Ishaani nuk mund ta shikonte
në sy. Vetëm më thuaj. Jam vëllai yt. Kurrë nuk do të të
gjykoja apo të të urreja. E di, Hael. Por kjo është diçka
që duhet ta arrij vetë. Më fal nëse ndonjëherë të kam bërë
të ndihesh i pavlerësuar. Dhe ashtu siç kishte ardhur, u
largua, para se Haeli të mund të thoshte diçka.

Ndoshta të fliste me Runen nuk do të ishte ide e keqe. Por si mund ta ndihmonte Rune për këtë çështje? Ishaani ishte si një libër i mbyllur, një libër që jo çdokush mund ta hapte. Dhe për këtë arsye Haeli shpresonte që vëllai i tij të gjente një femër që dinte si ta donte dhe si ta trajtonte. Ç'të bëhej. Haeli u ngrit dhe u drejtua për nga Biblioteka e Gjakut. Sapo mbërriti, hyri në ndërtesën e vjetër dhe madhështore, një ndërtesë që mbante kaq shumë kujtime, por jo vetëm kaq. Ajo mbante edhe relike të lashta. Gjëra të panjohura. Ai kishte kërkuar në çdo libër, duke u përpjekur të gjente diçka për magjinë mbi të cilën ishte ndërtuar Ichori. Kishte kërkuar për legjendat e perëndive. Por kërkimi i tij gjithmonë përfundonte në... asgjë. Këtë herë Haeli hyri në bibliotekë me qëllimin për të gjetur rrotullat e fshehta. Rrotullat e fshehta ishin gjithashtu legjenda të lashta për të cilat faet këndonin. Mësuesit e Haelit gjithmonë i kishin thënë se legjendat nuk ishin reale. Por ata të gjithë gabonin. Legjendat janë rrëfime të përjetshme të veprave të jashtëzakonshme, të endura nga imagjinata, e megjithatë mbartin histori që përzihen me mitin. Ai do t'i gjente. Ishte i sigurt.

Haeli iu afrua rafteve të mëdha të librave. Të gjitha ishin plot me libra, por rrotullat duhej të ishin diku tjetër. Ai kaloi gishtat mbi lëkurën e librave; sa më afër dritareve, aq më të vjetër bëheshin librat. Por aty mbaronte gjithçka. Rafti ndalej përballë dritares, duke lënë vetëm një hapësirë të vogël ku nuk mund të kalonte. Shikimi i tij u drejtua nga dritarja. Po shikonte oborrin e pasëm të bibliotekës. Haeli nuk e kishte kuptuar kurrë sa afër ishte biblioteka me kufirin që ndante Malet e Përndjekura nga Solaria. Mjegulla ishte e dendur dhe,

disi, ai donte ta eksploronte atë zonë.
Sigurisht që nuk ishte ide e mirë. Ishte e ndaluar të afroheshe aty.

Jam princ. Mund të bëj çfarë të dua.

Së shpejti Haeli u gjend jashtë, në oborrin e pasmë. Ishte qetësi absolute. Asnjë shpirt përreth. Dielli nuk ishte as shumë i fortë, as shumë i zbehtë. Ai dëgjonte vetëm cicërimat e zogjve, frymëmarrjen e tij dhe kërcitjen e barit nën këmbë. Por sa më afër kufirit që shkonte, aq më i errët bëhej gjithçka. Mjegulla e dendur i bllokonte shikimin. Ai arriti të shihte pak nga pemët e vdekura dhe toka e zezë si qymyri. Asgjë më tepër. Tani nuk dëgjonte më asgjë tjetër, vetëm frymëmarrjen e tij. Dhe Haeli nuk e pëlqente këtë.

Së shpejti edhe ajo do të zhduket.

Haeli ngrin. Nuk e dinte nëse e kishte dëgjuar apo vetëm e kishte imagjinuar. Por e dinte me siguri se ato fjalë nuk ishin as mendimet e tij, as zëri i tij. Ai shikoi përreth dhe pa disa pika të kuqe në mjegull. Tri palë.

Secila palë kishte nga dy pika të kuqe, derisa pa një palë që kishte tre. Instinkti i tij i bërtiti të ikte, por krenaria e bëri të qëndronte. Krijesa me tre pika u afrua. Tani Haeli e dinte se çfarë po e shikonte. Çfarë ishin ato pika të kuqe.

Sy.

Sytë e të egërve.

Vdekje. Vdekje. Vdekje.

Fjala përsëritej në mendjen e tij si kthetra mbi xham.
Pastaj një e qeshur e tmerrshme jehoi në mendjen e tij,
sikur kthetrat t'i ishin ngulur në tru.

Oh, çfarë princi i bukur për t'u përpirë.

Haeli ra në gjunjë. Diçka e ngrohtë i rridhte poshtë të dy anëve të nofullës. Ai e çoi gishtin te faqja dhe pa... gjak. Ai shikoi gishtat e tij të përgjakur. Veshët i fishkëllenin dhe gjithçka që dëgjonte ishte ajo e qeshur therëse dhe fjala *vdekje*.

Haeli ngriti shikimin. Edhe pse shikimi i tij ishte i turbullt, arriti të shihte katër të egër. Krijesa me tre sy ishte në mes një femër. Ajo nuk mbante asgjë veshur. Nuk i duhej veshje; gjethet dhe balta e mbulonin. Flokët i kishte gri, sikur të kishte jetuar për shekuj dhe ndoshta ashtu ishte. Në të dy anët e saj qëndronin dy të egër meshkuj, të ngjashëm me të, por pa tre sy dhe me shenja boje në bark. Haeli e njihte atë shenjë.

Harrim. Atëherë ajo duhej të ishte udhëheqësja e tyre.

Por ku ishte i katërti?

Qimet në qafë iu ngritën.

I egri ishte pas tij. Papritur, Haeli ndjeu një dorë që i shtypi kokën. Thonjtë e krijesës i gërvishtën ballin aq sa i nxorën gjak. Shikimi i tij u mbulua me pika të zeza.

Gjaku që i rridhte nga balli i hyri në sy. Papritur, dëgjimi i tij u bë jashtëzakonisht i mprehtë dhe kjo ishte edhe më e frikshme. Ai dëgjonte rrahjet e zemrës së tij, frymëmarrjen, pikat e gjakut që binin mbi shpatullën e tij, lëvizjen e muskujve të krijesës. Femra e egër u ul në gjunjë dhe ia kapi fytyrën. Oh, sa i bukur je. Do të kishe shije të jashtëzakonshme. Fryma e saj kundërmonte gjak dhe kufoma. Përgatiteni për ritualin. Nuk mendoj kështu.

Gjithçka ndodhi në një çast. Një shkëlqim i zi flokësh kaloi para syve të tij. Dëgjimi i tij i mprehur i tregoi se dikush ishte lënduar, por kush, nuk e dinte.

Ai dëgjoi kocka që thyheshin, kërcitje dhe frymëmarrje të çrregullta.

Por ai nuk dëgjonte më asgjë tjetër, vetëm dëmet që po u shkaktoheshin të egërve. E vetmja gjë që dinte ishte se ai shkëlqim i zi misterioz ishte femër. Ai kishte dëgjuar zërin e saj. Ishte i butë, por i mprehtë si një shpatë.

Thump.

Dikush ra në tokë, pastaj sërish.

Thump. Thump. Thump. Katër herë. A do të thoshte kjo se të egrit ishin të vdekur.

Thump.

Saher e shikoi me inat princin që qëndronte shtrirë në tokë. Mund ta linte aty për të egrit e tjerë. Askush nuk do ta gjente kurrë trupin e tij. Ndoshta e meritonte, për atë që ishte. Djali i një vrasësi. I një mbreti kriminel. Ishte i mbuluar në gjak. Pse në Ichor do të kalonte kufirin?

A donte të vdiste?

Saher psherëtiu dhe u ul në gjunjë, duke grisur një copë nga fustani i saj dhe ia lidhi rreth kokës. Veshët do t'i shëroheshin. Duke e parë princin, kuptoi se ishte vërtet i bukur. E padrejtë. Ishte e padrejtë, duke pasur parasysh kush ishte i ati dhe çfarë kishte bërë. Por a ishte ai si i ati? Këtë Saher nuk e dinte. Ngadalë e ngriti mbi shpinë. Edhe më ngadalë u ngrit në këmbë.

Është i rëndë.

Saher u përpoq të bënte një hap, por menjëherë ra. Nuk e dinte si do të mund ta çojë te një shërues. U ngrit përsëri dhe e pa princin, i cili tani shtrihej me fytyrën nga toka. Duhej ta linte aty. Nëse do ta mbante me vete, të egrit e tjerë do të ishin më të shpejtë dhe do të mbërrinin me kohë për t'i marrë të dy për ritualet. Saher u drodh nga ky mendim.

Do ta linte aty.

Vendimi i saj ishte përfundimtar. Ajo filloi të largohej nga mjegulla, por u ndal sërish dhe u kthye për ta marrë përsëri mbi shpinë. Zotat, çfarë ju ushqejnë juve? Mërmëriti me inat. Kur më në fund doli nga mjegulla, kërkoi rrugën më të mirë për ta çuar në kështjellë pa u vënë re. Nuk i duhej kjo vëmendje. Ndryshe nga mbreti, Saher kishte aftësi dhe ishte mirënjohëse për to. Të përzihej me mjedisin do të mjaftonte. Askush nuk do t'i vinte re, nëse arrinte të përzihej mjaftueshëm. Por, o zotat, sa e rraskapitur ishte. Ajo tashmë ishte përzier me mjegullën kur i kishte dhënë goditjen Zonjes Aridane. Saher nuk i vrau të egërit. Sidomos jo Zonjen e tyre. Përndryshe, do të kishte përfunduar e vdekur shumë shpejt. Prandaj u kishte dhënë një kujtim të ëmbël që nuk do ta harronin kurrë. Kur më në fund mbërriti në kështjellë, ndjeu se fuqia e aftësive të saj po zbehej. U ngut dhe e la princin në shkallët pranë portës, pastaj u largua përpara se dikush ta vinte re. Tani ajo që i duhej më shumë ishte një banjë. Një banjë e nxehtë për të çlodhur të gjithë muskujt e tensionuar. Duhej edhe të ndërrohej; fustani i saj kishte kaluar nga i bukur në të shëmtuar. Ndoshta do të flinte pak pas banjës. Kështu dita do t'i kalonte më shpejt dhe më në fund do të vinte koha e darkës. Saher kaloi pranë

një dyqani me pëlhura dhe zgjati dorën, duke tërhequr shpejt një copë pëlhure të zezë që varej aty, pastaj e mbështolli rreth vetes, ashtu siç bënte kur stërvitej në duna ose vidhte në rrugët e Windward-it. Sa shumë i mungonte shtëpia e saj, Mira. Sa shumë i mungonte ajo femër gjeniale.

Mbledhe veten. Po tingëllon si e mallëngjyer.

Një psherëtimë i doli nga buzët, teksa hyri në furrë buke, duke u shtirur sikur po shikonte disa fiq dhe duke pyetur shitësen se çfarë ishin, edhe pse vinin nga Shkretëtira e Kockave. Ndërsa bënte pyetjet më qesharake, dora e djathtë i rrëshqiti ngadalë drejt bukës së freskët. Sapo e kapi bukën, e futi shpejt nën pëlhurë. Dikush e kapi nga supi. Hajdute! Sigurisht që dikush e kishte parë.

Saher u shtir e habitur.

A e di kush jam unë?! Ajo e shikoi mashkullin me sy që hidhnin shkëndija. Unë jam Rima, Zonja e Shtatë e Strofkes së Gjarpërinjve. Zëri i saj ishte plot arrogancë. Kur të kthehej në shtëpi, do të duhej ta falënderonte Mirën për aktrimin që i kishte mësuar. Mashkulli u zbeh. Saher dyshonte se ai e dinte çfarë ishte Strofka e Gjarpërinjve; ndoshta thjesht besoi se ajo ishte Zonjë e një vendi që nuk e kishte dëgjuar kurrë. Tani hiqi ato gishta të ndyrë nga unë, ose do t'i pres. Dhe, nëse flet sërish një gënjeshtër për mua, do ta pres edhe gjuhën. Saher ishte krenare për veten. Gënjeshtra dhe vjedhja, një kombinim që gjithmonë i kishte pëlqyer.

Më falni, Zonja ime, tha një femër. Por kam parë atë që ka parë burri im. Nëse nuk jeni hajdute, atëherë ju lutem na tregoni dorën. Saher psherëtiu dhe ngadalë tregoi dorën. Vuri gjithë energjinë e mbetur për të bërë që buka të përzihej me dorën e saj. Kur femra e pa, tundi kokën e kënaqur. Më falni për burrin tim që shpërndau gënjeshtër për ju. Ju uroj një ditë të mbarë, Zonja ime. Saher mendoi se do ta përdorte këtë gënjeshtër më shpesh. I jepte kënaqësi të shihte fae jo-mbretërorë të dridheshin nga frika për shkak të një titulli nga një tokë e panjohur e panjohur për ta, por jo për mbretërit. Tani që po mendonte për këtë... a ishte e mundur që princi ta njihte nga zëri?

Saher qëndronte në dhomën e saj, duke ngrënë bukën që kishte vjedhur. Ishte ulur lakuriq mbi shtrat; ndihej e pastër tani që kishte bërë banjë. Një vijë e kuqe në krah i ra në sy. I egri që i kishte vënë dorën princit mbi kokë e kishte prerë kur ajo u përpoq ta ndalonte. Por thonjtë e tij... thonjtë e tij ishin njollosur me gjakun e Haelit.

Gjaku i Haelit ishte përzier aksidentalisht me gjakun e saj. Kjo nuk mund të ishte e vërtetë.

Jo. Nuk mund të ishte. Zotat po tregonin mizori. Saher e njihte mitin: nëse gjaku i dy faeve përzihet dhe asnjëri nuk vdes, atëherë ata janë të destinuar për njëri-tjetrin, të lidhur nga zotat. Të mallkuar qofshin zotat. Si mund të ishin kaq mizorë sa ta lidhnin atë me djalin e vrasësit të prindërve të saj? Jo. Kjo nuk mund të ishte.

Më mirë të vdiste.

Por... mund ta përdor këtë si avantazh.

Një buzëqeshje e ngadaltë, e mbushur me ligësi, iu shfaq në buzë. Ajo mund ta përdorte gjithçka për interesin e saj. Mund ta bënte atë të dashurohej me të, ta kërkonte për martesë dhe pastaj... do të vriste të atin e tij. Vjehrrin e saj të ardhshëm. Zotat mund të ishin mizorë me të, por ajo do të tregonte edhe më shumë mizori në kthim. Edhe nëse jo për zotat, ajo do ta merrte hakun e saj nga të dy anët. Zota apo mbret të dy do ta ndienin zemërimin dhe urrejtjen e saj.

Kapitulli i katërmëdhjetë

Çfarëdo që Ishaani duhej të bënte, nuk kishte aspak rëndësinë e kësaj enigme të mallkuar nga perënditë. Çfarë kuptimi kishte vallë. Ku mund të ishte ai “nën diell”? Haeli kishte pasur një mendim të arsyeshëm, Valdisi. Por përsëri, si mund të ishte ai nën Valdisin? Ndoshta kishte të bënte me statujën. Meqë Ishaani nuk kishte asgjë më të mirë për të bërë, veçse ta nderonte oborrin e brendshëm me praninë e tij, vendosi të kthehej te statujat. Kur mbërriti te statujat, pa edhe një herë ofertat e lëna aty.

Sa budallenj ishin fae-t që linin dhurata te një statujë, vetëm që një hajdut t’ua vidhte gjithë arin dhe stolitë gjatë natës. Ishaani as nuk mori, as nuk preku arin; ekzistonte një thënie se kushdo që merr atë që i është kushtuar perëndive, mallkohet.

Ai vështroi statujat e ndryshme. Si mund të ishte ai nën Valdisin?

Në mendjen e tij, kjo ishte e pamundur. Ndoshta as nuk ishte e thënë që ai të ndodhej në atë vend. Fundja, Vajza e Vdekjes kishte thënë se shumë qenie vrapojnë. Po cilat qenie? Ajo kishte thënë gjithashtu se ai duhej të kalonte nëpër një labirint, i cili me sa dukej ndodhej nën diell. Ishte ose Valdisi, ose një vend që zbulonte një hapje nën diell. Tunele. Në Solaria kishte kalime të fshehta, mjaft të tilla, por Ishaani njihte vetëm atë që çonte në kuzhina, të cilin e kishte përdorur për të vjedhur ushqim kur ishte më i ri. Por kishte edhe tunele të tjera, për këtë ishte i sigurt. Dhe ndoshta, ndoshta biblioteka kishte diçka për kështjellën dhe mënyrën si ishte ndërtuar, dhe kështu ai mund të gjente tunelet.

Nuk iu desh shumë kohë Ishaanit të mbërrinte në bibliotekë. Unaza në gisht i ndriti sërish, sikur po i tregonte se ai ndodhej aty ku i takonte. Ishaani e futi shpejt dorën në xhep; nuk kishte nevojë që dikush ta shihte unazën.

Pastaj hyri brenda. Këtë herë, unaza iu ngroh. Pse, nuk e dinte. Në vend që t'i kërkonte bibliotekarit libra për kështjellën, ai vendosi të kërkonte vetë. Pse të ngjallte dyshime? Ai u drejtua nga raftet që ndoshta ishin më të vjetrat nga të gjitha. Druri i errët ishte mbuluar tashmë me myshk; askush nuk kujdesej për këto rafte, pse, as këtë nuk e dinte. Ajo që dinte ishte se shumëkush ndoshta kishte frikë, por nga çfarë? Nuk e dinte. Dritat nuk punonin dhe nuk kishte as dritare për të futur dritë. Por ai kishte unazën. Ishaani nxori dorën nga xhepi dhe përdori unazën për dritë. Princi nuk e dinte nëse po halucinonte apo nëse drita e unazës po bëhej më e fortë, sikur vetë dielli po shkëlqente mbi të.

Ai shfletoi raftet, shkundur pluhurin nga një libër dhe e nxori. Libri ishte i shkruar me ar. Kapaku ishte thjesht prej lëkure, dhe brenda, dikush e kishte shkruar me ar. Libri ishte i vjetër, i lashtë. Shkronjat ishin të shkruara me kthesa dhe harqe të bukura. Nuk tregonte kush e kishte shkruar librin, por gjithsesi ai nuk mund ta lexonte.

Gjuha nuk ishte solariane. Me siguri çdo libër aty ishte shkruar në atë gjuhë. Ishaani psherëtiu i zhgënjyer. Nuk kishte gjetur asgjë. Vendosi të kthehej mbrapsht, por aty ishte një mur. Një mur që më parë nuk kishte qenë. Çfarë lloj magjie ishte kjo? Ishaani e preku murin për të parë nëse nuk po imagjinonte, por jo muri ishte aty, i fortë dhe real.

Unaza iu ngroh edhe më shumë; Ishaani mund të betohej se po i digjte lëkurën, ndaj e hoqi me nxitim.

Fatkeqësisht, Ishaani ishte i ngathët; unaza i ra dhe u rrokullis në errësirë. I bezdisur, ai e ndoqi. Atje qëndronte unaza, mbi dyshtemenë e ftohtë.

Kur e mori sërish, unaza ndriti edhe një herë dhe Ishaani e gjeti veten përballë një shkalle.

Një shkallë që zbriste poshtë.

Shkallët e Tophetit. Ai e dinte se duhej të kthehej, e dinte se nuk ishte ide e mirë të zbriste ato shkallë, por nuk kuptonte pse këmbët po e çonin vetë poshtë. Qimet në qafë iu ngritën. Ishte ftohtë, aq ftohtë sa mendoi se fantazma ishin me të. Me shpejtësi, Ishaani vendosi unazën në gisht; trupi iu ngroh pothuajse menjëherë.

Ai kishte dëgjuar për shkallët e Tophetit - kishte dëgjuar se qeniet që zbrisnin aty çmendeshin. Por këtë e kishte dëgjuar vetëm një herë, nga një grua e moshuar.

Një grua rreth dyqind vjeç.

Kur mbërriti në atë që dukej si fundi, ai vështroi përreth. Si në emër të Ichorit mund të frynte era aty poshtë, kur ai ishte nën tokë? Atëherë e kuptoi.

Fantazma. Ato vërtet ishin aty. Drita e unazës ishte e mjaftueshme që ai të shihte të gjitha dyert.

Dyert aq shumë dyer. Secila ndoshta çonte në një dhomë tjetër. Një labirint. A kishte folur Vajza e Vdekjes për këtë vend?

Një vend ku duhej të ishte i kujdesshëm që të mos humbiste mendjen. Edhe një herë, këmbët e tij po e çonin drejt një dere. Nga poshtë derës rridhte gjak.

Ishaani me shumë gjasë nuk donte të hynte në atë derë, por nuk e dinte çfarë po e shtynte. Trupi i tij nuk i bindej më. Jo ishte sikur dikush tjetër kishte marrë kontrollin e

trupit të tij. Ai e hapi derën dhe hyri. Ishaani e gjeti veten në një bibliotekë aq të madhe sa nuk kishte parë kurrë. Biblioteka ishte nga dyshemeja deri në tavan e mbushur me libra. Ajo ishte ndërtuar si një tempull i lashtë, një tempull i dijes. Qindra rafte të larta ngriheshin përreth, të mbushura me vëllime aq të shumta sa Ishaani nuk mund t'i numëronte. Drita e diellit derdhej nga diku në tavan, duke ndriçuar gjithë bibliotekën; drita i bënte raftet të dukeshin sikur ishin prej ari. Ishaani u afrua ngadalë. Në mes ndodhej një shtrat. Papritur, u ndje tmerrësisht i lodhur. Këmbët e çuan drejt shtratit; dukej i butë, me jastëkë prej gëzofi. Ngadalë, ai u shtri mbi të; ndjeu sikur po përqafohej sërish nga e ëma. Duke parë lart, kuptoi se dielli po shkëlqente drejtpërdrejt mbi të, duke ia ngrohur lëkurën. Sa shumë dëshironte të pushonte aty dhe të harronte gjithçka tjetër.

Ishte një ndjesi e mrekullueshme të shtriheshe nën diell. Ai e donte Nën diell. Ishaani u hodh më këmbë. E kishte gjetur vendin për të cilin kishte folur Vajza e Vdekjes. E kishte gjetur.

“Oh, biri im i bukur, erdhe.” Zëri ishte i butë si pija, i mbushur vetëm me dashuri dhe lumturi.

Ai e njihte atë zë.

E njihte tepër mirë.

Ishte zëri i nënës së tij.

Zëri që e kishte dëgjuar prej ditësh, madje muajsh.

Ishaani u kthye nga drejtimi prej nga vinte zëri. Para tij qëndronte një qenie madhështore. Flokët e saj ngjyrë kafe e çelët i rridhnin mbi supe si ujëvara. Ai shikoi drejt e në sytë e saj të gjelbër. Ai do ta njihte gjithmonë atë fytyrë, pa marrë parasysh sa i vjetër do të ishte.

Pa e kuptuar as vetë, ai e përqafoi. E shtrëngoi fort, sikur dikush do t'ia rrëmbente. Të gjitha ato vite, ai kishte mall

për nënën e tij dhe tani, ajo ishte aty, përballë tij, në krahët e tij.

“Nënë.” Ishte një pëshpëritje e heshtur. Lotët iu mbushën sytë. “Ti - ti je gjallë.” Zëri i tij ishte aq i ulët, sikur po thoshte një sekret që vetëm ai e dinte. Ishaani ndjeu se ajo u tërhoq nga përqafimi. Ajo po e shikonte lart, me asgjë tjetër veç dashurisë në sy. “O perëndi, sa shumë je rritur.” Kur ai ndjeu dorën e saj t’i kalonte nëpër flokë, nuk mundi të mos ia kapte dorën.

“Je gjallë,” pëshpëriti sërish.

“Sa shumë do të doja të isha, por nuk jam, biri im i bukur.” Ato fjalë thyen diçka brenda tij, diçka që ai gjithmonë e kishte mbajtur të fshehur nga të gjithë dhe gjithçka. “Por unë jam gjithmonë këtu, gjithmonë pjesë e jotja.” Dora e saj u ndal mbi faqen e tij. “Kam qenë këtu, duke pritur që njëri prej jush të më gjente.” Mënyra si e tha... ajo ishte e sigurt se njëri nga princat do ta gjente. “Pse nuk u përpoqe kurrë të na kontaktoje?” Ishaani nuk donte të ishte i pasjellshëm me nënën e tij, por gjithë ato vite, ato vite të mjerueshme që ai dhe vëllezërit e tij kishin vuajtur pa të ishin si të jetoje pa zemër. Ishaani pa nënën e tij të kthehej dhe të ecte drejt rafteve, ndaj e ndoqi. “Ditën që vdiqa, nuk doja t’ju lija. Nuk doja të shkoja në mbretërinë e të vdekurve për të banuar me perënditë. Jo, unë doja të qëndroja, ndaj ata ma dhuruan bibliotekën e të vdekurve,” ajo bëri një gjest rreth e rrotull. “Dhe thanë se mund të largohesha vetëm kur dikush ta hapte atë derë.” Sytë e Ishaanit ndoqën vështrimin e saj drejt derës, nga e cila ai kishte hyrë. “Gjithmonë e kam ditur se një nga foshnjat e mia të mrekullueshme do të më gjente një ditë.”

Ishaani nuk ia hiqte dot sytë nënës së tij.

“Vajza e Vdekjes më dha një enigmë,” - tha ai. “Ajo tha: *nën diell*.” Nëna e tij pohoi me kokë, e argëtuar. “Mendoj se kurrë nuk e ke kuptuar se nën statujën e Valdisit ndodhet një bibliotekë.” Ajo qeshi lehtë pra, Haeli kishte pasur të drejtë. “Po si përfundove këtu, biri im?” Mënyra si e quajti *bir* e bëri Ishaanin më të lumtur se kurrë. Kështu, ai i shpjegoi gjithçka. I tregoi që nga fillimi: si e bleu unazën, si e vizitoi Vajzën e Vdekjes dhe si, pa dashje, përfundoi aty ku ndodhej tani. “Ti e gjete unazën.” Ajo ia mori dorën dhe e vështroi me kujdes. “Mendoja se kurrë nuk do të të gjente. Kjo unazë ka qenë gjithmonë e destinuar për ty. Nuk është tradicionale, por gjithmonë ka qenë e jotja.”

“Tradicionale?” - Pyeti Ishaani.

“Eja, ulu. Kam shumë për të të treguar.” Në fillim Ishaani u duk i hutuar; nuk dinte ku të ulej, por sapo nëna i tregoi pas tij, një karrige u shfaq. Ai u ul dhe priti që ajo të fliste.

“E di për aftësinë tënde. E di gjithashtu se babai yt nuk ka një të tillë, por ai e sheh atë si magji.

Por magjia është ndryshe. Të gjithë e kanë, por jo të gjithë janë të vetëdijshëm për të. Do të ishte çudi, po të ishte dikush i vetëdijshëm, sepse të gjitha librat për të janë shkatërruar.” Ajo psherëtiu. “Magjia, biri im, vjen nga brenda. Një shoqërues magjik - dhe ai shoqërues magjik është shpirti yt. Shumë e zbulojnë vetëm pas vdekjes ose kur janë në prag të saj. Unë vendosa të bëja një marrëveshje të vogël me perënditë; unë zgjodha shoqëruesin tënd magjik, por magjinë duhet ta zbulosh vetë.”

Ishaani ishte i hutuar. Fjalët i vërtiteshin në mendje. Të ndjeje emocione nuk ishte aspak magji. “Nënë,” - tha ai, - “çfarë shoqëruesi magjik kam unë dhe ç’lidhje ka kjo unazë me të?”

“Një sorrë. Dhe unaza të lidh me të. Sa më e fortë të bëhet lidhja jote me sorrën, aq më pak do të kesh nevojë për unazën,” - shpjegoi ajo. “Por dua të jesh i kujdesshëm. Asnjë shpirt i vetëm nuk duhet të dyshojë për këtë.” Ishaani pohoi ngadalë me kokë.

“Pra, shpirti im... si mund ta zbuloj çfarë magjie kam?”
“Këtë përpiku ta kuptosh para se të mbyllësh sytë për të fjetur. Gjeje shpirtin tënd.” Ai nuk ishte i sigurt se si do ta bënte këtë, por do t’ia dilte. Duhej.

“Nënë?” “Po, Ishaan?”

Ishaani nuk e dinte nëse donte vërtet ta bënte pyetjen, por kishte nevojë ta dinte.

“A e deshe ndonjëherë babanë?”

Ai pa se si shprehja e nënës së tij u zbeh ngadalë.

“A po tregohet i ashpër me ty?” Ishaani nuk kishte nevojë të përgjigjej; ajo e kuptoi dhe vazhdoi. “Po, biri im. Ka pasur një kohë kur e kam dashur shumë. E kam dashur me gjithë zemër. Atëherë, kur isha vetëm dymbëdhjetë vjeçe, rashë në dashuri me të. Në moshën nëntëmbëdhjetëvjeçare, ai më propozoi.

Në atë kohë, Salaria ishte vetëm një copë tokë e gjelbër - disa shtëpi të vogla dhe asgjë më shumë. Nuk i përkiste askujt. Kur unë dhe Eryxi u martuam, mezi kishim ushqim dhe mjete për të jetuar. Prandaj, Eryxi bëri një marrëveshje me Valdisin; ai i kërkoi një kurorë, një

mbretëri dhe një titull, vetëm që unë të jetoja në luks.” Mënyra si fliste për të e goditi Ishaanin si grusht në stomak. Ajo e kishte dashur vërtet. “Burri im i dashur dikur kishte aftësi; ai i donte ato. Ato aftësi ishin gjithçka që kishte pasur gjatë rritjes, diçka jetike për jetën e tij. Pa e ditur, Valdisi ia vodhi në këmbim të kurorave tona.” Frika iu pasqyrua në sy. “Dhe shumë shpejt ai filloi të dilte natën, duke vrarë çdo qenie që kishte aftësi. Ai mendonte se, po ta shihte Valdisi zemërimin e tij, do t’ia kthente aftësitë. Por kurrë nuk ia ktheu.”

“Mbret i mallkuar,” - përsëriti Ishaani emrin që qarkullonte për babanë e tij. Amaya pohoi në heshtje. “Kur isha njëzet e një vjeçe, lindi Rune dhe mendova se ndoshta do ta harronte hakmarrjen për një herë, por kurrë nuk e bëri.” Ajo tundi kokën. “Por shumë shpejt kuptova se ju katër princat e mi ishit lumturia ime. Edhe kur Eryxi ishte shndërruar në një përbindësh.” Ishaani mbeti pa fjalë. Mendja i ishte zbrahur. Nuk mund të mendonte asnjë fjalë për të thënë. Por mendoi për vëllezërit e tij. Sidomos për Haelin. “Nënë, pse nuk iu drejtove Haelit në vend se mua?” - Pyeti ai.

“E bëra, por dukej sikur ai më kishte mbyllur derën. Por dua që ti, Ishaan, t’i sjellësh vëllezërit e tu këtu. Lëre Haelin të jetë i fundit, i dashuri im. Tani, tani duhet të ikësh; dielli po perëndon dhe nuk do të doje të ishe këtu kur dielli të zhduket,” i tha ajo. Ishaani ndoqi udhëzimet e saj dhe u ngrit për t’u larguar. Kur arriti te dera, u kthye me vrull dhe vrapoi drejt nënës së tij për ta përqaftuar. E përqafoi sikur të ishte hera e fundit. E përqafoi sikur të mos e shihte më kurrë.

Përqafimi i tij tha shumë fjalë që ai nuk mund t'i formonte. Përqafimi i tij foli me zë të lartë. I dhembti, i dhembti thellë largimi prej saj, por duhej të shkonte. Kishte përgjegjësi; ishte princ dhe duhej të përgatitej për darkën që do të ishte pas disa orësh. Teksa Ishaani doli nga dera dhe u ngjit shkallëve, vuri re se muri që më parë e kishte ndalur, tani nuk e pengonte më të largohej nga ata libra të magjepsur, ose çfarëdo që ishin. Kur doli nga biblioteka, kuptoi se tashmë ishte errësirë. Tepër errësirë për shijen e tij, që do të thoshte se ishte vonuar për darkë. Ishaani mund të betohej se takimi me nënën e tij nuk kishte zgjatur më shumë se dhjetë minuta. Por dukej se koha funksiononte ndryshe atje poshtë. Ndoshta ishte magjia që banonte aty. Magjia për të cilën ai tani dinte. Një sorrë. Çfarë mund të nënkuptonte ajo? Shumë e shihnin si shenjë oguri të keq ose humbjeje, por Ishaani nuk e besonte këtë. Atij i pëlqente ideja se mund të përfaqësonte krijesat më të përulura, ato të neglizhuara nga fae-t e fuqishëm, ato që kritikoheshin. Ndoshta ky ishte roli i tij.

Ndoshta ai ishte ai që do të sillte ndryshimin, që do ta niste ndryshimin. Megjithatë, duhej të vazhdonte. Dhe meqë ishte vonuar, nuk kishte kohë as të ndërronte rrobat me të freskëta.

Por edhe po të mos ndërronte, femrat e pëlqenin gjithsesi. Rrobat e tij ishin të pastra, megjithatë Ishaani nuk e pëlqente të mbante të njëjtat rroba gjithë ditën. Teksa ecte nëpër kopshtin mbretëror, këputi disa lule, ndoshta mund t'ia jepte dikujt. Dikujt me sy që e qetësonin më shumë sesa ai donte ta pranonte.

Kapitulli i pesëmbëdhjetë

Rune ishte ulur në vendin e tij, duke vështuar tavolinat. Vëllai i tij ende nuk ishte shfaqur; pse, Rune nuk e dinte, por ishte i sigurt se Ishaani kishte një arsye të fortë... ose një justifikim.

Çfarëdo që të ishte, ai nuk do të lejonte që kjo ta shpërqendronte, ndërsa vështonte me kujdes shtrigat. Kryeshtrigat që ishin afruar me Lejlën. Ato ishin tepër pranë njëra-tjetrës për shijen e tij. Të tria ishin femra që ai i urrente me një urrejtje përvëluese. Shtrigat, ato që kurrë nuk i kishte pëlqyer. Dhe Lejla do t'ia shkatërronte jetën, po të mundej.

Mundem. Rune e largoi atë mendim. Nuk do të ishte ajo që do t'i thoshte nëna e tij të bënte. Po, Lejla ia kishte thyer besimin, ia kishte marrë gjithë dashurinë, e kishte lënë bosh dhe të pambrojtur, por hakmarrja nuk kishte qenë kurrë zgjidhje.

Rune e dinte këtë shumë mirë. Në vend që ta përqendronte mendjen te armiqtë e tij të dukshëm në sallë, ai u kthye me mendje te vajza e vogël që kishte shpëtuar. Noçka iu shtrëngua; ai nuk e kishte shpëtuar aspak. Jo—thjesht ia kishte kursyer rrahje të tjera, por vajza gjithsesi kishte ndier dhimbjen e lëkurës. Dhimbjen e mprehtë mbi shpinën e saj. Ai pyeti veten se si ishte tani. Mendja iu bë e qartë: do të shkonte ta shihte pas darkës.

Nuk e meritoje atë, Idalia.

Një psherëtimë i shpëtoi nga buzët. Pastaj filloi të hante mishin e pulës në pjatën e tij. Në atë çast, pranë tij, Dariusi u ngrit në këmbë. Ishte e panevojshme, por kështu ishte Dariusi; askush nuk mund ta dinte kurrë se

çfarë po përgatiste ai mashkull.

Çfarëdo që do të bënte, nuk do ta ndalonte Runen të kishte një darkë të qetë.

“Mirëmbrëma, të ftuarit e mi të mrekullueshëm,” sa tipike. “Siç mund ta dini, na lejohet t’i ulim të tjerët në vende të ndryshme, gjë që ndodhi dje. Por erdha në vete dhe kuptova se nuk më pëlqen si duken gjërat tani.” Një buzëqeshje djallëzore iu ngjiti buzëve të Dariusit.

“Prandaj, i kërkoj mbretëreshës së Moranës, Hazel Willard, dhe shërbëtores së saj besnike të kthehen në vendet që kishin para pardjesh.” Rune pothuajse u mbyl nga fjalët e vëllait. Ai i kishte ulur larg vetëm që të ndodhte kjo?

“Të duhet pak ujë, vëllai im i dashur?” Dariusi buzëqeshi, duke i zgjatur një gotë me ujë.

Çfarë *bastardi*. Rune nuk i tha fjalët me zë, ndërsa pranoi gotën, por ishte i sigurt se shikimi i tij thoshte gjithçka. Kur u përmbloodh, ai u ul drejt sërish, duke parë shtrigat të uleshin në tavolinë. “Mirë se u kthyet.” Toni i tij ishte i akullt, ndërsa e shikonte drejt e në sy mbretëreshën. Çfarëdo që ajo po përgatitej të thoshte, u shua kur Ishaani u shfaq. Ai mbante lule në dorë. Të gjithë kthyen kokën për të parë princin e vonuar. Po të ishte dikush tjetër, Rune e dinte se me siguri do të ishte tepër nervoz të hynte në një sallë ku të gjitha sytë ishin mbi të. Por Ishaani?

Ishaani hyri me lehtësi. Diçka tek vëllai i tij ishte e re; mënyra si ecte me autoritet nuk ishte e re, por vendosmëria në sytë e tij po. Sikur më në fund të kishte gjetur diçka pas së cilës donte të mbahej, diçka për të cilën donte të luftonte, gjë befasuese, sepse Ishaani kurrë nuk ishte tipi që të interesohej për diçka. Kur ishin fëmijë, Ishaani ishte i pari që tërhiqej. Thjesht ishte i

tillë. Por tani? Tani Ishaani dukej sikur kishte gjetur qëllimin e tij, fatin e tij. Kur mbërriti te tavolina, u ul pa shumë bujë. Rune vëzhgoi se si vëllai i tij ia dorëzoi lulet me të cilat kishte hyrë në sallë një femre me sy të gjelbër, asaj që kishte ardhur me vonesë. Nuk arriti të dëgjonte çfarë i tha, por e dinte se ishte diçka që asaj i pëlqente ta dëgjonte. Faqet e saj u skuqën, ndërsa pranoi lulet me një buzëqeshje.

A kishte gjetur dashurinë vëllai im? Rune shpresonte singerisht që po.

“Pse na ulët larg që në fillim?” Zëri kërkues i mbretëreshës shtrigë e shkëputi nga mendimet, si një thikë që pret letër.

“Ende pyet, shtrigë?” Rune e theksoi fjalën. Donte që ajo ta kuptonte se nuk kishte asnjë grimcë respekti për të. Ai kishte respekt për shtrigat - por jo për këtë, kurrë për këtë. Ajo qeshi; ishte një e qeshur e butë. Rune kurrë nuk do ta kishte imagjinuar mbretëreshën me një të qeshur kaq të butë.

“E thua si fyerje, princ. Por më lejo të të them diçka.” Ajo bëri një pauzë, duke vështuar thonjtë e saj të gjatë dhe vdekjeprurës; asnjëherë nuk e kishte parë, që nga çasti kur kishte filluar të fliste.

“Pavarësisht sa përpiqesh, unë gjithmonë do të jem mbi ty. Gjithmonë më e fuqishme se ti, djalosh.” Tani e shikoi drejt e në sy, me një buzëqeshje që atij nuk i pëlqeu. “Raca ime ka qenë këtu para se fae-t të fillonin të ekzistonin.”

“Kohë të bukura ato, kur fae-t na përkuleshin.”

Me këto fjalë, ajo mori shumë shikime përbuzëse nga fae-t përreth. Rune nuk u shqetësua. Ai e dinte se shtrigat ishin më të vjetra se vetë pemët, por ajo nuk ishte më e

vjetër se ai dhe nuk kishte njohuritë e tij në luftë.
Për hir të perëndive, ai ishte gjeneral.

“Shumë i sigurt në vete je, madje i admirueshëm. Por unë të njoh: shumë zhurmë, pak veprim.” “Më lejo të korrigjoj, Malsagov.” Ishte e çuditshme ta dëgjonte mbiemrin e familjes së tij të rrëshqiste nga buzët e saj. “Shumë zhurmë, shumë veprim. E dashura jote e vogël e asaj kohe e dinte këtë shumë mirë.”

Sigurisht që do ta përdorte këtë. Pse u habit? Pse po ndihej i lënduar? Ai e dinte shumë mirë se mbretëresha ia kishte ngrënë zemrën vajzës.

“Hazel, ose mbylle gojën, ose do ta mbyllë dikush për ty.” “Oh? Shumë frikë ta bësh vetë?”

“Tani, tani, mos mendo kaq keq për mua. Unë jam një zotëri, nuk jam i dhunshëm ndaj femrave.” Me kaq, Hazel u kthye në heshtje te darka e saj. Këto darka ishin tepër stresuese; Rune i urrente. Gjithë ajo marrëzi për asgjë. Shumica e femrave as nuk e pëlqenin njëra-tjetrën, sepse të gjitha ishin në garë, dhe princat në të vërtetë nuk përpiqeshin të flisnin me asnjërën, ndoshta me përjashtim të Ishaanit... dhe të Dariusit, i cili, duke gjykuar nga shikimet e femrave, po i bënte ato të zienin nga zemërimi. Rune vendosi se për të, darka kishte mbaruar. U ngrit për t’u larguar, ndërsa një nga shërbëtorët njoftoi largimin e tij. Tani, më në fund, Rune mund të kujdesej për Idalian. Zemra iu ngroh duke ditur se kishte ndihmuar një vajzë, ndoshta madje ia kishte shpëtuar jetën. Ai zbriti disa palë shkallë dhe më në fund mbërriti te dera e Enorës.

Trokitur shtatë herë, ishte një ritëm që Enora e kishte krijuar për të dhe vëllezërit e tij, për ta ditur se ishte një nga “bastardët mbretërorë”, siç i quante ajo. Kur dëgjoi zërin e butë të Enorës që e ftoi të hynte, ai hapi derën dhe hyri. U përball me pamjen e Idalias duke ngrënë.

“Faleminderit Malloryt që erdhe gjithë kohën vetëm për ty, pyeste. A e di sa e vështirë ishte ta bindja të hante diçka?” Rune buzëqeshi. Vajza ktheu kokën, sytë iu zgjeruan dhe u ngrit menjëherë nga karrigia, duke lënë ushqimin dhe duke vrapuar drejt tij. Perëndi, sa e vogël ishte. Ia kujtoi Haelin kur ishte në moshën e saj.

Pikërisht atëherë kuptoi se as nuk e dinte sa vjeçe ishte.

“Ajo tha se emri yt është Rune.” Zemra iu shkri nga ëmbëlsia në zërin e Idalias. “Kështu është, emri im është Rune. Por duhet ta mbarosh ushqimin, dakord?” tha butë, ndërsa u ul në gjunjë për ta parë në sy. Ata sy të mëdhenj e të pafajshëm vjollcë shikonin drejt e në sytë e tij gri. “Do të ikësh prapë?” Një buzëvarje iu formua në buzët e fëmijës.

“Nuk do të iki, nëse e ha të gjithën.” Me këtë, Idalia u kthye menjëherë te ushqimi. Rune u ngrit sërish dhe u kthye nga Enora.

“Si është shpina e saj?”

“E shëruar plotësisht, pa asnjë shenjë. Të gjitha falë teje që e solle kaq shpejt dhe falë këmishës sate,” - shpjegoi ajo. “E sheh? Mirë bëra që e hoqa këmishën.” Rune pëlqente të bënte shaka me ata që i kishte afër.

“Gjithsesi, mos u bëj shumë krenar. Kjo vajzë vetëm pranë teje do të qëndrojë, kështu që ke fituar një zanë të vogël.” Ajo qeshi lehtë. Zanat ishte qesharake se si ato krijesa të vogla kapeshin pas dikujt. Rune e pa vajzën; vërtet dukej si e tillë. Pikërisht atëherë kuptoi se duhej ta mbante në krahë deri në dhomën e tij. Rune e shtypi një rënkim. Sado lodhëse të ishte, duhej ta mbante mend se e kishte shpëtuar, ndaj do ta bënte me kënaqësi.

“E mbarova ushqimin! A mund të më mbash tani?” Vajza e vogël dukej e entuziazmuar. Pra, kjo ishte çfarë fitonte ngaqë e kishte mbajtur një herë. Ai psherëtiu si mund t’i thoshte ndonjëherë jo, kur ishte kaq e vogël dhe e ëmbël?

“Hajde këtu.” Ai buzëqeshi. Idalia filloi të qeshte me zë, kur ai e ngriti në krahë; u mësua me të aq shpejt, sa e habiti.

“Pra, vogëlushe,” tha ai, sapo ajo u vendos në krahët e tij, - “sa vjeçe je, hm?” Ai pa Idalian të ngrinte njërën dorë, duke treguar pesë gishta, pastaj tjetrën, duke treguar një. “Oh, pra je gjashtë?” Ajo pohoi me entuziazëm. “Atëherë, të çojmë lart. Të duhet pak gjumë.”

“Në dhomën tënde?” Rune pohoi me kokë. Idalia u qetësua në krahët e tij, sapo ai e konfirmoi. Rune do ta mbronte ashtu siç i kishte mbrojtur dhe ende i mbron vëllezërit e tij.

Motra ime e vogël.

I pëlqeu ai mendim. Rune gjithmonë kishte dashur të kishte një motër. Ai princ vërtet kishte guxim, këtë Hazel duhej ta pranonte. Të fliste me të kaq lirshëm edhe pse ajo nuk e pëlqente ishte diçka freskuese. Madje as shtrigat nuk i flisnin asaj në atë mënyrë, e fae-t? Ata kurrë nuk do të silleshin kaq lirshëm rreth saj; fae-t i

frikësoheshin shtrigave. Por ato qenie me veshë të mprehtë kishin çdo arsye ta kishin frikë. Ajo ishte një mbretëreshë për t'u druajtur, një që kishte marrë mjaft jetë sa të mos i interesonte më askush.

Ata ishin thjesht edhe një qenie tjetër, edhe një trup tjetër. Por një gjë ishte e qartë: Hazeli do të masakronte mbretëri të tëra, e vetme, nëse dikush do t'i afrohej qoftë edhe pak duke rrezikuar Valrien, shtrigën e vetme që kishte qenë me të që nga fillimi, shtrigën që e kishte mësuar si të luftonte, që e kishte ngushëlluar pas vdekjes së nënës së saj. Ajo që e shtynte çdo herë përpara, sa herë Hazeli lodhej dhe donte të ndalej. Gjërat që Hazeli do të bënte për të ishin përtej çdo mase. Dita e nesërme do të ishte dita e katërt, dita kur Hazeli duhej të përgatitej për vallen. I duhej një maskë dhe një fustan që t'i shkonte. Ajo u kthye në dhomën e saj me Valrien, duke shfletuar fustanet që kishte sjellë me vete; njëri prej tyre ishte ai që nëna e saj kishte veshur në kurorëzim.

Hazel nuk e dinte nëse vërtet donte ta vishte fustanin e kuq. E kuqja dukej magjepsëse mbi të, por nuk ishte e sigurt nëse i përshtatej.

“Do të dukesh marramendëse me atë fustan,” - vuri në dukje Valrie. “Pikërisht kur po dyshoja te vetja... je e sigurt që nuk lexon mendje?” Valrie qeshi. Pastaj iu afrua Hazelit. “Nëna jote dukej si një vegim kur e veshi, por ti, ti do të dukesh edhe më shumë se kaq, si një perëndeshë.” Hazel e dinte se Valrie nuk ishte nga ato që bënin komplimente lehtë, ndaj e dinte se po fliste me sinqeritet.

“Vish atë, Hazel.” Hazeli pohoi me kokë. Do ta vishte. Do t'u tregonte të gjithëve në vallë se ajo ishte një mbretëreshë, një që duhej respektuar. Hazeli e ktheu

fustanin në vend. Do ta vishte të nesërmen dhe rrobaqepësi mund ta ndihmonte me maskën. Papritur, një pyetje iu shfaq në mendje.

Valrie e vuri re. “Çfarë ka?” “Syngrënësi... ajo më tregoi një dragua. Më tha se ishte shpirti im,” shpjegoi Hazel.

“Pra, këtë pe atë ditë,” - tha Valrie. “Shpirti yt, hë?

Vërtet je si nëna jote.” Hazeli e shikoi. Sigurisht që ishte si nëna e saj, por ndjente se kjo nënkuptonte diçka më tepër. “Kafshët magjike, ato janë shpirtrat tanë, por vetëm kur të gjykojnë të denjë për to. Dhe nëna jote kishte një dragua.” “Unë vetë kam një buf,” - dhe atëherë Hazeli ndjeu një fllad ajri të freskët, ndonëse dritaret ishin të mbyllura. “Ai më lejon ta përkul dhe ta manipuloj ajrin si të dua,” shpjegoi ajo. “Tani, Hazel, çfarë ngjyre ishte dragoi yt?” Hazeli nuk e dinte pse kjo kishte rëndësi, por u përpoq të kujtonte. Kishin kaluar vetëm tre ditë, por kujtimi dukej sikur i përkiste shekujve më parë. “Nëse e kujtoj... nuk e di.” “Nuk ka problem. Gjithmonë mund ta takosh shpirtin tënd. Është e vështirë, por dije se mundesh.”

E vështirë. Kjo nuk do ta ndalte Hazelin. Ajo do ta takonte atë dragua të mallkuar dhe do të fliste me të, kjo ishte e sigurt.

“Si e takove bufin tënd?”

“Bufi është shpirti im, pra është një pasqyrim i vetes sime, ndaj dyshoj se mund të të ndihmoj me këtë,” tha Valrie. Kur Hazel u tall lehtë, ajo vazhdoi: “E takova për herë të parë në një ëndërr dhe, e di, ndodhi rastësisht.” Valrie buzëqeshi. Sigurisht që nuk mund ta ndihmonte. Çfarë humbjeje, vërtet. Dukej se Hazel nuk kishte rrugë të shkurtër për ta zgjidhur këtë. Por do t’ia dilte për këtë ishte e sigurt.

Kapitulli i gjashtëmbëdhjetë

Zahira qëndronte e hutuar në dhomën e saj. Ishte zgjuar shumë vonë për mëngjes, por do t'ia dilte edhe pa të, ndonëse stomaku po i jepte shqetësime. Ajo po shikonte lulet, lulet që princi ia kishte dhuruar një natë më parë. Ato ishin madhështore. Ndonjëherë Zahira pyeste veten se si lulet mund të ishin kaq të bukura: gjithë ato ngjyra të gjalla, aq plot jetë. Kur e mendonte më thellë, në një farë mënyre edhe ajo ishte si një lule. Zahira kishte qenë gjithmonë një vajzë plot jetë, edhe pas gjithçkaje që i kishte ndodhur familjes së saj. Ajo gjithmonë e kishte parë jetën si një dhuratë të bukur me të vërtetë e donte. Por kurrë nuk do ta mohonte se disa nuk e meritonin jetën; nuk e meritonin të mbushnin mushkëritë me ajër të pastër, nuk e meritonin të shihnin natyrën e bukur. Mbreti ishte pikërisht i atij lloji, ai nuk e meritonte. As edhe pak. Zahira tundi kokën; nuk mund ta lejonte veten të mbushej me zemërim tani. Fundja, kjo ishte mëngjesi i katërt dhe ajo që i duhej ishte një fustan. Disa fustane. Dhe një maskë. Edhe ajo i duhej. Pikërisht atëherë kuptoi se ardhja në Solaria kishte qenë më shumë telashe sesa i pëlqente, sidomos sepse kishte atë zakon të ishte gjithmonë me vonesë. Ajo donte të vishte të gjelbër. Të gjelbër dhe blu.

Smeralde dhe safirë. Zahira doli menjëherë nga dhoma e saj dhe u drejtua për te dera e rrobaqepëses së saj, emrin e së cilës ende nuk e dinte, siç e kuptoi tani. Ajo trokiti një herë dhe dera u hap menjëherë. Për herë të parë, Zahira e vështroi mirë. Flokë të bukur argjendi dhe sy ngjyrë burgundi të thellë, një kombinim i rrallë, që i jepte asaj një pamje disi eterike.

“Të duhet një fustan?” Zahira pohoi me kokë, duke buzëqeshur.

“Hyj brenda.” Dhe Zahira hyri. Dhoma nuk ishte më në rrëmujën e herës së kaluar.

“Si ishte fustani yt i fundit?”

“Ishte i përsosur. Më pëlqeu jashtëzakonisht shumë.” Rrobaqepësja pohoi e kënaqur.

“Le të hamendësoj të duhet një fustan për vallen? Që, nëse nuk gaboj, është nesër?” Zahira pohoi me kokë. Si e dinte këtë, Zahira nuk e dinte, por kishte kuptim; ajo duhej të dinte gjithmonë kur dhe për çfarë të përgatiste fustanet.

“Po mendoj për një fustan blu, një fustan që të duket si safirë blu të errët, i theksuar me gurë të gjelbër smeraldë, nëse është e mundur.” Zahira u kujdes t’ia shpjegonte me hollësi atë që dëshironte. “Çfarëdo që dëshironi, zonja ime. Keni ndonjë ide për dizajnin, apo të jem e lirë në këtë pjesë?” Zahira u ndal për një çast. Nuk e kishte menduar; edhe herën e kaluar nuk kishte pasur një dizajn të caktuar. Ajo tundi kokën. “Më falni, por nuk kam.” Psherëtiu. “Megjithatë, ju besoj plotësisht punën tuaj; fustani i fundit ishte një kryevepër.” Zahira nuk po gënjente aspak.

“Më vjen mirë. Unë jam artiste, këto fustane janë arti im, dhe ju, e dashur, jeni kanavaca. Pa ju, fustani as nuk do të ekzistonte dhe as nuk do të dukej kaq bukur.” Zahira mbeti pa fjalë; një ngrohtësi iu ngjit në qafë. “Jeni shumë e sjellshme,” tha Zahira, ndërsa shikonte përreth dhomës. Rrobaqepësja qeshi lehtë. “Edhe herën e kaluar e thatë këtë dhe më pyetët për emrin tim quhem Nyssa.” Zahira e shikoi sërish rrobaqepësen. Nyssa.

“Emri ju shkon shumë,” tha ajo. “Unë jam Zahira.” Vështrimi që Nyssa i hodhi Zahiras tregoi se ajo e dinte

tashmë. “Fustani do të jetë gati nesër. Do t’ju përgatis edhe një maskë që t’i përshtatet në të njëjtën nuancë blu që përmendët, me theksime gurësh të gjelbër. Do t’ua nxjerrë sytë në pah në mënyrë të mrekullueshme.”

“Ju falënderoj, Nyssa më shpëtuat jetën.” Zahira mund ta kishte falënderuar edhe një mijë herë, por Nyssa e nxori me nxitim nga dhoma; justifikimi i saj ishte se nuk mund të punonte kur kishte dikë pranë. Zahira ishte e lumtur. Tani kishte një fustan dhe një maskë... dhe një partner për vallen. Ajo kishte vetë princin të paktën për një vallë të plotë. Zahira ishte e sigurt për këtë. Princi kishte gjetur pëlqim tek ajo: së pari vallja, pastaj lulet. Ishte pothuajse e bindur se, po ta mbante princin nën kontroll të kujdesshëm, mund të fitonte besimin e tij dhe me besimin vinin edhe shumë gjëra të tjera. Zahira po ecte nëpër korridor drejt shkallëve, kur pa dashje u përplas me dikë. Me të vërtetë, Zahira duhej të mësonte të shikonte ku po ecte. Për fat, mendoi se ishte thjesht një roje tjetër; fundja, të gjithë të tjerët ishin në mëngjes. Por kur pa se me kë ishte përplasur, Zahira u ngurtësua, frika e ndali në vend.

Një kryeshtrigë.

Ajo ishte e gjatë dhe kishte flokë të zinj, me maja të gjelbra. Edhe ajo kishte sy të gjelbër, por ndryshe nga sytë e Zahiras, që ishin plot ngrohtësi, të sajat ishin të mbushura me diçka të ftohtë dhe dashakeqe. Kryeshtriga ngriti dorën, duke parë thonjtë e saj thonj të gjatë, që mund t’ia çanin lehtë lëkurën, që mund të nxirrnin gjak.

“Nuk do t’i ngul në mishin tënd, mos u shqetëso, vajzë e vogël fae.” Zahira gëlltiti pështymën; ishte sikur kryeshtriga t’i kishte lexuar mendimet. Ajo bëri një hap pas. “Më falni, nuk ishte qëllimi im të përplasesha me

ju.” Zahira nuk e dinte nëse ishte e mençur të gënjente një kryeshtrigë. Ato ndoshta e kuptonin kur dikush gënjente.

“Ti je vajza që është afër mbretëreshës sime.”

Zahira ngriti vetullën ndaj kësaj.

“Mendoj se më keni ngatërruar me dikë tjetër. Ne nuk jemi të afërta, por tani ulem pranë saj,” tha Zahira.

“E kuptoj. Duket se nuk e pëlqen fort.” Kjo e zuri në befasi. Si mund ta dinte diçka të tillë, sidomos kur nuk ishte... e vërtetë? Ajo nuk e urrente mbretëreshën; përkundrazi, e respektonte shumë. “Por mos u shqetëso, fae ime e vogël.” Zahira e dëgjoi përkëdheljen dy herë, dy herë më shumë seç duhej. “As unë nuk jam shumë e dhënë pas saj.” Oh. Pra, kryeshtriga nuk e pëlqente as mbretëreshën e saj.

“Ku janë sjelljet e mia? As që jam prezantuar ende. Emri im është Merikh.”

Zahira buzëqeshi. Buzëqeshja ishte e shtirur, por ndjente sikur jeta e saj varej prej saj.

“Kënaqësi që ju njoh, unë jam Zahira. Si e vutë re mospëlqimin tim ndaj mbretëreshës?” Nuk ishte Zahira ajo që e kishte nisur atë gënjeshtëri; ajo thjesht po luante sipas lojës dhe po përsëriste fjalët e saj. Nuk ishte tamam gënjeshtëri.

“As që ia takove vërtet vështrimin, as që e shikove fare.” Pra, kryeshtriga e kishte vëzhguar. Zahira duhej patjetër të ishte më e kujdesshme nëse donte t’i vazhdonte planet e saj. Ato raste kur nuk ia përballonte shikimin mbretëreshës ishin vetëm sepse ishte shumë e zënë duke përthithur rrethinën dhe duke kërkuar aleatë të mundshëm. Zahira e kishte parë mbretëreshën, por vetëm kur ajo shikonte diku tjetër dhe Zahira e dinte se kur mendonte, nuk duhej aspak si një qenie e dhembshur.

“Sa vëzhguese jeni, keni të drejtë. Si mund ta shikoja, kur shtrigat janë përpjekur të na marrin Lunarisin prej shekujsh?” I duhej një arsye për të mos e pëlqyer mbretëreshën, pse të mos përdorte të vërtetën dhe ta ndërthurte me gënjeshtren?

Merikh buzëqeshi, duke zbuluar dhëmbët e saj të mprehtë.

“E di, nëse do të më ndihmoje mua, Vishën dhe Lejlën, ne mund t’ia heqim kurorën nga koka dhe të premtoj, Zahira...” Zahira e kishte penduar tashmë që ia kishte treguar emrin. “Lunaris nuk do të terrorizohet më kurrë nga shtrigat.” Gënjeshtër. Zahira e dinte këtë më mirë se kushdo. Ajo që dinte gjithashtu ishte se, që kur Hazel ishte bërë mbretëreshë pas vdekjes së nënës së saj, Lunarisi kishte qenë në paqe. Zahira zgjati dorën. “Ma jep fjalën se nuk do të ma kthesh shpinën.” Ajo mund të dukej sikur po pranonte kushtet, por Zahira do të sigurohej t’ia tregonte gjithçka mbretëreshës. Ajo kishte nevojë për aleatë që ishin në gjendje të vrisnin mbretin, jo për aleatë aq lakmitarë sa të tradhtonin vetë mbretëreshën e tyre.

“Do të bëhemi shoqe të shkëlqyera. Sonte, kur ora e kullës të bjerë tri herë, më tako pas Bibliotekës së Gjakut.” Zahira vetëm pohoi me kokë dhe, pikërisht në atë çast, Merikh u zhduk teleportim. Kjo ishte ajo që zotëronte kryeshtriga. Aftësia. Perëndi... që kur Zahira kishte ardhur në Solaria, nuk kishte zbuluar asgjë të re për magjinë, por qëndrimi i saj aty nuk kishte qenë i gjatë, në fund të fundit.

Pra, Zahira duhej të hiqte dorë nga gjumi për t’u takuar me tradhtarë. Kishte një ndjesi të keqe për këtë. Kryeshtriga ia kishte thënë shumë lehtë se nuk e pëlqente mbretëreshën, takimi mund të ishte një kurth, po ta mendonte mirë. Duhej të ishte e kujdesshme, por për momentin i duhej ushqim. Ishte e uritur.

Tani i duheshin më shumë se një plan vërtet shumë telashe. Duhej të sigurohej që shtrigat të mos e kuptonin se po i mashtronte; pastaj duhej të gjente një mënyrë për t’ia treguar të gjitha mbretëreshës dhe ta bënte atë aleaten e saj. Dhe pika e fundit arsyeja pse ishte aty duhej të sigurohej që mbreti të vdiste para se të mbaronin këto njëqind ditë. Ndoshta njëqind ditët do të përfundonin me martesën e saj me një nga princat. Ajo nuk kishte ardhur për t’u martuar. Por nëse kishte mundësi të bëhej mbretëreshë thjesht duke gënjyer një mashkull gjë e lehtë, pasi ata besonin gjithçka që thoshte një femër e bukur, ajo do ta merrte me kënaqësi kurorën. Zahira doli nga kështjella dhe u drejtua për në Bloodfall. Kudo kishte njerëz; shitësit sërish bërtisnin, duke u përpjekur të shisnin mallrat e tyre. Por ajo që Zahira dëshironte ishte ushqim i ngrohtë. Pikërisht atëherë kaloi pranë një furre buke. Një vajzë e vogël me flokë të gjelbër po shikonte ushqimin me sy të zgjeruar. Zahira buzëqeshi nga ajo pamje.

“Oh, përshëndetje.” Ajo i buzëqeshi vajzës; e vogla ngriti kokën dhe një buzëqeshje iu formua në buzë.

“Ju jeni një zonjë shumë e bukur.” Zahira u befasua.

“Duhet të jesh një engjëll. Hajde, me siguri doje diçka për të ngrënë, apo jo?”

Kur Zahira e tha këtë, buzëqeshja e vajzës u zhduk.

“Nuk kam argjend.” Oh jo. Ajo kishte menduar se Zahira do ta ftonte dhe do ta bënte të paguante?

“Hajde brenda, zemër, unë po paguaj.” Zahira zgjati dorën; vajza e mori. Sapo hynë në furrë, vajza u ndje sikur ishte magjepsur. Vetë aroma e produkteve e bënte të ndihej sikur ishte magji.

“Atëherë, çfarë do?”

“Bukë!” Zahira qeshi lehtë. “Atëherë bukë qoftë.”

Pikërisht kur Zahira po i drejtohej shitëses, një zë pranë saj foli:

“Bukën ia blej unë. Ajo është e imja.” Zahira u kthye dhe pa princin Rune. Sytë iu zgjeruan.

“Më falni, nuk e dija që ishte me ju.”

“Nuk është faji yt, është i saj.” Ai u kthye nga vajza.

“Idalia, nuk duhet t’u kërkosh të tjerëve ushqim kur unë po ta blej.” Zahira qeshi lehtë. “Por më shumë ushqim është më mirë! Dhe falas gjithashtu!”

Sa vajzë e ëmbël, vërtet. “Do të paguaj për çfarë të dëshirojë ajo. Më falni për sjelljen e kësaj të egërsire të vogël.”

“Unë nuk jam e egër”

“Është në rregull. Edhe unë bëja të njëjtën gjë kur isha fëmijë.”

Si princi, ashtu edhe Idalia e shikuan të habitur. “Pra, vogëlushe, edhe unë qenkam një e egër.” Ajo buzëqeshi. Idalia e shikoi princin, pastaj Zahiran. “E sheh! Nuk bëra asgjë gabim!” Zahira qeshi, ndërsa princi tundi kokën.

“Dua një byrek,” - tha ai më pas.

Princi e bleu byrekun dhe ia dha Zahiras.

“Ti je femra të cilës vëllai im i dha lule dje.” Zahira pohoi me kokë. “A keni folur ju të dy jashtë mëngjeseve dhe darkave?”

“Jo, jo shumë.” Kishte qenë vetëm një herë kur ai e kishte ftuar për vallë. Por kaq.

Princi vetëm pohoi, e ngriti vajzën në krahë dhe u largua pa thënë më asnjë fjalë. Azara do ta vriste atë femër. A ishte vërtetë aq budallaqe sa të mendonte se Azara nuk do t’i vinte re vathët e zhdukur? Saher do ta paguante, Azara nuk i interesonte. Asaj i pëlqenin sendet e saj dhe nuk i pëlqente që dikush t’ia vidhte. Ajo e dinte me siguri se kjo ishte bërë vetëm për të treguar sa mirë mund të vidhte Saher. Dhe Azara ndihej disi budallaqe që e kishte kuptuar vetëm tani hera e fundit që e kishte parë Saherin kishte qenë në bibliotekë. Pra, kishin kaluar një ose dy ditë; Azara nuk i mbante mend më saktë, ditët po fluturonin. Ishte mirë që dhoma e Saherit ishte vetëm disa dyer më tej. Pasi veshi pantallona, këmbishë dhe një pallto, Azara u drejtua për te dhoma e Saherit sa e lumtur ishte që kishte hequr atë fustan. Më në fund mund të merrte frymë. Sapo doli nga dhoma e saj, Azara përdori aftësinë e saj dhe u bë e padukshme. Saher do të argëtohej pak, sepse Azara do të argëtohej shumë. Një trokitje, një e dytë, një e tretë Dera u hap. Saher qëndronte aty e hutuar. Sa shumë e adhuronte Azara aftësinë e saj; të luaje me shqisat e dikujt ishte vërtetë kënaqësi e pastër.

“Pas teje,” - tha Azara, duke e bërë Saherin të kthehej. Tani Azara kishte hapësirë të mjaftueshme për të hyrë në dhomë. Kur Saher nuk pa askënd, ajo gërhi dhe e mbylli derën.

Pikërisht atëherë Azara u bë sërish e dukshme.
“Vathët e mi. Tani.” Saher as nuk lëvizi një centimetër.
Azara kishte menduar se Saher do të trembej, por jo
vetëm një shprehje e mërzitur.
“Të mori mjaft kohë ta kuptojë, vërtet,” - qeshi ajo,
ndërsa shkoj te tavolina dhe ia zgjati vathët. - “Janë
vërtet të bukur, ama.”

“E di që janë. Dhe janë të mitë.” Azara e dinte se po
tingëllonte si një mashkull posesiv. Por çfarë ishte e saja,
ishte e saja dhe e askujt tjetër.
“Me siguri e ke vënë re që jam hajdute më e mirë.” Saher
buzëqeshi si fëmijët që bëjnë diçka pikërisht kur u thuhet
të mos e bëjnë. “Azara, ne patëm një... fillim të
vështirë.”
“Çfarë është ajo që do?” - Kërkoi Azara. “Një miqësi si
të duket? Ti mund të bëhesh e padukshme; kemi aftësi të
ngjashme.” Azara ngriti vetullën me dyshim. “Unë mund
të përziej me ambientin praktikisht më bën edhe mua
të padukshme.” “E kuptoj,” tha Azara, “por nuk e di pse
duhet të filloj një miqësi me ty.”

“Ne të dyja mund të formojmë një ekip të
shkëlqyer, vetëm mendo për këtë. Një miqësi me mua
vjen bashkë edhe me mbretëreshën shtrigë Hazel.” Azara
filloi të ecte rreth dhomës, duke e vëzhguar me kujdes.
“Pra, ju të dyja u afruat mjaft ndërsa ishit ulur pranë
njëra-tjetrës?” - Tha ajo, duke u ndalur te komodina ku
ndriçonte një llambë e bërë prej rëre. Interesante.
“Nuk do ta thosha kështu, ndoshta thjesht u njohëm.”

“Ah, u njohët. Atëherë edhe unë mund të kem dikë, Zahira quhet.” Nëse po flisnin për miqësi, pse të mos i përfshinte të gjithë emrat? Saher u duk e kënaqur, ndërsa gërshetonte flokët e saj të zinj. “Mhm, katër femra të gjitha të zgjuara, mendoj.” Ishte e vërtetë; Azara vetë ishte e zgjuar, Zahira gjithashtu, dhe çfarë mbretëreshë nuk ishte e zgjuar?

“Po ti, a je e zgjuar?” - E pyeti Azara Saherin. “Unë?” - Ajo qeshi. - “Shenja e vërtetë e inteligjencës nuk është dija, por imagjinata.” Pra, ajo ishte vërtet e zgjuar. “Pavarësisht sa shumë të përbuzja që më more vathët, ti je vërtet e zgjuar dhe kjo më pëlqen. Një gjë, tani që jemi mike...” Ajo u ndal për një çast. “M’i merr sërish gjërat dhe do ta marr atë gjuhën tënde të zgjuar.” Dhe e kishte fjalën për çdo fjalë që dilte nga buzët e saj. “Duhet të kem frikë, solariane?” Saher buzëqeshi me djallëzi.

“Duhet,” - tha Azara. “Vajzë e rërës.” Me këtë, Saher qeshi. “Gjithsesi, a e ke tashmë fustanin për vallen?” Saher e shikoi, pastaj u kthye dhe shkoi drejt dollapit në dhomën e saj. “Fustan kam, por maska më mungon ende.” Ajo nxori një fustan të varur në një varëse. Azara nuk u besoi syve, fustani ishte madhështor. Ishte një nuancë e zbehtë ari, që do ta bënte Saherin të dukej si mbretëreshë. Korseja kishte një prerje që linte supet zbuluar, me pëlhurë delikate që rridhte lehtë përgjatë krahëve. Stoffa e fustanit shkëlqente nën dritë, e zbukuruar me gurë të artë që dukeshin si yje vezullues në qiellin e natës. Nga pjesa e pasme e fustanit rridhte një perde rrezatuese, si ar i lëngshëm.

Pikërisht atëherë Azara e kuptoi se fustani nuk do ta bënte Saherin të dukej si mbretëreshë jo, do ta bënte të dukej si një perëndeshë e larë në ar. Fustani ishte i jashtëzakonshëm dhe fliste shumë për elegancë. “Vërtet nuk do t’u japësh asnjë shans femrave të gjora, apo jo?” bëri shaka Azara. Por po të mos e vërenin princat, atëherë, për Tophetin, do të ishin vërtet të verbër. Edhe fustani i Azarës ishte i mrekullueshëm, por ky ishte vërtet një fustan për të vdekur.

“Kam ndërmend të marr një princ me vete,” - tha Saher, ndërsa e kthente fustanin në vend. “Po ti? A e ke tashmë tëndin?”

“Po, ishte i nënës sime, por duhet të presësh deri nesër për ta parë,” - u përgjigj Azara. Ajo kishte qenë shumë e zënë për të takuar rrobaqepësin, ndaj vendosi që fustani i nënës së saj do të mjaftonte. Ishte mrekullueshëm, në fund të fundit. “Gjithashtu, mund të kem disa bizhuteri që do të shkonin për bukuri me fustanin. Nëse do t’i huazosh, e di ku është dhoma ime.” Azara kurrë nuk do ta kishte menduar se do t’i ofronte bizhuteritë e saj, pasi Saher ia kishte vjedhur vathët. Por Azara e dinte se bizhuteritë do të dukeshin më bukur mbi Saherin sesa mbi veten e saj.

Pse të mos e ndihmonte tani mikeshën e saj të re?

“Do ta marr për të mirë fjalën tënde, sepse nuk kam asnjë bizhuteri të përshtatshme me vete.” Azara buzëqeshi. “Siç thashë, e di ku jam.” Dhe me këto fjalë, ajo u largua nga dhoma. “Azara.” Azara u ndal dhe ktheu kokën. “Do të isha më se e kënaqur po të hanim drekë bashkë ndonjë ditë. Dua të të njoh më mirë.” Buzëqeshja në buzët e Saherit ishte e singertë edhe Azara e kuptoi këtë. “Do ta bëjmë,” - u përgjigj ajo. “Ta premtoj.”

Ishte pasdite, koha e përkryer që Azara të shëtiste nëpër korridoret e kështjellës. Rrethin e brendshëm e njihte tashmë, por ishte vetë kështjella ajo që duhej ta njihte. Azara doli nga oborri i brendshëm dhe u drejtua nga portat e kështjellës. Gjithçka që kishte njohur deri tani ishte salla e ngrënies; ishte vendi i parë ku njeriu hynte sapo të kalonte korridorin kryesor. Azara shikoi djathtas, pastaj majtas. Shkallë në të dy anët, që çonin lart, poshtë ose rreth ndonjë qosheje. Kështjella nuk ishte as aq e madhe sa dukej e kuptoi se ishte e madhe më shumë në lartësi. Kështjella kishte, nëse ajo kishte të drejtë, katër kate. Ndoshta edhe më shumë, por nga jashtë ishte e vështirë të dallohej. Ajo ishte e rrethuar nga mure të larta dhe kulla të vjetra guri, ndaj Azara nuk ishte e sigurt për numrin e saktë të kateve.

Vendosi të kthehej majtas; korridori ishte më i gjatë në atë drejtim. Teksa ecte, vështronte të dy anët e mureve portrete vareshin kudo, portrete të familjes mbretërore. I pari ishte mbreti dhe mbretëresha e ndjerë pranë tij. Azara nuk kishte pasur kurrë rastin ta takonte mbretëreshën Amaya; ajo kishte vdekur po atë vit që kishte lindur Azara. Një humbje, me të vërtetë. E vetmja gjë që bënte nëna e Azarës ishte të fliste për të sa e mirë kishte qenë. Nëna e saj i kishte treguar gjithashtu se kishte qenë pranë mbretëreshës në çdo lindje, përveç lindjes së Haelit, sepse atëherë kishte lindur vetë Azara, disa muaj më herët.

Azarës i dukej zbavitëse fakti që ishte më e madhe se princi Hael vetëm për disa muaj. Ajo hodhi edhe disa hapa të tjerë; më shumë portrete. Këtë herë, ishte mbreti dhe mbretëresha duke mbajtur foshnjën e tyre, princin Rune. Azarës iu duk prekëse që të gjithë princat kishin

portrete me të dy prindërit të gjithë, përveç Haelit. Ai nuk shfaqej në asnjë portret ku ishte i ati. Dukej sikur mbreti po e shmangte më të voglin. Haeli kishte portretin e tij dhe një me vëllezërit asgjë më pak, asgjë më shumë. Azara vendosi se kishte qëndruar mjaftueshëm në atë korridor dhe vazhdoi rrugën, derisa mbërri te një shkallë që të çonte si poshtë ashtu edhe lart. Por për momentin, kjo nuk i duhej; së pari duhej të njihte pjesët e dukshme. Pasi t'i njihte ato, mund të eksploronte katet e tjera. Pastaj u kthye djathtas. Përpara saj, jo larg, ishte një tjetër shkallë, por kjo çonte vetëm poshtë, ndaj vendosi të shihte se ku të çonte. Zbriti shkallët dhe përfundoi në kuzhina. Të paktën tani e dinte se ku mund të gjente ushqim falas.

Azara u ngjit sërish shkallëve, por u ndal kur dëgjoi zëra. "...urdhrat e mbretit." "...ekzekutoni..." "Mbretëresha e..." "...urren... magjinë." Nuk arriti t'i kuptonte fjalitë e plota, vetëm copëza. A nuk ishte mbreti jashtë Solarës? Ajo e kishte parë me sytë e saj të largohej me karrocë drejt Terraxias; ndoshta ishte kthyer sërish. Me sa duket, pikërisht në kohë për vallen. Sapo zërat u shuan, Azara u ngjit përsëri lart. Ishin roje për këtë ishte e sigurt. Dhe e dinte se po flisnin për një mbretëreshë, por nuk dinte si t'i lidhte fjalët e tjera, kur kishte aq shumë që nuk i kishte dëgjuar. Këtë do ta mendonte më vonë; për tani, duhej të vazhdonte eksplorimin. Vazhdoi të ecte përpara, derisa, sërish, u përball me një shkallë që të çonte si poshtë ashtu edhe lart. Por vëmendjen ia tërhoqën dyert e mëdha, të hapura gjerësisht, që i jepnin një vështrim të vogël asaj që ndodhej përpara. Vendosi të hynte. Një sallë vallëzimi, një sallë e madhe vallëzimi me një fron

në të... pra, sallë froni dhe valleje njëkohësisht. Po zbukurohej me lule të arta, yje pothuajse gjithçka ishte e artë. Në fund të fundit, quhej Mbretëria e Diellit, Solaria. Mendimet iu kthyen fustanit të Saherit. Kishte kaq shumë ar këtu, por ajo dyshonte se mund të ia zbehnin shkëlqimin Saherit, pavarësisht nga ari të zbehtë të fustanit.

“Nuk duhet të jesh këtu, apo nuk e di këtë rregull, shkelëse rregullash?” Oh, sa shumë dëshironte Azara të mos e njihte atë zë. Por e njihte. E njihte shumë mirë tashmë. Azara nuk kishte nevojë të kthente kokën për ta ditur se Dariusi ishte mbështetur diku, ose më mirë, mbi një tavolinë. Mbi çfarëdo gjëje. “A po më ndjek?” “Oh, tani, tani vetëm pse dukësh si një xhevahir i vërtetë që ia vlen të kërkohet, nuk do të thotë se jam i fiksuar pas teje.” Ai qeshi. “Jam këtu thjesht për të shijuar këto rrush. Duhet t’i provosh.” Azara u kthye. Kishte gabuar ai ishte ulur mbi një tavolinë, duke marrë me përtaci nga një pjatë me rrush. Rrush i artë. “Nuk mendoj se dua të ha ar.”

“Solariane, dhe megjithatë s’ke asnjë ide për delikatesat tona. Një turp, shkelëse rregullash një turp i vërtetë.” Ajo e dinte se ai thjesht po përpiqej ta nxiste, ta zemëronte dhe, për hir të perëndive, ia doli.

Azara iu afrua tavolinës dhe ia rrëmbeu pjatën me rrush të artë, duke provuar një kokërr. Azara u ngrirë. Si kishte mundësi që nuk i kishte provuar kurrë më parë? Ishte vërtet për të ardhur keq. Nuk ngjanin aspak me rrushin e zakonshëm. Jo kishin shije mjalti, por edhe hidhërim. Rrushin e mpinte shqisat; ishte sikur ndiente një

kënaqësi të vërshonte nëpër damarët e saj, kënaqësi dhe dëshirë për më shumë. Pikërisht kur po përgatitej të hante sërish, princi ia mori pjatën.

“Tani, tani nuk dua të përfundosh e dehur nga shija.” Ai u tall lehtë dhe hëngri edhe disa vetë.

“Po ti ke të drejtë ta bësh këtë?” - U tall ajo. “Nuk dehem lehtë, shkelëse rregullash.” Azara as që dinte si ta shndërronte urrejtjen për atë nofkë në fjalë.

“Ndalo së më quajturi kështu, princ.”

“Pse? Frikë se mos të pëlqen tepër?” Ai qeshi, pastaj mori një kokërr rrushi. “Hape gojën për mua, shkelëse rregullash.” Mënyra si e tha ia ngrohu veshët Azarës. Ai ishte papritur shumë afër; afërsia ishte dehëse dhe çdo fije e trupit i bërtiste të largohej, por nuk mundi. Ngadalë, bëri siç i kërkoi dhe hapi buzët. Princi buzëqeshi i kënaqur dhe i vendosi rrushin mbi gjuhë. Kur tërhoqi dorën, ia preku lehtë buzën e poshtme me gishtin e madh, duke i dërguar një dridhje përgjatë shtyllës kurrizore. Çfarë po bënte ajo? Kishte qenë aty për të eksploruar kështjellën, që të mund të përmbushte premtimin e saj për hakmarrje. Por në vend të kësaj përfundoi në afërsinë e princit. Princit Darius, i cili as që kishte nevojë të përpiqej për ta joshur.

Pikërisht atëherë e kuptoi fuqinë që ai kishte mbi të, në atë çast. Kjo e bëri të zgjohej nga mjegulla; ajo tundi kokën, bëri një hap pas dhe foli:

“Ke të drejtë. Nuk duhet të jem këtu.” Dhe me këto fjalë, ajo u largua.

Kapitulli i shtatëmbëdhjetë

Haeli ishte shtrirë në shtratin e tij, duke shikuar tavanin. Që nga momenti kur *wildlings*at kishin tentuar ta përdornin për një lloj rituali, ai nuk arrinte më të flinte; as nuk mund t'i ndante mendimet nga zëri që kishte

dëgjuar. Një femër. Duhej ta gjente. Kishte nevojë ta gjente dhe ta falënderonte. Kur ishte zgjuar sërish, e kishte gjetur veten në infirmieri, me shërues rreth e rrotull, duke u përpjekur ta stabilizonin.

Ndërsa kishte qenë në atë gjumë të thellë, Haeli kujtonte se kishte ëndërruar diçka. Por gjithçka ishte e turbullt. Ishte një femër; kishte flokë të zinj dhe diçka tek ajo ishte e artë. Por ëndrra nuk i kujtohej më. Ajo që i kujtohej ishte zëri i saj - ai ishte përsëritur në ëndërr, ishte shndërruar në një melodi të bukur për të. Kështu, Haeli qëndronte në shtrat. Ishte i lehtësuar që vëllezërit e tij, apo kushdo tjetër, nuk kishin vënë re se ai ishte disi jashtë vetes, i paaftë të përqendrohej në çfarëdo gjëje. Gjatë darkës, duart i dridheshin, ndaj mezi kishte ngrënë ndonjë gjë. Mëngjesi i sotëm kishte qenë edhe më keq; sapo kishte mbërritur në dhomën e tij, kishte vjellë. Ishte mëngjesi i përzier me gjakun e tij. Të qëndronte në shtrat pas mëngjesit i ishte dukur gjëja më e mençur për të bërë. Haeli mbylli sytë, por sapo qepallat iu mbyllën, dera e dhomës u hap. Një psherëtimë e irrituar i doli nga buzët.

“U kam thënë shërbëtoreve të mos më shqetësojnë. Ikni.” Ai nuk u mundua t’i hapte sytë për të parë se kush ishte, derisa dëgjoji atë zë. Zërin që i përkiste personit që e urrente me gjithë qenien e tij.

“Të më vendosësh mua, një princeshë, në të njëjtin nivel me shërbëtoret është vërtet fyese, Hael.”

Haeli hapi sytë dhe pa Lejlën, paksa tepër pranë shtratit të tij.

“Ke të drejtë. Nuk duhet t’i ul më kurrë shërbëtoret në nivelin tënd.” Nuk e fshehu përçmimin. Në fakt, Haeli kurrë nuk e fshihte përbuzjen për askënd, këtë e kishte

trashëguar nga i ati. I ati kishte bërë gjithashtu të sigurt që Haeli ta dinte sa shumë e urrente. Shprehja në fytyrën e Lejlës ishte e mbushur me zemërim, dhe kjo i pëlqeu shumë Haelit. “Çfarë kërkon?” Haeli u ngrit në këmbë, duke shfaqur gjithë autoritetin e tij. “Kam gjëra më të rëndësishme për të bërë sesa të flas me një princeshë të mjerë si ti.”

“Unë jam princesha e Terraxias”

“M’i kurse detajet. Gjithçka që shoh është një lavire.” Ai ngriti supet. “Fol.” Pastaj e kërkoi sërish.

“Më duhet ndihma jote.” Haeli gati sa nuk qeshi me zë të lartë. I duhej ndihma e tij? “Dhe je kaq e qetë duke menduar se unë do të të ndihmoj? Pasi përdore vëllanë tim vetëm për t’ju afruar kurorës dhe pastaj e tradhtove? Oh, dhe të mos harrojmë herën kur mbajte fëmijën e dikujt tjetër në bark për t’i gënjyer babait se ishte i Runës.” Tani Haeli po qeshte. “Vazhdo, më trego, për çfarë ke nevojë për ndihmë që të vish në dhomën time e të më flasësh?” Lejla u tendos dukshëm nga fjalët e tij; sigurisht që nuk i pëlqente kur veprimet e saj, thuheshin me zë të lartë.

“Babai im është i gatshëm t’ia japë Terraxian një trashëgimtar që nuk është i tij. Më duhet të martohem. Nuk mund ta lejoj ta dorëzojë Terraxian kështu.”

Haeli u tall me fjalët e saj.

“Patetike, e vërtetë. Edhe babai yt e ka kuptuar që nuk je e besueshme. Kjo më duket si problem i yti. Por nëse e dëshiron kaq shumë Terraxian...” Ai bëri një pauzë.

Haeli hapi dritaret, duke lënë dritën e diellit të hynte dhe

duke i bërë flokët e tij kafe të dukeshin si mjaltë i errët.
“Atëherë kthehu te babi yt dhe lutu për të.”

Ngadalë, ai filloi ta shtynte Lejlën jashtë dhomës së tij.

“Kam dëgjuar se je mjaft e mirë në këtë,” tha ai, ndërsa thirri rojat. Princi e uli zërin.

“Herën tjetër që vjen pa u lajmëruar dhe duke u lutur për martesë, do të sigurohem që të mos shkelësh më kurrë në Solaria.” Ai nuk priti protestën e saj dhe u kthye brenda dhomës. Nesër do të ishte vallja. Ai nuk ishte një valltar i mirë, pavarësisht se ishte princ. Mirë, ishte i mirë, por jo i përsosur. Por Haeli nuk kishte ndërmend të vallëzonte fare. Planifikonte të qëndronte ulur pranë babait të tij, me shpresën se do të mund të përfshihej në biseda për Solarien dhe popullin e saj - por po fliste për babanë e tij këtu. Atë që e urrente.

Psherëtimë.

Haelit i duhej ende një maskë, ndajë mori pallton dhe vendosi të bënte një shëtitje në Bloodfall, të shkonte te Biblioteka e Gjakut për të marrë disa libra dhe ndoshta të gjente diçka që mund ta hante pa e vjellë menjëherë. Jashtë, ajri ishte i ftohtë. Ngadalë po bëhej edhe më i ftohtë në Solaria; pavarësisht nga shkëlqimi i pandërprerë të diellit, në Solaria mund të bënte aq ftohtë sa shumë qytetarë solarianë kishin humbur gishtat e këmbëve nga të ftohtit.

Kjo i dukej vërtet e padrejtë. Ai jetonte në kështjellë, kishte oxhak në dhomën e tij dhe pije apo ushqim të ngrohtë, diçka që shumica e solarianëve nuk e kishin gjatë stinëve të ftohta. Ishte mirënjohës, por prapë ishte e padrejtë. Po ata në lagjet e varfra? Haeli premtoi se do t'i vizitonte ata në lagjet e varfra sapo stina të bëhej edhe

më e ftohtë, për t'u siguruar batanije dhe dru zjarri. Ishte gjëja e fundit që mund të bënte. Sërish, rugët e Bloodfall-it ishin përmytur nga solarianët. Tani që edhe të gjitha femrat ndodheshin aty, ishte edhe më e zhurmshme se zakonisht. Haeli shtyu përmes femrave, meshkujve, fëmijëve apo kafshëve, duke u përpjekur të ecte disi i qetë. Faces of Fate. Ja ku ishte dyqani i maskave që po kërkonte. Duke shtyrë edhe disa të tjerë, më në fund arriti te dyqani që i ngjante një kërpudhe. U ngjit tri shkallët dhe hapi derën e rrumbullakët. Nga jashtë, dyqani dukej gjithmonë i vogël, por nga brenda ishte një labirint i vërtetë. Ishte i pafund, me korridore dhe dyer të shumta, të gjitha që çonin në edhe më shumë korridore e dhoma. Por ishte e lehtë të kuptoje se ku ndodhej çfarë mjaftonte të mendoje pak... mirë, ndoshta jo krejt pak. Por për të ishte e lehtë; sigurisht që kishte edhe fae të paarsimuar. Të paarsimuar sepse nuk kishin qasje në bibliotekë dhe në gjithë dijen e saj gjithçka sepse ajo ishte vetëm për familjen mbretërore. Çfarë ideologjie!

Haeli nuk ishte fare në humor të mendonte për Solarinë, sepse çdo gjë që lidhej me Solarinë lidhej edhe me të atin. Kështu, vendosi të hynte në korridorin e parë dhe të hapte derën e tretë në të djathtë, duke hyrë në një shkallë. U ngjit shkallëve tri herë lart, pastaj një herë poshtë dhe sërish një herë e gjysmë lart. Pasi e bëri këtë, në mur u shfaq një derë, të cilën e hapi. Ishte dera që çonte te maskat për një ballo maskarade.

“I arsimuar, apo jo?” - Foli një femër me flokë blu; flokët e saj ishin në një nuancë blu të thellë dhe sytë i

shkëlqenin jeshilë. Ajo kishte veshur një fustan vjollcë. Korseja ishte zbukuruar me qëndisje delikate argjendi, që i ngjanin hardhive. Fundi valëvitej hijshëm, me pala të shtresuara që rridhnin poshtë dhe zbulonin një çarje të lartë. Pjesa e pasme e fustanit kishte një prerje të thellë në formë V-je, me rripa që i kornizonin shpatullat.

“Pra, princ, çfarë të ka sjellë këtu?”

“Më duhet një maskë dhe, të lutem, më thirr Hael,” - tha ai. Nuk guxoi ta ulte shikimin më poshtë se fytyra e saj; femra dukej më e re se ai, por sytë e saj tregonin se ndoshta ishte katër herë më e vjetër.

“Atëherë, Hael, tani mund ta mësosh emrin tim - unë jam Arcane,” u përgjigj ajo. “Nuk ndodh çdo ditë që dikush di si të hyjë këtu; zakonisht më duhet të zbres poshtë për t’u dhënë njerëzve atë që u nevojitet.” Ajo psherëtiu.

“Kjo sepse jo të gjithë janë të vetëdijshëm për iluzionet dhe se si të çlirohen prej tyre.” Iluzione kështu ishte ndërtuar *Faces of Fate*: iluzione që duhej t’i mposhtje me zgjuarsia për të arritur aty ku doje.

“Siç thashë pak më parë, më duhet një maskë për nesër dhe do ta vlerësoja shumë ndihmën tënde, Arcane.”

Ndryshe nga më herët, kur kishte folur me Lejlën, zëri i tij tani ishte i mbushur me respekt. Haeli nuk kishte qenë kurrë një mashkull që të mos respektonte femrat; për të, ato ishin si dhurata qenie të bukura dhe të zgjuara, që shumëkush nuk i meritonte, por gjithmonë i respektonte. Kurrë nuk do të mosrespektonte një femër, por Lejla, ajo me siguri do të përballej me përbuzje nga çdo femër e gjallë, po të dinin ato çfarë dinte ai.

“Shumë mirë, princ. Po mendoj për diçka që do të shkojë bukur me flokët e tu dhe veshjen mbretërore.” Haeli pa Arcanen teksa shkonte drejt një tavoline dhe

mernte një maskë. “Këtë sapo e kam përfunduar. Do të dukej e mrekullueshme po të vishje doreza të zeza.” Ajo ia zgjati maskën, të cilën ai e mori me kujdes në fund të fundit, ajo sapo e kishte përfunduar dhe ai nuk donte që gjithë puna e saj të shkonte dëm nga ndonjë pakujdesi e tij. Maska ishte e zezë. Flokët e tij nuk ishin të zinj, por në dritë të zbehtë dukeshin pothuajse të tillë. Ajo ishte e zbukuruar me detaje të arta të shtresuara njëra mbi tjetrën. Në qendër ndodhej një diell i artë rrezatues, me fytyrën e Valdisit në mes.

“Dielli,” - tha Arcane, - “është simboli më i rëndësishëm për fae-t solarianë. Dhe ti, si princ i Mbretërisë së Diellit, mund ta mbash me krenari,” shtoi ajo.

“Është e bukur. Je vërtet e talentuar. Faleminderit për ndihmën; do ta marr këtë,” tha ai, duke e vështuar. “Sa ju detyrohem?”

“Merreni si dhuratë, mbret i ardhshëm.”

Hutimi iu lexua qartë në fytyrë Haelit kur ajo e tha këtë.

“Nuk jam nga ata që marr dhurata lehtë,” - tha Haeli, dhe i dha një qese të mbushur me argjend. Kur po shkonte sërish drejt derës, e dëgjoji të murmuriste diçka si “mbretërorët”, me një tallje shakaje, gjë që e bëri të buzëqeshte. Ishte e vërtetë nuk do ta mohonte mbretërorët i shpenzonin monedhat e tyre prej ari apo argjendi për gjërat më të kota.

Por Haeli kishte një ndjesi se vendimi i tij për t’ia dhënë asaj kishte qenë i duhuri. Tani duhej të shkonte në bibliotekë dhe të kthente disa libra që kishte marrë me vete secili prej tyre ishte për *wildlings*-at, ose të paktën përmbante diçka rreth tyre.

Femra në bibliotekë i shikoi me sy të hapur librat e shumtë të grumbulluar përpara saj. Syzet që i qëndronin mbi hundë dukej sikur nuk e ndihmonin aspak për të parë më qartë.

“Këto janë vërtet disa... përzgjedhje të veçanta.”

Wildlings-at, një mit.

Wildlings-at, një biografi.

Krijesat e kufirit pranë Maleve të Frikshme.

Malet e Frikshme.

Katër libra, të gjithë disi të ndërlikur. Zgjedhje mjaft të veçanta, me të vërtetë.

Por Haelit nuk i interesonte; ai nuk kishte pse t’i shpjegohej një bibliotekareje.

“Më interesuan. Mund të më hyjnë në punë një ditë,” tha ai me një ngritje supesh. Bibliotekarja e shikoi me dyshim princin, ndërsa i shtyu syzet më tej mbi urën e hundës.

“Të hyjnë në punë, thua?”

“Guxon të më vësh në dyshim mua? Princin?” Haeli e urrente ta përdorte titullin e tij në këtë mënyrë, por ndonjëherë ishte i detyruar; nuk mund të përballonte që bibliotekarja ta përdorte këtë si thashethem. Haeli e dinte shumë mirë sa shpejt përhapej fjala në Solaria. Nuk i duhej kjo.

Jo kur fjala mund të arrinte tek i ati po aq shpejt sa do të arrinte në Lunaris. Pikërisht atëherë i kujtohet se i ati do të kthehej sot. Jo aspak kënaqësi; nuk e donte atë mashkull në kështjellë.

Kur i ati kthehej, do të thoshte ditë stresuese, biseda të panevojshme dhe mendime të pamenda, sepse i ati ishte pikërisht kështu: një budalla. Një budalla që disi kishte përfunduar me një kurorë mbi kokë. Haeli nuk donte të

ishte mbret, por e dinte se do të ishte një mbret shumë më i mirë sesa i ati do të ishte ndonjëherë.

“Princ - Princ Hael” “Më falni, nuk po dëgjoja. Çfarë thatë?”

Bibliotekarja e shikoi e bezdisur. “Po ju pyesja nëse donit të merrnit ndonjë libër tjetër me vete.” “Do të shikoj përreth,” tha ai dhe u largua nga tavolina e saj drejt rafteve ku ndodheshin librat për *wildlings*-at. Haeli ishte i zgjuar tepër i zgjuar për të mirën e vet. Por kjo nuk ishte e vetmja gjë që e bënte të rrezikshëm për të atin; ishte fakti se ai dinte diçka për çdo tokë përreth Solarisë. Ishte njohuri që një mbret duhej ta kishte. Dhe mbreti i Solarisë nuk e kishte. Kështu, Haeli vazhdoi të kërkonte nëpër rafte derisa hasi në një libër për Shkretëtirën e Kockave qytetin fqinj për të cilin dinte më së paku. Asnjë solarian nuk e dinte sa e madhe ishte shkretëtira; edhe në hartë ajo ishte shënuar vetëm deri aty ku kishte shkelur ndonjëherë një solarian. Por edhe kjo kishte qenë pothuajse e pamundur, pasi fae-t e rërës nuk i pëlqenin fae-t e diellit atje. Kjo e bëri Haelin të kërkonte edhe më shumë libra për Shkretëtirën e Kockave. “Pra, gjetët një libër të ri” Bibliotekarja e ndërpreu fjalinë kur pa Haelin të vendoste tetë libra mbi tavolinë, të gjithë për Shkretëtirën e Kockave.

“Do t’i marr këta me vete dhe do t’i kthej, le të themi, për tre deri në katër ditë,” tha ai me një ngritje supesh. Bibliotekarja mbeti e shokuar pse, Haeli nuk e dinte. Ishte njohuri e përgjithshme që atij i pëlqente të lexonte; madje e shijonte këtë. Haeli ndihej i lodhur, ndaj thirri një roje dhe i tha t’i dërgonte librat në dhomën e tij.

Pastaj u largua edhe vetë, duke e lënë bibliotekaren ende të shtangur. Tani i duhej ushqim që mund ta hante. I duhej diçka që të mos ia irritonte stomakun; diçka e tillë do të ishte orizi, siç e kuptoi. Kishte lexuar për të njëherë. Orizi do të thoshte se e kishin në kështjellë, që do të thoshte se nuk kishte nevojë të shkonte në dyqane për ta blerë dhe as të shtyhej nëpër turmat e mëdha të Bloodfall-it. Ende ishte në gjendje të dobët; nuk kishte nevojë të shpenzonte energji për gjëra të thjeshta si ecja. Kuzhinat tingëllonin si zgjidhja më e mirë. Nuk e priste ta shihte aty të atin duke ngrënë në kuzhina.

“Je kthyer.” Haeli nuk e fshehu përbuzjen, ndërsa kërkonte orizin. “Nuk dukesh shumë i lumtur për këtë,” u përgjigj ai, pa tingëlluar as vetë i lumtur. “Po përpiqesh të gatuash diçka? Dëgjova se ishe në infermieri.” Sigurisht që ky mashkull i bezdisshëm e dinte. “Vërtet?” tha Haeli ftohtë. Nëse ai e dinte, atëherë e dinte; Haeli nuk kishte pse ta pranonte. Mbreti nuk foli më. Një heshtje e pakëndshme u vendos Haeli e urrente kur i ati përpiquej t’i fliste. “Nesër është vallja,” e theu heshtjen i ati. Haeli mezi përmbajti një rënkim. E bezdiste; nuk kishte provuar kurrë të fliste me Haelin, pse tani? “Jam i vetëdijshëm, atë,” - tha ai dhe bëri një pauzë. “Do të shihemi përsëri.” Haeli psherëtiu, duke u përgatitur të largohej.

“Unë po largohesha gjithsesi, rri,” - tha mbreti. Princi u habit që mbreti donte të largohej i pari, në vend që ta linte atë të ikte. Sapo ai u largua, Haeli mori orizin dhe filloi ta gatuate fatmirësisht kishte njohuri edhe për

këtë. Kur u përgatit të ndizte zjarrin, frymëmarrja iu bë e çrregullt. Ai u mbështet te banaku, duke marrë frymë rëndë, ndërsa i dëgjoji fjalët sërish. I vdekur. I vdekur. I vdekur. I vdekur. Ishte sikur të ishte kthyer sërish në kufi. Ngadalë u rrëshqit në dysheme, duke kapur kokën me duar. Djersa filloi t'i formohej në ballë. Dridhej dhe perëndi dhembte kudo.

Mezi mernte frymë; mushkëritë i digjnin. Haeli mbylli fort sytë, duke u përpjekur të qëndronte i përqendruar. *Mendo për Runën, Isha'anin dhe Dariusin. Vëllezërit e mi. I dua dhe ata më duan.*

Haeli i përsëriti këto fjalë dhe hapi sytë donte të bërtiste. E pa të atin i pari.

Të urrej. Fjalët i ushtuan fort në veshë. *Kjo është një iluzion.* Ai e dinte se i ati e urrente, por i ati nuk ishte aty. Nuk ishte aty për ta parë. Jo. Haeli ishte më i fortë se ky iluzion. Ngadalë mori një frymë të thellë, duke i djegur mushkëritë edhe më shumë, por nuk i interesonte. Pastaj u ngrit në këmbë të dridhura. Iluzioni u zhduk, por fjalët u dëgjuan sërish.

Të urrej.

Por kësaj here nuk ishte i ati. Ishte nëna e tij. *Ma more jetën. Më vrave. Është e gjitha faji yt.* E ëma kishte vdekur sepse lindja kishte qenë e vështirë dhe kjo nuk ishte faji i tij. Ai e dinte këtë. Ishte vetëm një iluzion. Dhe edhe një herë të fundit, i dëgjoji të njëjtat fjalë, por kësaj here e detyruan të binte në gjunjë. Haeli

nuk merrte dot frymë.
Këtë herë ishte Rune që fliste.

Sigurisht që babai të urren. Ia more gruan. Ia more nënën time. Të urrej, Hael. Gjithmonë do të të urrej. Duhej të kishe vdekur ti atëherë, jo ajo. Nuk duhej as të kishe ardhur kurrë në jetë.

“Hesht,” e nxori me zor Haeli përmes dhëmbëve. Ishte kaq e vështirë të merrte frymë. Iluzioni i Runës, që dukej kaq i vërtetë, u ul në gjunjë, ia shtrëngoi nofullën fort dhe e detyroi ta shikonte në sy.

Shikoje veten. Nuk mund ta besoj se të kam vëlla.
“HESHT!” u përpoq të bërtiste Haeli, por nuk mundi.

Sa patetik. As nuk je në gjendje të qëndrosh në këmbët e tua. Shko vdis askush nuk ka nevojë për ty. A nuk e sheh që të gjithë të urrejnë? As Ishaani nuk mund të të besojë.

Një klithmë e dhimbshme i shpërtheu nga buzët Haelit, ndërsa bërtiti për herë të fundit:
“HESHT!”

Iluzioni u shua. Lotët i rridhnin faqeve të Haelit, ndërsa u rrëzua anash, duke kollitur gjak. Gjaku i rridhte edhe nga hunda. Haeli u përpoq t’i fshinte lotët, por kur e bëri këtë, gjeti gjak mbi xhaketen e tij. I vdekur. I vdekur. I vdekur. I vdekur. Ai ishte i bindur se vdekja do ta gjente dhe këtë, shumë shpejt. Ishaani po ecte nëpër korridoret e kështjellës kur papritur dëgjoi një klithmë të fortë dhe menjëherë pas saj një britmë.

Zëri vinte nga një kat më i ulët; ai ndodhej në anën e

majtë të kështjellës, ndaj ose ishte në biruca, ose në kuzhina. Ishaani vrapoi drejt shkallëve më të afërta për të zbritur me nxitim në biruca, por aty nuk kishte njeri. Atëherë duhej të shkonte në kuzhina. Edhe më shpejt u kthye lart dhe, sapo arriti te shkallët që çonin në kuzhina, ishte pa frymë. Teksa zbriste, u përgatit për gjithçka mund të kishte dikë që donte t'i bënte keq. Unaza e tij u ngroh. Filloi të ndriçonte sërish dhe, në atë çast, ai pa gjurmë këmbësh në dysheme që çonin poshtë. Kur ishte në gjysmë të shkallëve dhe nuk dëgjoi më asgjë, ai u ngut edhe më shpejt.

Fryma iu pre. Sytë iu zgjeruan, trupi iu tendos. Haeli ishte shtrirë në dysheme gjak në tokë, gjak që i rridhte nga hunda dhe... nga sytë. Ishaani nuk hezitoi asnjë çast; u hodh drejt vëllait, ra në gjunjë për ta parë më mirë më të voglin. Çfarë kishte ndodhur këtu? E shikoi Haelin me kujdes. Në ballë kishte shenja gishtash. Pastaj e pa një dorë. Një dorë me gishta të gjatë e të hollë, që ia shtrëngonte fort kokën. Ishaani zgjati ngadalë dorën drejt saj, por nuk mundi ta prekte. Diçka e pengonte. Pastaj e ngriti vëllanë, duke u përpjekur të ishte sa më i butë dhe duke shmangur shikimin nga ajo dorë, duke u përqendruar te hapat e tij. Unaza e tij vazhdonte të ndriçonte, ndërsa mbante vëllanë e vogël. Shqetësimi i ishte gdhendur në fytyrë. Duhej ta çonte te një shërues. Por kurrë nuk do ta çonte te ata të infermierisë - shumë prej tyre ishin tepër të afërt me të atin. Kështu, Ishaani u sigurua ta çonte te Enora. Ishaani zakonisht ishte një mashkull dembel, por për Tophetin - po vraponte sa më shpejt që mundej. Nuk mund ta duronte ta shihte vëllanë në atë gjendje; ishte si një shigjetë që i shponte zemrën. Kur mbërriti te dhoma e Enorës, nuk u mundua as të trokiste; hyri me vrull dhe e

gjeti shëruesen duke puthur një mashkull. Ishte aq i përqendruar te vëllai, sa nuk pa kush ishte ai mashkull.

- Ikni. Enora ka punë tani, - urdhëroi ai.

- Por, - nisi mashkulli.

- Unë, si princi i tretë i Solarisë, Ishaan Malsagov, ju urdhëroj të largoheni tani. Përndryshe do të përballeni me pasojat e mosbindjes ndaj një urdhri mbretëror.

Ishaani nuk e shikoi mashkullin teksa fliste; me kujdes e uli Haelin mbi shtratin e Enorës.

- Ishaan, çfarë në Ichor ishte kjo? Zëri i Enorës tingëllonte më shumë se i zemëruar, por ai nuk mundi ta vinte re. Pastaj dëgjoi derën që u mbyll tani ishin vetëm.

- Haeli ka nevojë për ndihmën tënde. Menjëherë, - tha ai, pa ia larguar sytë Haelit. Toni i Enorës u bë papritur i butë.

- Ishaan oh perëndi. Ishaani supozoi se ajo e kishte parë Haelin tani. “Çfarë ka ndodhur?” “Nuk e di. Të lutem, bëj diçka për të.” Zëri iu thye lehtë, ndërsa u kthye nga Enora. Sytë e saj u zgjeruan kur e pa. Ai e pa teksa ajo iu afrua menjëherë Haelit. Sytë e Ishaanit u kthyen sërish te dora që i shtrëngonte kokën vëllait. “A e sheh atë?” pyeti ai.

“Të shoh çfarë?”

Pra, ajo nuk mund ta shihte që do të thoshte se nuk i shihte as shenjat e gishtave. Ishaani vetëm tundi kokën. Enora vendosi duart mbi kraharonin e Haelit. Ai nuk mund të shihte çfarë po ndodhte nën duart e saj, por pa një dritë të zbehtë. Kështu dukej magjia shëruese. Thuhej se shërueset ishin bijat e Valdisit; drita e tyre ishte si drita e Valdisit. Ishaani u ul, duke e parë shëruesen, teksa bënte punën e saj. U rrëzua në karrigen ku Enora dhe ai mashkull ishin puthur vetëm pak çaste më parë. Sytë i

kishte ngulur te Haeli. Çfarë kishte ndodhur që e kishte sjellë në këtë gjendje?

Pastaj e pa Enorën të largonte duart. “Kam bërë gjithçka që munda, për tani,” tha ajo. “Kishte gjurmë gjaku në mushkëri; rrugët e frymëmarrjes ishin shumë të dëmtuara. Sa për lotët e gjakut - këtë nuk mund ta shpjegoj, por sytë e tij duhet të jenë sërish në rregull. Për tani, gjithçka që mund të bëjmë është ta lëmë të pushojë. I duhet patjetër.”

- Më e mira do të ishte që të mos paraqitej në darkë sonte, - shtoi ajo. “Atëherë as unë nuk do të marr pjesë në darkë. Do të qëndroj me të,” tha Ishaani, ndërsa hoqi lidhësen e flokëve dhe kaloi dorën nëpër fijet e gjata, të valëzuara. “Gjithashtu, kishte gjak pranë tij. Mund të ketë kollitur gjak dhe, sa di unë, kishte oriz mbi banak,” - i tha asaj. “Oriz? Ku e gjete?”

“Në kuzhina. Mendoj se donte të gatunte oriz apo diçka të tillë. Perëndi, nuk e di. Por di që dëgjova një klithmë të fortë dhe një britmë që vinin prej tij.” Ishaani e kujtoi atë klithmë; qimet në qafë iu ngritën.

“Atëherë, ndoshta duhet ta ushqejmë me oriz kur të zgjohet,” tha Enora. Ishaani vetëm pohoi me kokë; nuk mund të thoshte shumë. Pastaj ndjeu se djegia e unazës po zbehej ngadalë edhe drita. Sapo ajo u shua, u zhduk edhe dora mbi kokën e Haelit.

Kapitulli i tetëmbëdhjetë

Saher ishte e kënaqur që kishte arritur hapin e parë, atë të krijimit të miqësive. Hapi më jetik nga të gjithë. Azara ishte e zgjuar dhe miqësia me të vinte bashkë edhe me miqësinë e një mbretëreshe, ose diçka të

tillë, pikërisht ashtu siç ia kishte thënë Mjeshtri Keenan. “Së pari duhet të kesh dikë, tek i cili mund të mbështetesh, të krijosh miqësi.”

Këto kishin qenë fjalët e tij kur po diskutonin qëndrimin e Saherit në Solaria. Ajo kishte ardhur me një qëllim. Dhe nuk do ta nuk mund ta harronte atë. Saher u ngrit për t’u siguruar që dera e dhomës së saj ishte e mbyllur. Kur u bind për këtë, u kthye te shtrati dhe nxori letrën nga poshtë jastëkut. Mira ia kishte dërguar letrën po atë ditë që Saher kishte ndihmuar princin. Si kishte arritur letra tek ajo, nuk e dinte. Saher mbajti në dorë zarfin e bardhë, me një vulë dylli të tharë po ashtu të bardhë, në të cilën ishte stampuar iniciali M.K.

Rrotullime elegante shkronjash kursive formonin fjalët: Për Saher Relish. Saher buzëqeshi. Perëndi kishin kaluar epoka që nga hera e fundit që kishte folur me Mirën. Nuk e kishte parë ditën kur ishte larguar, ndaj letra ishte diçka e veçantë për të. Ngadalë, Saher hoqi vulën; nuk donte ta dëmtonte. Kur hapi zarfin, e priste një fletë e artë, gati për t’u lexuar.

E paduruar, Saher mori letrën. Sapo e hapi, buzëqeshja iu zhduk. Nuk ishte një letër nga Mira po, ishte shkruar prej saj, por fjalët ishin të Mjeshtrit të saj.

E dashura Saher,

*Kjo letër është nga Mjeshtri yt, Keenan.
I kërkova Mirës ta shkruante për mua, për shkak të
paaftësisë sime për të parë. Më fal nëse shpresoje që
letra të ishte shkruar nga Mira. Por të premtoj se një ditë
do të marrësh një letër edhe prej saj.*

*Arsyeja pse po të shkruaj është se dua të të paralajmëroj.
Kam një ndjesi se mbreti e di shumë mirë se çfarë po bën
me këtë, prandaj ji gjithmonë e kujdesshme dhe e zgjuar.
Nesër do të jetë dita e pestë që je larg shtëpisë; shpresoj
se ke arritur të zbatosh të paktën këshillën time të parë:*

Të gjesh miq.

*Së shpejti do të dëgjoj prej teje. Kalofsh mirë në tokat e
armikut!*

I gjithë entuziazmi për asgjë. Ajo kishte shpresuar që të ishte Mira. Saher mori vulën dhe e theu. Djalli ta marrë atë mashkullin e verbër. Nuk kishte nevojë që ai t'i thoshte të ishte e kujdesshme, sikur të mos e dinte vetë sa e rrezikshme ishte e gjithë kjo. Saher shikoi nga dritarja; po errësohej. Darka do të vinte shumë shpejt. U ngrit dhe vendosi të vishte diçka të thjeshtë.

Pantallona lëkure të zeza dhe një këmishë të bardhë. Mantelin nuk e harroi. Kur u pa në pasqyrë, iu kujtua Mira, kështu dukej shumicën e herëve shoqja e saj, që për Saherin ishte si motër. Ajo ishte ushtare. Saher kujtoi kohët kur kishte dashur të ishte e tillë, të luftonte për atdheun e saj përkrah Mirës. Tani ndodhej në Solaria, e veshur me fustane luksoze, duke ngrënë ushqim të rafinuar, me një shtrat të rehatshëm dhe pa stuhi rëre. Ishte pothuajse gjithçka që kishte dëshiruar përpara vdekjes së prindërve të saj. Pas kësaj, ajo nuk i kishte dashur më këto gjëra. E vetmja gjë që kishte dashur ishte hakmarrja. Dhe qëndrimi në Solaria po ia plotësonte të dyja ëndrrat. Darius ishte ulur në karrigen e tij në sallë, duke vëzhguar sesi ajo mbushej ngadalë me femra. Po

priste edhe tre vëllezërit e tjerë. Por vëllezërit u harruan menjëherë sapo ai pa atë femrën e veçantë të hynte brenda. Ajo mbante një shprehje shpërfilljeje, ecja e saj ishte plot vetëbesim. Ngadalë, Darius e përthithi me sy: flokët e saj kafe ishin të gërshetuara si një kurorë rreth kokës, lëkura i shkëlqente si ari nën dritën e llambadarit të madh si rrushi i artë që ia kishte dhënë për të ngrënë vetëm disa orë më parë.

Ah, sa shumë e donte darkën, sidomos sepse kishte mundësinë të ulej kaq pranë asaj femre mahnitëse. “Mirëmbërëma,” tha Darius, ndërsa u ngrit, i mori dorën dhe ia çoi pjesën e pasme të saj te buzët, duke e parë drejt e në sy. Pastaj ia tërhoqi karrigen. “Ulu, shkelëse rregullash.” Ai kishte filluar ta shijonte shprehjen e pakënaqësisë sa herë që ndërvepronte me Azarën. Ia bënte gjithçka më të vështirë. Darius e donte një sfidë të mirë, dhe ajo ishte një që i pëlqente shumë. Kur ajo u ul, ai ia afroi karrigen pranë tavolinës dhe u kthye në vendin e tij. Tashmë edhe Rune ishte ulur, por dy më të vegjlit ende nuk kishin ardhur.

“A i ke parë sot Ishaanin dhe Haelin?” - Pyeti Rune me zë të ulët. Darius tundte kokën ndërsa ngriti gotën e verës drejt buzëve.

- Duket se dy nga katër mungojnë, - foli Azara. “S’i fajësoj. As unë nuk do të shfaqesha, po të isha në vendin e tyre.” Darius qeshi lehtë me fjalët e saj.

“Atëherë më thuaj, pse je këtu?”

- Sepse, fatkeqësisht, nuk jam ndonjë budalla mbretëror

që i serviret ushqimi sa herë që i teket të hajë, -
buzëqeshi ajo.

Budalla mbretëror, pra kjo qenkam unë, mendoi Darius,
duke qeshur lehtë.

“Mund të të bëj një të tillë, nuk është aspak e vështirë.
Thjesht duhet të kërkossh.” Një buzëqeshje dinake iu
shfaq në fytyrë.

“Do ta pranoja ofertën, por fatkeqësisht ti nuk je tipi im.”
“Vërtet?” Ai pauzoi, sytë i ranë mbi buzët e saj vetëm
për të parë reagimin. “Mund të jem më i mirë se cilido që
është tipi yt, Azara.” Atij i dukej zbavitëse mënyra se si
Azara detyrohej të kthente kokën larg tij. Pastaj ajo e pa
sërish. “Dyshoj se je më i mirë se një gjeneral i caktuar.”
Rune. Ajo po fliste për Runen.

“Tani më lëndove,” tha ai me shaka, por në të vërtetë e
kishte seriozisht. E dinte që vëllai i tij ishte i pëlqyer nga
femrat, por kurrë më parë një femër nuk kishte zgjedhur
Runen mbi të. Sidomos jo një si ajo. Darius gjithmonë e
kishte ditur që nuk mund të kishte gjithçka që dëshironte,
por kjo ia bëri më të qartë se kurrë. Ai e pa Azarën, teksa
ngrinte supet dhe vazhdonte të hante darkën. Ngadalë,
Darius e ktheu kokën drejt vëllait të tij më të madh. Rune
ishte gjithçka që Darius nuk ishte. Aty ku Rune ishte i
përkryer, Darius nuk mjaftonte. Aty ku Rune ishte i
dashur, Darius thjesht ekzistonte.

Gjysma e feëve solarianë e urrenin Darius-in vetëm
sepse nuk përputhej me stereotipin e princit.

“I rebeluar,” - thoshin ata. Rune mund të ishte tipi i
Azarës, por ai nuk do të dorëzohej. Arsyeja pse Azara

ishte këtu ishte sepse Darius e kishte dashur këtë. Ai do të sigurohej që, në fund të kësaj prove, Azara të ishte e tij. Darius u ndal. *E imja?* Mendoi. Kurrë as edhe një herë nuk kishte pasur një mendim të tillë për një femër. Asnjëherë nuk kishte dashur që dikush t'i përkiste. Princi u shkëput nga mendimet kur edhe Rune u ngrit nga vendi. Shkëlqyeshëm. Tani jam i vetmi këtu... kjo s'duhet të jetë aq keq. Të paktën kështu shpresonte Darius, por tani e gjithë vëmendja ishte mbi të, gjë që ishte të paktën e sikletshme. Atij i pëlqente vëmendja. Por, kur çdo femër në sallë e shikonte, kjo nuk ishte aspak e këndshme.

“Vëllai yt qenka vërtet frikacak,” foli mbretëresha e shtrigave. “Vetëm pse ta kam ndërruar vendin, nuk do të thotë se ke të drejtë të flasësh kështu për Runen,” ia ktheu Darius. Për Zahiran, darka kishte qenë e sikletshme dhe e mërzitshme. Iu desh të shihte princin Darius duke folur me Azarën. Pastaj nuk arriti të hante pothuajse fare, nga mendimet për shtrigat e larta. Duhej t'i takonte ato, dhe nuk ishte e sigurt nëse ishte vërtet një ide e mirë. Meqë darka ishte anuluar, pasi princi Darius u largua pak pas princit Rune, Zahira tani ishte ulur në shtratin e saj në dhomë, duke pritur që kulla e orës të binte tri herë.

Pas bibliotekës së gjakut, kishte thënë ajo. Perëndi, Zahira shpresonte që ajo që po bënte të mos ishte marrëzi, që të mos ishte ndonjë kurth për ta joshur drejt vendimeve që do t'i pendonte. Zahira kishte rënë në gjumë. Kulla e orës kishte rënë tashmë dy herë, çka do të thoshte se nuk ishte shumë vonë. Pastaj e dëgjoi përsëri.

Zahira u zgjua menjëherë, mori mantelin dhe e veshi. Para se të hapte derën, ajo e afroi veshin pranë saj për të dëgjuar nëse kishte hapa. Kur nuk dëgjoi asgjë, doli jashtë. “Ku mendon se po shkon?” Zahira u ngrirë në vend kur një roje iu afrua. “I di rregullat. Nuk të lejohet të dalësh nga dhoma gjatë natës.” Zahira pohoi në heshtje.

“Sigurisht që i di, por jam e ftuar nga një prej princave.” Ajo buzëqeshi. Nuk ishte plotësisht gënjeshtër. Ishte ftuar nga një shtrigë e lartë dhe po shkonte të takonte një princeshë.

“Atëherë, a mund të të shoqërojë tek ai?” Ai ishte skeptik, por Zahira e kuptonte pse. Ajo vetëm pohoi me kokë. Teksa filloi të ecte me rojën që i rrinte si hije, u përpoq të gjente një ide se çfarë mund të bënte. Zahira nuk ishte luftëtare, por mund të provonte diçka.

“Ku po e takon princin?” - E pyeti ai, - duke ecur më shpejt për ta mbajtur hapin me të.

“Te biblioteka e gjakut.” Roja nuk e vuri në dyshim, thjesht e ndoqi pa folur shumë. Sapo arritën te biblioteka, Zahira u përpoq të vraponte, por ai ishte më i shpejtë dhe ia kapi krahun, duke e ndalur.

“Shpjego veten,” ia ktheu ai me zë të ashpër. Në vend që të shpjegohej, Zahira e shikoi drejt në sy.

“Do të më lësh të shkoj dhe do të kthehesh në kështjellë. Kur dikush të pyesë se ku ishe natën, do të thuash se të zuri gjumi. Kur të pyesin se ku jam unë, do të thuash se nuk kam dalë nga dhoma ime. Nuk do t’i tregosh askujt për këtë. Do t’i harrosh të gjitha.” Ajo e urdhëroi. Ngadalë, ai e lëshoi dorën e saj dhe u përkul. Pastaj u kthye drejt kështjellës.

“Sa e ëmbël, je psikike.” Zahira u tremb nga

fjalët. Nuk e kishte parë shtrigën e lartë t'i afrohej, as nuk e dinte që ajo po e vëzhgonte.

“Besomë, vogëlushe psikike, sekreti yt është i sigurt me mua,” tha shtriga e lartë. Pastaj u shfaq një figurë tjetër. Ishte e gjatë dhe kishte flokë vjollcë. Kur Zahira uli shikimin, pa kokën e rojës që sapo kishte folur, në dorën e saj.

- Nuk mund t'i besojmë, - ajo ngriti supet.

Zahira u ndje keq, pamja e bëri të dëshironte të vjellë. Si mund të ishte dikush kaq mizor? Ajo e kishte menaxhuar situatën, e kishte treguar magjinë e saj.

- Je zbehur, vajzë, - tha ajo. Zahira vuri dorën mbi gojë dhe vrapoi drejt shkures më të afërt, duke vjellë.

- Është befasuese, vërtet. Ke magji. Jo thjesht një aftësi, - foli Merikh. “Po të ishte vetëm një aftësi, nuk do të kishe mundur ta urdhëroje, vetëm ta bëje të harrojë.” Kur Zahira mbaroi, e shikoi shtrigën e lartë.

“Kjo nuk ishte e nevojshme. Unë e kisha situatën nën kontroll,” tha ajo me zë të mprehtë. - Kujdes si më flet, - tha shtriga që mbante kokën. “Tani, le të shkojmë pas bibliotekës. Leyla po pret.”

Zahira i ndoqi, duke u përpjekur fort të mos e shikonte kokën. Kur mbërritën, ajo e pa menjëherë Leyla-n, e veshur me të bardha.

“Visha, nuk kishe pse t'ia prisje kokën të gjorit,” - tha Leyla. Pra, Visha ishte emri i saj. Visha i injoroi fjalët e Leyla-s dhe u kthye nga Merikh.

“Kjo qenka ‘ndihma’ jonë?” “Nëse më konsideron të paaftë, atëherë me siguri duhet të të tregoj diçka,” tha Zahira. Nuk i pëlqeu mënyra si Visha fliste për të, ndaj u siguroi që shtriga ta kuptonte se nuk ishte lodër.

“Vërtet?” Visha përqeshi. Zahira nuk hezitoi asnjë çast dhe e shikoi Leyla-n. Sapo sytë e tyre u takuan, ajo ndjeu magjinë t’i vërshonte nëpër vena.

“Merr kamën që ke dhe godite Visha-n.”

Pa hezitim, Leyla nxori kamën dhe u hodh drejt Visha-s.

“Jo! Nuk e dua këtë!” - Bërtiti Leyla. Zahira nuk kishte përdorur gjithë fuqinë, çka i lejonte Leylas të fliste dhe të ishte e vetëdijshme për veprimet e saj. E kënaqur, Zahira e pa Leylan gati sa të zhyste kamën në Visha, por Visha e kapi kamën me dhëmbë dhe e theu çelikut me një kafshim.

“Mendoj se mjafton, çfarë mendon ti, Visha?”

Zahira nuk do ta ndalte urdhrin ndaj Leyla-s, derisa Visha të thoshte diçka. Pastaj ndjeu një goditje të fortë në pjesën e pasme të kokës, që ia preu lidhjen me Leylan.

- Mjaft, Zahira, - ishte Merikh. Zahira e fërkoj kokën, ndërsa shihte Leylan t’i kërkonte falje Visha-s. Asaj i pëlqente ai ndjesi, kur Leyla ishte kthyer në kukullën e saj, duke bërë çfarë Zahira dëshironte. Pastaj Leyla u kthye nga Zahira.

“Më pëlqen ajo. Ajo mund ta bëjë Hazelin të thotë fjalët që ju bëjnë të dyja mbretëresha.” Zahira do të preferonte të vdiste sesa ta bënte këtë.

“Çfarë fitoj unë? Përveç paqes për atdheun tim. Magjia ime nuk është gjithmonë aq e fuqishme, sidomos jo ndaj shtrigave. Po nëse dështon? Dua mbrojtjen tuaj të plotë,” - tha Zahira.

“Nuk është shumë, në rregull,” ngriti supet Visha. “Por këtë do ta kesh vetëm pasi të shohim që vërtet je besnike ndaj nesh.” “Dhe si e fitoj besimin tuaj?”

“Duhet të plotësosh dëshirën time fillimisht,” - foli Leyla, duke iu afruar Zahiras dhe duke ia kaluar dorën nëpër flokë. “Dua që ta bësh Runen të më marrë sërish. Që të martohet me mua dhe të më dojë.” Zahira ia largoi dorën.

“Je kaq e dëshpëruar për një princ si ai?” Përbuzja e mbushi Zahiran kur e pa Leyla-n. “Por sigurisht, do të jetë e lehtë,” ngriti supet. “Mirë, sepse unë do t’i dhuroj atij një kamë në Korrjen e Madhe. Me të, ai do ta vrasë mbretëreshën e shtrigave dhe pastaj do të më rrëfejë dashurinë e tij. Pra, ke pesëmbëdhjetë ditë që ta bësh të më dojë.” Zahira vetëm pohoi me kokë.

“Mjaft me fjalët e tua,” - ndërhyri Visha. “Ne e duam Hazelin të vdekur dhe kurorën e saj. Ajo bijë prostitutë nuk do të duhej kurrë të bëhej mbretëreshë.” Zahira u përpoq ta fshihte tronditjen kur ranë ato fjalë. E dinte që ata e donin Hazelin të vdekur. Por dukej se e urrenin edhe nënën e saj. “Hazel dhe nëna e saj na e morën kurorën. Ne jetojmë prej qindra vitesh, vetëm që një shtrigë njëzet e njëvjeçare ta na e rrëmbejë.”

“Ishte e drejta e saj e lindjes, në fund të fundit,” tha Zahira dhe u pendua menjëherë për fjalët e saj, kur të dyja shtrigat e larta e shikuan me egërsi. “Kam dëgjuar se mishi lunarian qenka i ëmbël,” - kërcënimi që Visha artikuloi ishte i qartë. Leyla doli mes Zahira-s dhe shtrigave të larta. “Na duhet ajo. Mund ta hani nëse dështon. Por jo ende.” “Do të takohemi sërish nesër gjatë vallëzimit,” - tha Merikh dhe pastaj të tria u zhdukën, çka do të thoshte se Merikh mund të teleportonte më

shumë se një person. Zahira psherëtiu, ndërsa u kthye mbrapsht. Trupi i rojës ndodhej te shkallët e bibliotekës. E dinte që ishte marrëzi, por megjithatë bërtiti për ndihmë. Një rojë erdhi me vrap drejt saj. Ajo e kuptoi menjëherë se nuk ishte rojë. Madje as një qenie e gjallë. Mashkulli dukej si roja i vdekur. “Nëse e varros trupin tim, do të sigurohem që ne gjithmonë të të ndihmojmë,” tha ai. Por kush ishim *ne*? Zahira nuk pyeti. Por e dinte se do të ishte më mirë ta varroste trupin. E lodhur dhe e ndotur, Zahira u kthye në dhomën e saj. Ajo e kishte varrosur trupin, por nuk e pa më fantazmën, dhe për këtë ishte e lehtësuar. E shqetësonte fakti që shihte të vdekurit. Por tani nuk dinte çfarë të bënte. E dinte që shtrigat e larta e donin mbretëreshën të vdekur dhe e dinte gjithashtu që Leyla donte që Rune t’i përkiste asaj, nën kontrollin e saj. Por ishte Zahira ajo që do t’i kontrollonte të gjithë. Ata ishin kukullat e saj, ajo ishte regjisorja, duke u thënë se çfarë të bënin dhe kur.

Kjo e bëri të mendonte:

a do të ishte e aftë ta përdorte magjinë e saj edhe mbi mbretin?

Kapitulli i nëntëmbëdhjetë

Hazel vendosi se atë mëngjes nuk kishte nevojë për mëngjes. Mëngjesi i ditës së pestë, dita kur do të zhvillohej vallëzimi. Ajo qëndroi në shtrat, ndërsa Valrie po lexonte diçka. “Do të doja të qëndroja në shtrat deri në vallëzim,” - psherëtiu Hazel. “Ti mundesh,” - tha Valrie. Por në gjendjen në të cilën

ishte tani Valrie, Hazel nuk do ta merrte kurrë seriozisht këshillën e saj. Kur Valrie lexonte, ajo ishte në një botë krejt tjetër. Ishte larguar plotësisht nga Ichori, prandaj çdo përgjigje që dilte nga buzët e saj gjatë leximit nuk ishte ndonjë ndihmë e vërtetë. Hazel u ngrit nga shtrati, duke u shtrirë. Zotat, sa e lodhur ishte. Kishte fjetur fare pak për shkak të një makthi me Syrin dhe Ngrënësin e Shpirtrave.

“Valrie, qëndro këtu, do të shkoj të na marr diçka për të ngrënë,” tha ajo. Sapo u vesh, Hazel u largua. Ajo i pyeti shërbyeset se ku ishin kuzhinat; në vend që thjesht t’ia tregonin, ato e shoqëruan deri atje. Hazel u befasua kur pa se edhe Rune ndodhej aty. Vërtet nuk ishte mënyra se si donte ta niste mëngjesin.

“Le të propozoj diçka për këtë mëngjes,” tha ajo. “Jam e lodhur, ndaj le ta urrejmë njëri-tjetrin në heshtje, për momentin.”

“Edhe unë nuk kam humor për grindje,” tha ai, duke marrë një simite ngjitëse. “Supozoi se erdhe të hash sepse e humbe mëngjesin?” Hazeli vetëm pohoi me kokë. “Gjithsesi u anulua. Ah, dhe duhet t’i provosh këto simite,” shtoi Rune. Mbretëresha e re u befasua nga ndihma e princit.

“Faleminderit.” Hazel vendosi dy në pjatën e saj, një për vete dhe një për Valrie-n.

“Si është të jesh mbretëreshë?” - E pyeti ai papritur.

Pyetja e kapi Hazelin në befasi. “Është... në rregull,” tha ajo dhe u largua nga kuzhina. Nuk e dinte pse ai e kishte pyetur. Ai nuk kishte punë ta pyeste, edhe nëse nuk donin të grindeshin në atë çast. Hazel nuk e kishte kuptuar sa shpejt kishte kaluar koha. Dielli po perëndonte dhe ajo ende nuk ishte gati. Ajo nxori fustanin nga dollapi dhe e shikoi. Zotat, sa i bukur ishte.

Pa hezitim, e veshi menjëherë dhe u pa në pasqyrë. Fustani ishte në një nuancë të errët të së kuqes, pothuajse burgundy. Korsazhi ishte i zbukuruar me rruaza të imta dhe punime delikate dantelle, duke formuar një pjesë të sipërme të ngjashme me korse, që i përqafoi bukur trupin Hazelit. Pëlhura rridhte lehtë nga beli poshtë në një fund të tejdukshëm, të shtresuar, që derdhej hijshëm deri në dysheme. Ishte vërtet një kryevepër, e denjë vetëm për një mbretëreshë. Hazel u kthye nga Valrie, e cila qëndronte e ngrirë.

“Ti... ti dukesh si ajo,” tha Valrie me zë të ulët. Ajo. Hazel e dinte saktësisht kush ishte ajo. Kujtimi i saj i mbushi sytë me lot, por Hazel e dinte se nëna e saj nuk do të donte që ajo të qante.

“Eja, të të bëj flokët,” - tha Valrie. Hazeli e la Valrien të bënte magjinë e saj. Ajo ia stiloj flokët në një mbledhje elegante dhe vendosi kurorën mbi kokën e saj. Hazel vuri gjithashtu bizhuteritë: vathë burgundy të thellë dhe një gjerdan të zi me rubinë të kuq që dukeshin si pika gjaku.

“Mendoj se jemi gati,” - tha Valrie e kënaqur.
“Dukesh madhështore, mbretëresha ime.”

“Ti, Valrie, dukesh po aq madhështore,” - ia ktheu Hazel. Valrie kishte veshur një fustan të thjeshtë të zi, por ishte jashtëzakonisht e bukur. Pastaj Valrie i dha maskën.

“Nuk duhet t’i harrojmë këto.” Hazel vendosi maskën e saj të zezë, të tejdukshme, të zbukuruar me gurë të kuq. Dhe më pas u nisën drejt sallës së vallëzimit. Kur mbërritën, u përballën me një sallë të artë, tri herë më të madhe se salla e ngrënies. Çdo gjë ishte e zbukuruar me ar: lule të arta, ushqim i artë, karrige dhe tavolina anash. Në mes ndodhej pista e madhe e vallëzimit. Në krye të

sallës ishte një fron dhe dy karrige në të dyja anët e tij. Ende ishin bosh. Një shërbyes iu afrua Hazelit dhe Valries.

“Mund të më ndiqni, zonja,” tha ai. Hazeli vuri re se shërbyesi mbante një maskë që mbulonte gjithë fytyrën dhe një kostum të artë. Ngadalë, ato e ndoqën. Hazel ndiente shikimet mbi vete teksa kalonte; disa nga frika, disa nga mahnitja, ndoshta nga të dyja. Shërbyesi u ndal pranë një tavoline ku ishin ulur tri femra të tjera. “Kjo është tavolina juaj. Ju lutem, uluni, derisa të hyjë familja mbretërore.” Kur i pa, Hazel i njohu të gjitha.

“Jam e kënaqur të ulem me ju,” tha ajo. Një femër me fustan blu foli:

“Edhe unë. Jam Zahira. Nuk folëm shumë gjatë mëngjesit dhe darkës.” “Edhe unë jam e lumtur të ulem me ju, mbretëreshë,” tha Azara. Pastaj foli Saher: “Ju të gjitha dukeni kaq mahnitëse, ndërsa fustani im duket si ushqim.”

“Por ari të shkon për mrekulli,” - tha Valrie. “Ndërsa ti, e dashur, dukesh si një yll në qiell.” “Mirë se erdhët! Familja mbretërore ju përshëndet dhe ju uron mirëseardhjen në vallëzim!”

Shërbyesi shpalli hyrjen e tyre. Të gjithë ishin veshur me ngjyrat e Solarëve: të bardhë dhe të artë. Maskat ishin të arta, përveç më të voglit, i cili kishte edhe një nuancë të zezë. Hazel vuri re se princi Ishaan i kishte flokët e lëshuara. Ata mbanin kurorat e tyre të bardha me gurë të artë një kontrast i fortë me kurorën e zezë të Hazelit. Mbretit i shkëlqente kurora e artë.

Familja Malsagov mishëronte në mënyrë të përsosur figurën mbretërore.

“Me këtë, shpall fillimin e vallëzimit! Hani, pini, vallëzoni dhe kënaquni. Përdoreni natën dhe shkatërroni këpucët duke vallëzuar!” Muzika filloi. Pianoja, flauti dhe më pas violina u bashkuan në një harmoni të bukur.

“A keni vënë syrin te ndonjë princ?” - Pyeti Valrie. “Jo ende, por kam një vallëzim të rezervuar me princ Ishaanin,” tha Zahira.

“Duhet të jetë me fat, sepse dukesh si një ëndërr,” - tha Hazel. Zahira u skuq.

“Ndoshta më i vogli,” - tha Saher. “Hael?” - Pyeti Azara.

“Po,” - tha Saher. “Po ti, Hazel?” - Pyeti Azara.

“Më thërrisni Hazel,” - tha ajo. “Por ende nuk kam vënë syrin te ndonjë princ.”

Dhe pastaj shtoi me buzëqeshje:

“Po ti, Azara? Duket sikur je shumë afër me princ Dariusin.” Azara u mbyt me verë.

“Nuk jemi një përputhje e mirë,” - tha ajo.

“Mbase,” - tha Hazel duke qeshur. “Unë po shkoj të vallëzoj.”

“Edhe unë,” - tha Saher. Hazel doli në pistë. Një shërbyes e mori për dore dhe filloi ta rrotullonte. Vallëzimi ishte i shpejtë, por Hazel e përballoi me lehtësi. Ajo e adhuronte vallëzimin, diçka që e kishte mësuar nga e ëma. Kur kënga mbaroi, ajo u kthye për t’u ulur, por një dorë e kapi dhe e tërhoqi për një vallëzim

tjetër. Maskë e bardhë e artë. Rroba mbretërore. Sytë gri që e shikonin drejt në të zinjte e saj.

“Ma lejon këtë vallëzim?” Hazel nuk tha as po, kur ai tashmë kishte filluar ta udhëhiqte. Ishte Rune. Urrejtja brenda saj u rrit.

Ajo mund ta vriste aty për aty.

Por jo ende.

Duhej të priste.

Derisa të ishin vetëm.

“Çfarë është ajo që dëshiron?” - I fërshëlleu ajo.

“Vetëm një vallëzim i thjeshtë. Duket se je një partnere që mund të më mbajë hapin,” - tha ai, duke e tërhequr më afër, fryma e tij pranë veshit të saj. “Ma lejo këtë vallëzim.”

“Çfarë fitoj unë në këmbim?” - Kërkoi ajo. Por e dinte përgjigjen. Asgjë. Meqë vallëzimi ishte i ngadalshëm, Hazeli përfitoi dhe e drejtoi drejt anëve të sallës, aty ku kishte hapësira të vogla. Sapo arritën te njëra prej tyre, ajo e tërhoqi brenda, e shtypi pas murit dhe nxori kamën që e kishte fshehur nën korse. Hazeli ia vendosi kamën në fyt, ndërsa ai e shikonte, nga lart.

“Po tani, Hazel? Çfarë do të bësh? Do të ma presësh fytin që të të varin, apo madje të të djegin?”

“Do të të vras ashtu siç e vrave nënën time,” pështyu ajo fjalët, e mbushur me urrejtje. Kjo ishte arsyeja pse kishte ardhur: të merrte hak ndaj gjeneralit që ia kishte vrarë nënën. Gjeneralit Rune.

“Vërtet?” - Pyeti ai. Hazel e shtyu kamën më pranë fytit, duke i nxjerrë gjak.

“Po.” Zëri i saj dridhej nga urrejtja. Ngadalë, ajo e shtyu kamën edhe pak më shumë edhe pak dhe do ta vriste Rune i rrotulloi trupat e tyre, kama i ra nga dora kur ai e shtypi pas murit, duke ia afruar buzët te qafa.

“Princ Rune, a jeni këtu, oh.” Hazel fillimisht u hutua. Pastaj e kuptoi: ai e kishte bërë këtë për të penguar rojën të shihte përpjekjen e saj për ta vrarë. Kur roja u largua, Rune u tërhoq prej saj.

“Mund ta marrësh hakun tënd. Por jo tani. E meritoj vdekjen për atë që kam bërë, por të veprosh tani do të ishte marrëzi. Të dy e dimë këtë.” Ai e fshiu gjakun nga fyti dhe e la Haelin vetëm në korridoret anësore. Ishaan hodhi një vështrim nga Haeli, i cili ende nuk ndihej mirë, por duhej të ishte aty.

Të paktën qëndronte ulur, duke pushuar. Ndërsa Hazel e bënte këtë, Ishaan u drejtua nga tavolina ku ishte ulur një femër e veçantë me sy të gjelbër. Ai e përthithi me sy atë femër që dukej si perëndeshë. Ajo mbante një fustan në ngjyrë blu të errët si mesnata. Dekolteja pa supe i përqafohte hijshëm shpatullat, ndërsa korsazhi ishte zbukuruar me rruaza dhe qëndisje të ndërlikuara që shkëlqenin si pluhur yjesh. Shtresa fundesh të valëzuara krijonin një siluetë ëndërrimtare. Kristale të gjelbra delikate ishin thurur gjithandej, duke i theksuar edhe më shumë sytë e saj të gjelbër. Ishaan e dinte mirë që Zahira kishte marrë pjesë në provë në vend të princeshës lunariane, por kurrë nuk kishte parë një femër që dukej më shumë si princeshë sesa Zahira në atë fustan. Pamja e saj ishte magjepsëse. Ishaan u ndje i bekuar që po shihte një bukuri të tillë.

“Madhëri,” tha ai, ndonëse Zahira nuk ishte mbretëreshë. “Kam ardhur të kërkoj vallëzimin tim. A ma lejon?” Ai u përkul me respekt dhe i zgjati dorën. Sapo ajo e mori, ai ngriti shikimin.

“Do të isha më shumë se i nderuar të vallëzoja me ju, madhëri.” Ajo buzëqeshi. Ishaan e pa teksa u ngrit dhe e tërhoqi drejt pistës së vallëzimit. Kur arritën në mes, ai vendosi njëren dorë në belin e saj, pak mbi ijë, dhe me tjetrën i mbajti dorën. Dora e saj tjetër u vendos mbi shpatullat e tij. Ishaan e shikoi nga lart. Edhe përmes maskës, bukuria e saj ishte e dukshme. Ajo ishte marramendëse. Të gjithë të tjerët përreth u zhdukën; ajo ishte e vetmja që shihte. Ishaan do të ishte shuar në atë çast. Unaza e tij u ngroh, sikur ta miratonte vallëzimin e tyre.

“Dukesh si një yll që bie,” - tha Ishaan, duke e parë në sy. “Kam parë shumë femra sonte, por asnjëra nuk duket kaq e veçantë, kaq unike dhe kaq madhështore sa ti.”

Ai i kishte për zemre çdo fjalë; ato vinin drejt e nga shpirti i tij. “Edhe ti dukesh mjaft i hijshëm,” ia ktheu ajo. Ishaan vuri re buzëqeshjen e saj, por edhe nervozizmin. Sytë e saj vraponin rreth e rrotull, të shqetësuar nga shikimet.

“Mos u shqetëso për ta,” - tha ai butë. “Ata po shikojnë mua.”

“Shiko mua, engjëll.” Fjala i rrëshqiti nga buzët. Nuk mund ta merrte mbrapsht.

Dhe as nuk donte. Ajo ishte si një engjëll për të, një që kishte ardhur për t’i marrë gjithë vuajtjen. Kur ajo e

shikoi, ai buzëqeshi.

“Kaq, përqendrohu te vallëzimi ynë. Në fakt, mos u përqendro fare. Femrat duhet ta dinë që unë jam valltar më i mirë se ti.” Ai e rrotulloi. Kur u kthye sërish në krahët e tij, ajo tundi kokën.

“Unë jam valltare më e mirë. Më e mirë se sa do të jesh ti ndonjëherë.” Mirë. Funkciononte. Përpjekja e tij për ta shpërqendruar.

“Por unë jam më i mirë,” - tha ai.

“Shumë më i mirë se ti.” “Nuk je,” kundërshtoi ajo sërish. Kur hapi gojën për të folur përsëri, muzika u ndal dhe bashkë me të edhe vallëzimi. Ishaan qëndroi në mes të sallës me Zahiran, ndërsa disa duartrokisnin.

“Ishte kënaqësi të vallëzoja me ty,” i tha ai. Zahira e shikoi, realizimi i mbushi sytë.

“Ti u përpoqe të më shpërqendroje.” Ishaan qeshi.

“Thjesht po thosha të vërtetën. Tani, nëse do të kthehesh në tavolinën tënde, duhet të hash diçka. Nata është e gjatë.” Para se të largohej, ai e pa, teksa buzëqeshte për vete dhe kthehej në tavolinë. Pastaj Ishaan u kthye në vendin e tij. Ai e shikoi Hael-in. Zotat, vëllai i tij ishte shumë i zbehtë. Por pavarësisht nga ngrohja së unazës, ai nuk pa më as dorën, as shenjat e gishtërinjve.

“Hael, si ndihesh?” - E pyeti.

“Kur mbaron kjo?”

Ishaan ndjeu faj; e dinte se gjithçka që Hael dëshironte ishte të shtrihej dhe të pushonte. “Së shpejti, por duhet të hash diçka,” - tha ai. Hael vetëm tundte kokën. “Baba.” Ishaan u kthye nga mbreti. “Vëllai nuk po ndihet mirë. A

mund ta shoqëroj në dhomën e tij?” Ishaan e dinte përgjigjen, por të pyesje nuk bënte dëm... apo jo? Mbreti e shikoi.

“Dhe pse mendon se kjo do të ishte e mençur?” “Nëse nuk përmirësohet shpejt, nuk do të ketë forcë të takojë asnjë femër,” - tha Ishaan. Mbreti u bind.

“Dërgoje në dhomën e tij, por ti duhet të kthehesh menjëherë.” Ishaan e falënderoi dhe e ndihmoi Haelin të ngrihej. Sapo dolën jashtë, Ishaan e mori vëllain mbi shpinë dhe u ngjit shkallëve. Sëmundja e papritur e tmerronte Ishaanin. Ai e urrente të ishte vetëm dëshmitar dhe të mos mund të bënte asgjë kundër saj. Kur arriti në dhomën e Haelit, e vendosi në shtrat dhe ia hoqi maskën.

“Do ta dërgoj Enoran te ti. Pusho sa më shumë të mundësh,” tha Ishaan dhe u largua. Ai mori rrugën më të gjatë për t’u kthyer në sallë, për t’u siguruar që do ta gjente Enoran. Azara ende nuk kishte vallëzuar; gjithçka që kishte bërë ishte të hante rrushin. Darius kishte pasur të drejtë kur tha se ishin të varësueshëm.

Apo e kishte thënë vërtet këtë? Azara nuk e dinte. Nuk ndihej shumë mirë... jo, ndihej më mirë se kurrë më parë. Gjithçka i dukej shumë më qesharake tani.

“Azara? A je e dehur?” Azara ngushtoi sytë, duke u përpjekur të dallonte kush po i fliste. Pastaj vuri re fustanin e zi të shërbëtores së shtrigave si e kishte emrin ajo? Nuk e mbante mend fare.

“Unë? Nuk kam pirë asnjë gllënjë nga gota ime,” tha ajo, edhe pse... nuk kishte pasur nevojë të pinte verë kur kishte ngrënë kaq shumë rrush. Ajo do ta falënderonte përgjithmonë Dariusin që ia kishte treguar këto kokrra

kaq të shijshme. Darius. Ky emër i kujtoi atë që i kishte thënë. Ai nuk ishte tipi i saj. Me të vërtetë nuk ishte. *Tipi im*. Azara psherëtiu, sikur të ishte duke notuar mbi re. Tipi i saj ishte një mashkull i gjatë, muskuloz, me flokë kafe. Sytë do t'i kishte ngjyrë kafe të përzier me jeshile... dhe sa shumë i pëlqente kur meshkujt kishin lëkurën të tatuazhuar. Mund ta shihte pothuajse tipin e saj duke iu afruar, ndërsa fantazonte për një mashkull të tillë. “Zotat, shkelëse rregullash. A nuk të thashë të mos haje shumë nga këto?” Fantazitë e saj duhej të kishin qenë të forta, sepse mashkulli i ëndrrave të saj mund edhe të fliste dhe po kujdesej për të, sepse ajo vërtet ishte e dehur.

“Shkelëse rregullash, a më dëgjon?” Shkelëse rregullash. Ishte e vërtetë, ajo kishte thyer shumë rregulla gjatë jetës së saj. Shkelëse rregullash. Ai e kishte quajtur kështu.

Papritur, Azara u kthjellua dhe e pa Dariusin. Ajo po fantazonte për tipin e saj... dhe Darius ishte ai për të cilin kishte menduar gjatë gjithë kohës...

“Darius, çfarë do?” - I tha ajo prerë. “Oh, pra qenka e kthjellët,” - qeshi ai. Pastaj Azara pa një nuancë të kuqe që po afrohej te tavolina duhet të ishte Hazel.

“Princ Darius, do ta vlerësoja nëse do ta linit shogen time,” - tha mbretëresha. Azara e pa se si ajo mbante mjekrën lart, ndërsa fliste me fjalë të mbushura me autoritet. Azara vuri re se princi po e shikonte mbretëreshën; kurrë më parë nuk kishte vënë re sa e gjatë ishte Hazel, derisa qëndroi pranë Dariusit vetëm pak centimetra më e shkurtër se ai. “Thjesht doja të

sigurohesha nëse duhet ta shoqëroj në dhomën e saj. Në fund të fundit, unë isha ai që e çova në atë gjendje... le ta quajmë të dehur,” tha ai.

“Ti? Ta çosh atë në dhomën e saj?” Hazel foli me ironi. “Nuk do të të besoja me të, Darius. Do ta vlerësoja shumë nëse do të largoheshe nga tavolina jonë dhe do të ktheheshe në vendin tënd të vogël mbretëror.” Çdo fjalë që dilte nga goja e Hazelit tingëllonte e helmuar. “Unë do ta ndihmoj Azaran të shkojë në dhomën e saj.”

Azara e ktheu kokën dhe pa Saherin, e cila po shikonte rrushin me interes. “Ju solarianët vërtet keni shije të çuditshme.”

Kapitulli i njëzetë

Zahira nuk ishte kthyer ende te tavolina e saj. Jo akoma. Duhej të takonte Lejlën dhe kryemagjistaret. Prandaj mori drejtimin e korridoreve anësore të sallës së madhe të ballos. U ndal pranë një shtylle, duke pritur magjistaren, kur papritur ndjeu veten tërhiqej nga pas. Menjëherë u kthye. Dritat ishin të zbehta, por Zahira do t’i njihte gjithmonë ato sy të gjelbër. Nuk ishin si sytë e saj të gjelbër as si sytë e gjelbër të Lejlës. Përballë saj qëndronte Merikh. A ke qenë duke pritur dikë? E pyeti ajo. Po të prisja ty. Nuk e dija që ju magjistaret vonoheni kaq shumë për të takuar dikë. Zahira nuk u shqetësua aspak nga fakti se magjistarja përballë saj mund ta vriste

në çast; ajo e dinte se ishte tepër e vlefshme për t'u vrarë. Kam parë që pate kënaqësinë të uleshe pranë Hazelit, tha Merikh, duke mos humbur rastin ta shqiptonte emrin Hazel sikur vetë fjala të ishte një mallkim. Dhe madje vallëzove edhe me atë princin. Pra, kryemagjistaret po e vëzhgonin. Ti sillesh sikur të ishe engjëlli im mbrojtës, tha Zahira. I dukej argëtuese fakti që Merikh dukej qartazi e pakënaqur nga kjo fjali.

Engjëjt nuk ekzistojnë, Zahira. Atëherë qartazi nuk ke qenë kurrë në Lunarisi, u përgjigj ajo. Edhe vetë Zahira nuk kishte parë kurrë një engjëll, por ekzistenca e gjyshes së saj kishte qenë provë e mjaftueshme. Ajo grua ishte më shumë engjëll sesa zanë jo nga pamja, por nga zemra. Edhe sikur të kisha qenë në Lunarisi, fjala ime mbetet. Por nuk është kjo arsyeja pse doja të të takoja, tha Merikh.

Pastaj Zahira pa kryemagjistaren të nxirrte një shishe të vogël me një lëng vjollcë. Ky është gjaku i Vishës. Gjaku i saj është helm i pastër. Nëse do ta helmosh mbretëreshën, vetëm me këtë mund ta bësh.

Ta helmonte Hazelin. Më duhet ende pak kohë. Nuk jam aq afër saj, tha Zahira. Të paktën jo ende. Pastaj shtoi, teksa Merikh ia zgjati helmin:

Ki kujdes me të. Për magjistaret do të duket si vdekje natyrale. Por nëse do t'ia jepje një zane, do të të shkatërronte: fillimisht do të të bënte të paaftë të lëvizje, pastaj, shumë ngadalë, lëkura do të fillonte të digjej dhe më pas do të humbje shikimin. Në rastin më të mirë do të vdisje nga humbja e gjakut; në më të keqin, do të vdisje

ngadalë, pa qenë në gjendje të marrësh frymë siç duhet deri në fund. E kuptova, psherëtiu Zahira. Nuk është se do ta provoja. Dhe unë besoj shumë në engjëj, ndaj nuk mendoj se do të më dëmtonte. Do ta zbraz gjakun e Vishës në fytin tënd nëse na tradhton, tha Merikh. Dhe, si gjithmonë, ajo u zhduk. Perënditë... çdo ditë këto kryemagjistare po bëheshin gjithnjë e më të padurueshme. Ato po përpiqeshin ta rrëzonin mbretëreshën e tyre; ato ishin tradhtaret, jo Zahira. Dhe Hazel nuk kishte bërë asgjë të gabuar. Madje, Zahira e pëlqente mjaft mbretëreshën.

Pastaj u nis drejt tavolinës së saj. Të gjitha femrat ishin ulur në vendet e tyre dhe Azara dukej sikur kishte fjetur. A nuk ishte nata ende shumë e re për të fjetur?

Ku ke qenë? Dukej kaq hijshme gjatë vallëzimit me princin dhe pastaj u zhduke papritur, vuri në dukje Saher.

Duhej të sigurohesha që flokët e mi ende duken mirë pas gjithë atij vallëzimi, gënjeshtria i rrëshqiti nga gjuha pa asnjë përpjekje. Megjithatë, nuk ishte e sigurt nëse Saher e besoi. Zahira u ul dhe hodhi vështrimin mbi frutat e arta. A do të na shërbejnë ndonjë ushqim tjetër përveç këtyre? - pyeti ajo. Do të ishte turp nëse nuk do ta bënin, foli Valrie. Mbretëria më e madhe dhe megjithatë nuk na shërbejnë ushqim të vërtetë. Do të ishte skandal. Dhe sikur muret po dëgjonin, shërbyesit hynë një nga një me tabaka ushqimi, duke vendosur pjata për secilin në tavolinë. Zahira e pa pjatën e saj dhe goja iu mbush me ujë. Tre kërpudha të mëdha, të mbushura me djathë dhe copa të vogla mishi. Zonja të dashura, fisnikë dhe të pasur, shpresoj që deri tani të jeni kënaqur. Kam

kënaqësinë t'ju prezantoj me parapjatën, të cilën ne e quajmë Kërpudhat e Diellit, - tha shërbyesi. Zahira gati sa nuk rrotulloi sytë kur ai iu drejtua të pasurve dhe fisnikëve. Por parapjata i kishte fituar zemrën, ndaj nuk guxoi të thoshte asnjë fjalë. Megjithatë, pyeste veten pse quheshin kështu, kur të njëjtat kërpudha i kishte ngrënë edhe në Lunaris. Sidoqoftë, mori pirunin dhe thikën, preu një copë për ta shijuar dhe pikërisht atëherë vuri re salcën me shkëlqim të artë brenda kërpudhave. Ngadalë e çoi kërpudhën e nxehtë në gojë. Dhe, o perëndi, sa e shijshme ishte. Kërpudhat e Lunaris-it ishin të shijshme si parajsë, por këto... për to nuk kishte fjalë. Ishte salca si prej ari ajo që i bënte kaq të shijshme, për këtë ishte e sigurt.

Azara me të vërtetë duhet t'i ketë pasur mirë punët që e di se sa të shijshme jenë këto, tha Zahira, pothuajse duke tingëlluar sikur në atë çast ishte dërguar në parajsë. Janë vërtet të shijshme. Kurrë nuk kam provuar diçka të tillë, foli Saher. Kur heshtja ra sërish mbi tavolinë, si Saher ashtu edhe Zahira e kthyen vështrimin nga Hazel, e cila nuk i kishte prekur fare. Hazel i pa. Nëse i doni, merrini! I urrej këto. Të dyja u tronditën. Ato ishin të paprekura, e megjithatë ajo tha se ishin të këqija? I kam ngrënë më parë. Nëna ime ishte mbretëreshë; dikur kemi qenë së bashku në Solaria. Janë si një traditë, shpjegoi ajo. Kjo kishte kuptim. Zahira pohoi me kokë dhe mori një kërpudhë nga pjata e Hazel-it. Ti the që mund t'i merrnim, dhe unë po vdes nga uria, buzëqeshi Zahira. Atëherë do të shërbehem edhe unë, tha

Saher dhe mori një gjithashtu. Ju vërtet keni shije të çuditshme. Pjata kryesore është më e mirë, tha Hazel me një buzëqeshje të lehtë në buzë.

Ishte disi e çuditshme të kishe Valrien ulur në tavolinë, por kjo vetëm sepse ajo nuk po fliste shumë. Po ti, Valrie? - E pyeti Zahira. Valrie ngriti sytë nga thonjtë e saj. Unë po pres ëmbëlsirën. Nuk më pëlqen as parapjata, as pjata kryesore. Zahira tundi kokën. Ju magjistaret vërtet nuk dini, çfarë është shije e mirë. Kjo i solli dy shikime kërcënuese nga Hazel dhe Valrie. E tërheq mbrapsht, shtoi ajo menjëherë. Hazel dhe Valrie thjesht qeshën. Sapo mbaruan, pa kaluar as disa sekonda, mbërriti pjata kryesore. Asaj i dukej si biftek qengji, i zhytur në verë dhe me hudhër sipër. Anash kishte patate të shtypura, edhe ato të spërkatura me verë. Këta solarianë vërtet e duan verën, tha Saher.

Si ishte e mundur që Valrie nuk e pëlqente një biftek qengji? A nuk ishte kjo diçka që shumica e magjistareve e shijonin? Valrie, pse nuk e pëlqen pjatën kryesore? Pyeti Zahira. Shojja ime këtu nuk e duron alkoolin, u përgjigj Hazel, ndërsa e ndante mishin në copa. Ndërsa unë, përkundrazi, mundem. Dhe më pëlqen shumë shija kur përzihet në ushqim; e bën më të shijshëm dhe më të lehtë për t'u ngrënë. Pastaj futi një copë qengji në gojë dhe psherëtiu e kënaqur. Nëse mbretëresha psherëtinte me aq kënaqësi, atëherë vërtet duhej të ishte shumë e mirë. Shijoje ti. Vera është e vetmja arsye pse unë nuk mundem, tha Valrie. Zahira pohoi me kokë dhe e provoi. O perëndi, kjo është vërtet e mrekullueshme. Hazel e pa

Zahiran me një shikim miratues. Më pëlqen ti, buzëqeshi ajo dhe vazhdoi të hante.

Herë pas here, Zahira e hidhte vështtrimin nga Azara, e cila e kishte kokën mbi tavolinë. Ajo ishte vërtet në gjumë, me maskën e vendosur pranë saj. Sa për të ardhur keq. Nuk mund të shijonte gjithë atë ushqim të mrekullueshëm, por ndoshta i kishte mjaftuar të hante rrushin që kishte ngrënë që nga momenti kur ishin ulur. Saher nuk fliste shumë, ndërsa hante, por ishte e qartë që po e shijonte çdo kafshatë, duke ngrënë ngadalë ndryshe nga Zahira. Zahira hante sikur të mos kishte ngrënë prej muajsh. Por a i interesonte? Ushqimi ishte i shkëlqyer, dhe ajo thjesht po e vlerësonte. Pasi mbaruan pjatën kryesore, mbërriti ëmbëlsira. Para se ta hani, nisi Saher, dijeni se rëra e tempullit ka shije më të mirë se çdo gjë këtu.

E gjithë tavolina përveç Azaras e pa Saherin. Është një ëmbëlsirë, shpjegoi ajo. Kemi edhe një tjetër që quhet “Copëza Kafke”, dhe më besoni kur ju them se janë hyjnore. Çfarëdo që të thuash, qeshi Valrie. Këtë herë, kur Zahira e pa ëmbëlsirën, ajo u duk mjaft skeptike. Fundi i saj ishte i artë; mbi të qëndronte një shtresë xhelatine rozë dhe, në majë, një mjedër e artë. E gjithë kjo ishte vendosur në një kupë të vogël një ëmbëlsirë e vogël. Valrie kishte thënë se ishte e shijshme, prandaj ndoshta ashtu ishte. Ngadalë, Zahira e zhyti lugën e vogël në ëmbëlsirë. Me hezitim, e çoi lugën te buzët. Sapo e provoi, të gjitha dyshimet iu zhdukën. Ëmbëlsira ishte më shumë se e shijshme. Tani e kuptonte shumë mirë magjistaren. Përsëri ishte koha për të vallëzuar, por

Zahira mbeti e ulur, ashtu si pothuajse të gjithë në tavolinën e saj, përveç Valries dhe Saherit, të cilat u ngritën për të vallëzuar së bashku. Të dyja kishin thënë se nuk kishin princ për të vallëzuar, prandaj vallëzonin me njëra-tjetrën.

Valrie, me fustanin e saj të zi, ishte si nata; Saher, me fustanin e artë, si dita. Dielli dhe hëna. Aq shumë ngjyra në pistën e vallëzimit, aq shumë të veshur me ar, e megjithatë askush nuk mundi t'i tejkalonte ato dyja dhe mënyrën se si lëviznin me aq lehtësi. Ishte vërtet befasuese se si femrat mund të argëtoheshin shumë më tepër bashkë sesa një mashkull dhe një femër. Miqësitë mes femrave dukeshin si familje, ashtu si ajo e Saher-it dhe Valrie-s. Ato dukeshin si motra. Pavarësisht nga ngjyrat krejtësisht të ndryshme të flokëve, të syve apo të lëkurës, ato dukeshin si motra. Kështu duhej të dukej një miqësi mes femrave, sipas Zahiras. Ashtu siç kishte qenë miqësia e saj me Esmerayn, princeshën e Lunarisit. Esmeray nuk ishte motra e saj; nuk kishin asnjë lidhje gjaku, por lidhja e tyre ishte më e thellë se çdo lidhje gjaku. Zahira ishte e sigurt se do ta digjte një komb të tërë vetëm për ta ruajtur buzëqeshjen e bukur të Esmeray-s. Zahira dhe princesha ishin rritur bashkë; kishin ndarë gjithçka. Lodrat, rrobat, ushqimin, dhe ndonjëherë edhe shtratin, kur Zahira trembej se një përbindësh fshihej në dhomën e saj. Ndonjëherë Zahira thjesht gënjente se kishte parë një përbindësh, vetëm që të qëndronte pranë Esmerays. Pyeste veten se çfarë po bënte Esmeray tani; ajo ishte në Lunar, në fund të fundit. Esmeray nuk kishte qenë kurrë e sëmure ishte një gënjeshtër për ta ndihmuar Zahiran të merrte hak. Gjëja e parë që Zahira do të bënte kur të kthehej në Lunar do të

ishte ta falënderonte princeshën për ndihmën e saj; përndryshe, ajo kurrë nuk do të kishte arritur të hynte në Solaria. Zahira e ktheu kokën nga Azara. Perëndi... ajo femër ishte e vdekur për Ichor-in. Ngadalë, Zahira zgjati dorën dhe i preku lehtë shpatullën, duke shpresuar ta zgjonte.

Hej, Azara

Para se të përfundonte fjalinë, Azara ia kapi kyçin e dorës, duke ngritur kokën e alarmuar. Hej, qetësohu. Nuk jam armiku yt, shtoi Zahira. Azara e shikoi, pastaj psherëtiu dhe u mbështet pas në karrige. Me të vërtetë duhet të kthehesh në dhomën tënde, tha Zahira. Jam krejtësisht mirë, mund të qëndroj, u përgjigj ajo. Fjalët e saj tingëllonin më të kthjellëta pas gjumit të shkurtër, por ishte e qartë se ende nuk ishte aq e kthjellët sa të mendonte drejt. Megjithatë, Zahira kishte mësuar se sa kokëforta mund të ishin femrat e Solarias, ndaj nuk komentoi. Shishja e helmit ishte një peshë e pakëndshme. Ajo e kishte vendosur shishkën e vogël nën bustin e fustanit. Nuk ishte aspak e rëndë dhe mezi ndihej, por me mbretëreshën ulur përballë saj, Zahira ndiente sikur po mbante stoli të vjedhura, të ekspozuara për t'i parë të gjithë. Zahira kishte qenë gjithmonë e zonja në gënjeshtra, por kishte frikë se, nëse mbretëresha do ta pyeste nëse po fshihte diçka, ajo do t'ia tregojë të vërtetën. Fatmirësisht, vallëzimi kishte vazhduar prej disa orësh tashmë, kështu që të shtirej për disa orë të tjera nuk do të ishte shumë e vështirë. Pra, lunariane e vogël, foli Hazel. Duket se i ke tërhequr sytë e një princi. Zahira e pa mbretëreshën e habitur. A nuk po vallëzoje edhe ti me një princ?

Hazel qeshi lehtë. Je vëzhguese, më pëlqen kjo.

Por unë e mbarova vallëzimin para teje, ndaj pata rastin t'ju shihja ju të dy. Kjo kishte kuptim. Kur Zahira dhe Ishaan vallëzuan, iu duk sikur kishte kaluar një jetë e tërë. Po, u argëtova vërtet. Nuk gjen valltarë të mirë çdo ditë. Hazel pohoi me kokë. Mund të pyes, a u argëtove? Ishte padyshim... argëtuese, tha Hazel. Ai ka përparuar shumë si valltar. Ndonjëherë Zahira harronte se Hazel nuk kishte qenë gjithmonë mbretëreshë; ajo kishte qenë dikur edhe princeshë, që vizitonte Solaria-n me nënën e saj. Mendon kështu? Si ishte takimi yt i fundit me të, kur ende ishte princeshë? Je kureshtarë, apo jo? Tha Hazel. Zahira kafshoi gjuhën; vërtet nuk duhej të fliste aq shumë. Mos u shqetëso. Kureshtja i bën zanat të zgjuara, dhe ti padyshim je një e tillë, vazhdoi Hazel, duke bërë një pauzë. Takimi im i fundit me princin ishte mjaft argëtues për mua... jo edhe aq për të. A janë të vërteta thashethemet? Që i hëngre zemrën femrës që ai pëlqente? Tani që Hazel e dinte për kureshtjen e saj, Zahira nuk kishte më pse ta fshihte. Janë të vërteta. Dhe po të tregoj një sekret. Zahira uli kokën nga mbretëresha, duke i bërë shenjë të afrohej. Unë do t'ia ha zemrën kujtdo që më tradhton. Prandaj kujdes se me kë flet. Zahira u ngrirë. Ajo e dinte. Pastaj Hazel u mbështet sërish pas. Por mos u shqetëso. Unë jap shanse të dyta në këmbim të përgjigjeve, dhe i dua së shpejti. Shpresoj vërtet që ata që të tradhtojnë të marrin fatin e merituar: vdekjen, tha Zahira, duke detyruar një buzëqeshje të ngurtë. Ajo nuk e kishte tradhtuar kurrë Hazelin; gjithçka kishte qenë gënjeshtër për të mashtruar kryemagjistaret. Por perëndi, Hazel ishte e frikshme kur donte. Sigurisht që ishte. Ajo ishte mbretëreshë dhe mbi të gjitha, një magjistare. Krijesat më të pamëshirshme që Zahira njihte. Gjyshja e saj gjithmonë i kishte thënë se të kishe

një magjistare si armike ishte gabimi më i madh që mund të bëje. Dhe disi, lunarianët kishin qenë armiq të magjistareve për shekuj me radhë. Zahira do ta ndryshonte këtë duke u miqësuar me Hazelin. Duhej ta ndryshonte. Përndryshe, Lunaris dhe magjistaret do të ktheheshin sërish në luftë dhe Lunaris ishte e dobët, shumë e dobët. Këtë Zahira nuk mund ta lejonte. Saher nuk mund ta duronte dot ta shihte Azara-n në atë gjendje; ajo femër dukej sikur ishte gati të shembej. Prandaj Saher vendosi ta shoqëronte Azara-n deri në dhomën e saj dhe më pas të kthehej sërish në sallën e fronit.

E lodhur, Saher iu afrua Azaras. Valrie vërtet ishte një valltare e shkëlqyer. Azara, eja, duhet të kthehesh në dhomën tënde, tha Saher, duke u përpjekur ta ngrinte ngadalë. Perëndi, Saher, a mund të më lësh rehat? U ankua ajo.

Ah, pra ishte mjaftueshëm e kthjellët sa ta dinte kush po i fliste. Jo. O ngrihesh, ose do të thërras një nga princat për ndihmë, tha Saher. Sytë e Azara-s u zgjeruan dhe ajo u ngrit menjëherë. Këmbët i dridheshin, ndaj Saher u ngut ta mbante nga krahu. Perëndi, sa e padurueshme që je, mërmëriti Saher. Ajo i hodhi një krah rreth belit, ndërsa Azara e mbështeti dorën mbi shpatullat e Saher-it. Të paktën nuk ishte aq e rëndë sa Hael-i. Ishte e çuditshme, në të vërtetë. Saher kishte vetëm pesë ditë në Solaria dhe kishte përfunduar duke mbajtur dy solarianë. Duke menduar për Haelin, ajo vuri re se ai nuk ndihej edhe aq mirë. Po sikur të vdiste... Jo. Saher nuk mund të mendonte për këtë. Jo, pasi jeta e tyre ishte lidhur me njëra-tjetrën. Më në fund, Saher arriti në oborrin e

brendshëm. Këmbët e saj mezi e mbanin drejt, por duhej patjetër ta çonte Azara-n në dhomën e saj; dera ishte vetëm pesë hapa larg.

Saher e detyroi veten të qëndronte në këmbë, përdori edhe pikën e fundit të energjisë për të hapur derën dhe për ta shtrirë Azaran në shtrat. Pikërisht kur Saher po bëhej gati të largohej, femra e dehur foli:

Pse më largove... duhet të përfundoj diçka. Të përfundojë diçka? Çfarë saktësisht duhej të përfundonte? Saher e mbylli derën ngadalë dhe, në vend që të largohej, u ul në shtrat pranë Azaras. Azara ishte e dehur; Saher mund ta përdorte këtë në favorin e saj. Çfarë duhet të përfundosh? Pyeti Saher me zë të butë dhe, mbi të gjitha, me kujdes. Të vras... belbëzoi Azara. Vrasjen e prindërve të mi. Sytë e Saherit u hapën, por ajo nuk foli; donte të dëgjonte gjithçka që Azara kishte për të thënë. Ai mbret bastard, Azara u ndal, duke u rrotulluar e parehatshme. Saher psherëtiu. Azara ndihej keq në fustanin e saj, ndaj Saher vendosi t'ia lironte pak. Kur e bëri këtë, Azara më në fund vazhdoi të fliste. Ishin shërues... ai i vrau për shkak të magjisë së tyre shëruese. Fjalët i rrëshqisnin nga goja pa asnjë pengesë; nuk kishte asnjë gënjeshtër në to. Këtë Saher e dinte më mirë se kushdo. Edhe ajo vetë e kishte përjetuar këtë vrasjen e prindërve të saj. E kuptoj, tha Saher qetë. Edhe unë do të doja ta vrisja atë mbret. Saher po mendonte nëse duhej t'i tregonte Azaras. Të nesërmen ajo nuk do të mbante mend asgjë, ndaj a kishte rëndësi? Prindërit e mi gjithashtu ishin në gjendje të bënin gjëra që mbreti vetëm mund t'i ëndërronte. Të dy ishin në gjendje të flisnin me kafshët; kjo ishte një përparësi e madhe për familjen e Gjarprit të Shkretëtirës së Kockave. Ata gjithmonë mund

të dërgonin kafshë për të mbledhur informacione. Si e kishte mësuar mbreti këtë, nuk e di, vazhdoi Saher. Të fliste për këtë i ndihej si një thikë në zemër. Të hynte më thellë në kujtimin e asaj kohe ishte si ta rrotullonte thikën brenda plagës. Kur u përhap fjala se mbreti po vinte pas tyre, ata më fshehën në një vend të quajtur Kafka e Madhe. Pesë ditë e net kalova atje; kisha vetëm ujë dhe frikën se dikush mund të më gjente. Pastaj mjeshtri im më gjeti, tha Saher. Kur u ktheva në shtëpi për të marrë sendet e mia, rëra e bardhë ishte njollosur me të kuqe... dhe ende është. Saher donte të vazhdonte, por vuri re se Azara kishte rënë në një gjumë të thellë.

Një psherëtimë i doli nga buzët, ndërsa u ngrit ngadalë, ia hoqi maskën nga fytyra Azaras. Ishte e çuditshme të shihje lot në faqet e saj, por ndoshta kishte parë ndonjë makth. Pastaj Saher ia hoqi këpucët Azaras, duke u përpjekur ta bënte sa më rahat.

Qetësisht, Saher u largua nga dhoma e saj. Duhej të kthehej te vallëzimi; nuk donte që dikush të pyeste se ku kishte qenë. Prandaj përshkoi korridoret dhe u kthye në kështjellë, aty ku të tjerët ende po vallëzonin. Disa femra qëndronin jashtë, duke qeshur e përgjuar, ndërsa flisnin për princat. Ah, çfarë do të bënin po ta dinin se Saher ishte e lidhur me njërin prej tyre.

Kapitulli i njëzet e një

Azara e kishte dëgjuar Saher-in. I kishte dëgjuar çdo fjalë të vetme kur ajo u hap para saj një ditë më parë. Ajo kishte derdhur një a dy lot për Saher-in; ato ndanin shumë më tepër sesa thjesht të njëjtin korridor të dhomave të tyre ndanin edhe urrejtjen ndaj mbretit. Tani Azara nuk dinte çfarë duhej të bënte me atë informacion. Nëse ajo nuk ishte e vetmja që kishte ardhur për hakmarrje, atëherë me siguri kishte edhe femra të tjera me të njëjtat qëllime. Kjo do t'i bënte gjërat shumë më të lehta. Do t'i jepte aleate që mund ta ndihmonin t'i jepnin fund sundimit të atij mbreti të mallkuar. Ajo nuk donte asnjërin nga princat në fron, por gjithsesi do të ishte më

mirë sesa ai mbret. Nëse mbreti do ta kuptonte se femra me aftësi kishin hyrë në provë, pa asnjë dyshim do t'i vriste.

Nëse do ta kuptonte se bijat e zanave që ai kishte vrarë ishin këtu, ai do të bënte diçka shumë më të tmerrshme sesa thjesht t'i vriste. Papritur diçka i klikoi në tru. Gjithçka po bëhej më e qartë tani. Prova nuk ishte për princat. Jo.

Ishte për mbretin që të therte sa më shumë që të ishte e mundur. Nëse ai do të donte që bijtë e tij të martohehin, do të kishte rregulluar martesë me gjak mbretëror. Kjo shpjegonte pse kishte edhe njerëz të thjeshtë si ajo apo Saher. E gjithë kjo provë ishte një thertore gjigante. Dhe të gjithë kishin hyrë në të pa e ditur. Të gjithë ishin shumë budallenj për ta kuptuar realitetin. Edhe ajo vetë kishte qenë budallaqe.

Azara kishte edhe nëntëdhjetë e katër ditë përpara, ose për të shpëtuar sa më shumë që të ishte e mundur, ose për ta vrarë mbretin. Nëse do ta vriste mbretin, do ta shpëtonte Ichor-in. Por, nëse do të përqendrohej te largimi i femrave, ajo mund t'i jepte mbretit edhe më shumë kohë për të thurur plane kundër atyre që ishin të fuqishme dhe të talentuara. Këtë nuk mund ta lejonte.

Duhej të fliste me Saher-in. Duhej të planifikonin së bashku kundër mbretit dhe të gjenin femra të tjera që mund t'i ndihmonin.

Hazel.

Hazel do të ishte e përshtatshme një mbretëreshë, dhe jo

çfarëdo mbretëreshë, por një e fuqishme. Përbuzja ndaj familjes mbretërore solariane ishte e gdhendur edhe në fytyrën e saj. Por femrat e fuqishme nuk ishin gjithçka që i duhej. Jo. I duhej dikush me mendje të mprehtë. Dhe gjatë gjithë kësaj kohe kishte takuar vetëm një femër që kishte pikërisht atë që i duhej.

Zahira.

Zahira do të ishte truri. Por ndoshta ajo ishte në Solaria për një princ; ndoshta nuk e urrente familjen mbretërore. Nëse ajo do të ishte afër tyre, kjo do të ishte një disavantazh i madh një disavantazh shumë i madh. Azara e dinte sa të zgjuar ishin princat. Të shtojë Zahiran në anën e gabuar do të ishte fundi i çdo kërcënimi ndaj mbretit. Darius nuk ishte në anën e mbretit; këtë Azara e dinte me siguri. Malek ishte ai që kishte vlarë prindërit e saj me urdhër të mbretit, dhe Darius e dinte këtë. Ishte pikërisht ai që i kishte dhënë Azara-s mundësinë t'i afrohej hakmarrjes. Ai e kishte ftuar. Azara kishte pranuar. Tani ajo ishte në territor armik dhe i duheshin aleatë. Ndoshta Malek do të ishte një aleat i mirë gjithashtu... dhe, edhe pse Azara nuk donte ta pranonte, Darius do të ishte një aleat shumë i vlefshëm, një aleat që do t'i duhej nëse donte të shkonte deri në fund.

Duhej të fliste me Malek-un. Kjo ishte misioni i saj për sot dita e gjashtë. Kjo e bëri të kuptonte se në më pak se dhjetë ditë do të zhvillohej përshtypja e natës. Azara rënkoi e bezdisur. Duhej të përgatiste edhe një performancë për këtë. Perëndi, familjet mbretërore vërtet kishin mënyra të çuditshme për t'u argëtuar. Ngadalë Azara u ngrit nga shtrati. Tophet, ajo ende kishte veshur fustanin. Por këpucët dhe maska i kishin humbur të gjitha falë Saher-it. Pastaj dhimbja e kokës u përplas mbi

të. Jeta po sillej mizorisht me të dhe t'i jepte fund dukej si zgjedhja më e lehtë. Por Azara ishte në Solaria për t'i dhënë fund jetës së dikujt tjetër jo të sajës. Ajo ishte një Alizeh, për hir të perëndive. Ajo vinte nga familja më e fuqishme e shëruesve; magjia në damarët e saj ishte më e vjetër se vetë tokat e Solaria-s.

Aftësia e saj e vogël për t'u bërë e padukshme ishte një dhuratë nga perënditë, por nuk ishte kjo ajo që dëshironte. Ajo dëshironte magjinë që kishin pasur paraardhësit e saj. Magjinë që kishte rrjedhur në damarët e babait të saj. Ai ishte shërues, po, por Azara kurrë nuk do ta harronte mënyrën se si ai ishte në gjendje të thërriste dritën. Sa herë që Azara kishte frikë të flinte vetëm, ai thërriste dritën në mes të natës. Ajo dritë mund të ishte e shuar me vdekjen e tij. Por magjia nuk ishte shuar. Ajo e dinte se magjia ishte diku thellë brenda saj. Si ta thërriste, kjo ishte ende një mister për të, por do ta zbulonte së shpejti.

Megjithatë, kishte një problem. Prindërit e saj kishin qenë shërues të afërt të mbretit. Nëse ai do ta njihte fytyrën e saj, me shumë gjasë do t'ia priste kokën. Azara duhej të qëndronte në hije. Kjo nuk kishte qenë kurrë e vështirë për të, por të pasurit femra që konkurronin me të për princat e bënte gjithçka më të ndërlikuar. Nëse ajo do të bënte diçka si të kërkonte në bibliotekë apo qoftë edhe të hynte aty, njëra prej tyre mund të vraponte te mbreti vetëm që ai ta ndëshkonte për shkelje të ligjit. Një ligj budalla. Perëndi, sa shumë që i urrente Azara mbretëritë solariane.

Hael ishte kthyer në dhomën e tij. E vetmja gjë që mbante mend ishte se vëllai i tij e kishte sjellë aty. Nuk e mbante mend që Enora kishte hyrë në dhomë dhe kishte fjetur në karrigen pranë shtratit të tij. Ngadalë, Hael u ul në shtrat, duke u shtrembëruar nga dhimbja sapo lëvizi. Ndiente dhimbje si kurrë më parë; koka i rëndonte, edhe kraharori gjithashtu. Vetë frymëmarrja ishte torturë. Mushkëritë i digjnin sa herë që merrte frymë. Do t'i vriste ata të egjër, nëse nuk ishin tashmë të vdekur. Sapo këto fjalë i pushtuan mendjen, dhimbja u bë edhe më e fortë. Hael u detyrua të mbyte një rënkim dhimbjeje, ndërsa u mbështet sërish në shtrat. Hael?

Ai e ktheu ngadalë kokën anash. Enora tashmë ishte në këmbë, duke e parë me shqetësim. Çfarë të ka ndodhur? Hael e dinte se ajo po i thoshte këto fjalë më shumë vetes, dhe ai do të bënte gjithçka për t'ia treguar të vërtetën. Por nuk mundej. Diçka po ia bllokonte gjuhën, duke e penguar të shqiptonte qoftë edhe një fjalë për të egrit dhe për femrën që e kishte shpëtuar. Dora e Enora-s u zgjat për t'ia prekur ballin. Oh, Caelum, po digjesh nga temperatura. Perëndia e qiellit nuk ndodhte shpesh që Enora ta thërriste me atë emër. Dukej e çuditshme, vetë emri, teksa i rrokullisej nga buzët. Vërtet? Zëri i Hael-it ishte vetëm pak më i lartë se një pëshpëritje. Nuk mund të fliste as shumë fort, as shumë qetë.

Çfarë mund të bëj unë fare?

Ja pse edhe babai më përçmon. Kjo i kujtoi dje-n... apo ishte dje? I kujtoi ato çaste kur zërat i thoshin se të gjithë ata që i donte e urrenin. Dhe ai nuk mund të mos i

besonte. Me siguri vëllezërit e tij e urrenin që u kishte marrë nënën; urrejtja e të atit kishte qenë gjithmonë e pranishme... por tani ishte më e qartë se kurrë. Enora, tha Hael, duke u përpjekur të tingëllonte pak më fort. A... a mund të pushoj vetëm?

Enora e pa sikur ai të kishte vrarë një kotele të vogël. Ti qenke vërtet i çmendur, tamam si Rune, tha ajo. Enora ishte e zemëruar; këtë Hael e kuptoi nga toni i saj që u ashpërsua dhe nga mënyra se si veshët e saj të mprehtë u skuqën.

Unë po qëndroj këtu, sepse ti ke zakon të fillosh të gjakosësh... kudo. Këtë Hael nuk e dinte. Të lutem, vazhdoi ajo, tani me zë më të butë, të lutem, më trego çfarë të ka ndodhur. Sytë i ishin mbushur me shqetësim, shpatullat i ranë.

Hael u përpoq të thoshte fjalën *i egër*, por nuk mundi. Nuk mundem të ta tregoj, tha ai. E dinte se Enora ndoshta nuk do ta besonte, por nuk kishte çfarë të ndryshonte.

Pikërisht kur Enora hapi gojën për të thënë diçka, dera e dhomës u hap. Rune hyri brenda me një vajzë të vogël në krahë. Ky është vëllai im i vogël, tha Rune butë. Hael e shikoi i hutuar; kurrë nuk e kishte parë kaq të butë me askënd tjetër, përveç vëllezërve të tij... dhe Leyla-s, kur ajo nuk ishte e etur për kurorën. A është i sëmurë? - Pyeti vajza e vogël, duke treguar me gisht nga Haeli. Po, është, u përgjigj Rune. Por pse nuk prezantohesh fillimisht?

Vajza e pa Runen, pastaj Haelin, dhe pohoi me kokë me entuziazëm. Përshëndetje! buzëqeshi ajo shkëlqyeshëm. Unë jam Idalia.

Dhe Rune është vëllai im i madh! Po ashtu edhe ti! Ajo dukej kaq e lumtur, sa Hael nuk e mbante mend kur kishte parë për herë të fundit dikë kaq të lumtur. Sytë e Runes u takuan me sytë e Haelit. Ishte sikur sytë e Runes po e torturonin. Hael i dëgjoji sërish zërat zërin e vëllait të tij.

Ma more nënën.

Ma more nënën.

Ma more nënën.

Të urrej.

Të urrej.

Të urrej, të urrej, të urrej...

Rune, largohu, tha Hael. Ai nuk mund ta shikonte Runen. Sepse gjithçka që shihte në sytë e tij ishte urrejtje.

Dhe, sigurisht, Hael e dinte se sytë po e mashtronin, se edhe veshët po e mashtronin por megjithatë nuk mund të mos i besonte. Çfarë? Hael, erdha sepse jam i shqetësuar, tha Rune. Fjalët tingëllonin kaq reale.

Nuk mund ta besoj që të kam vëlla.

Fjalët përsëriteshin, duke e ngrënë nga brenda. Të lutem, Rune... thjesht ik, tha Hael. Këtë herë e shikoi vëllain. Dhimbja ishte e shkruar në fytyrën e Rune-s. Nëse kjo

është ajo që dëshiron... eja, Idalia, tha Rune. Jo, Rune, qëndro. Unë do të largohem me Idalia-n, por ti fol me të. Ky mashkull kokëfortë nuk flet me mua, tha Enora, duke u ngritur. Hael pa Enora-n dhe Idalia-n të largoheshin, duke e lënë vetëm me Rune-n. Ai nuk mund ta shikonte Rune-n jo pas atyre fjalëve, jo kur kishte frikë se do t'i dëgjonte sërish nëse vetëm do të guxonte ta shikonte. Hael, çfarë nuk shkon me ty? tha Rune.

Nuk tingëllonte si fyerje. Aspak. Por Hael nuk mund të besonte asgjë. Nuk mund të besonte askënd sidomos jo veten. Fol me mua. Jam i shqetësuar, zëri i Runes ishte i largët, i butë... tepër i butë. Të lutem. Ajo lutje e qetë nuk tingëllonte aspak si vëllai i tij i madh. Rune duhej të ishte vëllai i fortë, gjenerali i fortë dhe princi i parë. Ai nuk duhej të ishte i butë. Nuk duhej të shqetësohej.

Mashkulli që ishte ulur pranë shtratit të Hael-it ishte ai që duhej të vriste mijëra, ai që kishte vrarë qindra. Por ja ku ishte. Gjithçka tjetër, përveç asaj. Hael e dinte se vëllai i tij e donte, por nuk mund ta dinte nëse kjo ishte e vërtetë. Mendja po luante lojëra me të, duke e bërë të dyshonte në dashurinë e Runes, të Dariusit dhe të Ishaanit.

- Little Wing, kthehu tek unë.
- Le të luajmë fshehurazi! - tha Darius me entuziazëm.
Ishte ditëlindja e pestë e Haelit.

Hael nuk donte të luante. Ai ishte i tmerrshëm në fshehurazi; gjithmonë gjendej i pari, ndërsa Ishaan-i ose Rune ishin të fundit.

- Nuk dua vërtet, - mëmëriti Hael.
- Oh, hajde! Fshehurazi është kaq argëtuese, Hael, jeto pak! - Darius ishte gjithmonë kaq energjik. Hael nuk e kuptonte si arrinte të ishte gjithmonë kaq i lumtur. Por pastaj mendoi se ndoshta babai nuk e shihte Darius-in si të përjashtuar - jo ashtu siç e kishte parë Haelin.

Atëherë ndjeu një dorë të madhe që ia kapi dorën e vogël. Hael ngriti sytë. Rune po e shikonte poshtë, duke buzëqeshur butë. Po sikur të luajmë bashkë? Unë do të të ndihmoj të fshihesh.

Hael e pa Runen, dhe një shkëlqim gëzimi i pushtoi fytyrën. Sytë i ndriçuan. Po! Hael pothuajse qeshi nga gëzimi.

Rune e ngriti Hael-in në krahë dhe ia preku hundën me gisht. Sot do të jesh fituesi, dakord? Sot nuk dua të shoh më fytyra të trishtuara.

Hael pohoi menjëherë me kokë.

Unë do të kërkoj! Thirri Darius, teksa shkoi drejt pemës së madhe në kopshtin mbretëror. Keni pesëdhjetë sekonda për t'u fshehur duke filluar... tani! Sapo Darius u kthye nga pema dhe mbylli sytë, Rune filloi të vraponte me Haelin në krahë.

Shumë shpejt, Hael u gjend i strukur me Runen mes fushave me lule. Shh, krah i vogël, pëshpëriti Rune, duke vënë gishtin mbi buzë.

Hael buzëqeshi gjerësisht kur vëllai e quajti “krah i vogël”. Ai e kishte quajtur kështu që nga ditëlindja e tij e tretë, kur Hael po qante vetëm sepse mendonte se askush nuk e donte. Ti je krah im i vogël, i kishte thënë Rune atë ditë. Sepse ne të dy do të qëndrojmë gjithmonë bashkë, krah për krah. Prandaj mos qaj.

Hael e kujtonte atë ditë shumë qartë. Qëndro i fortë. Ne do të kapërcejmë çdo mal së bashku.

Çdo mal.

Hael e ngriti ngadalë vështrimin nga vëllai i tij. Rune ishte ulur pranë shtratit të tij. Nofka bëri diçka brenda Haelit; e qetësoi. Sepse këtë herë, kur e shikoi Runen, nuk u ndje i padashur dhe as nuk i dëgjoi fjalët e urrejtjes. Gjithçka që pa ishte vëllai i tij i madh, ai që do të bënte gjithçka për të edhe sikur kjo të nënkuptonte ta vinte Solaria-n në flakë. Të egrit, e nxori me zor Hael. Fyti i digjte, sikur vetë fjala ta lëndonte. Ishte si të mos i lejohej ta shqiptojë. Të egrit? Të egrit, thua? sytë e Runes shpërthenin nga zemërimi dhe hakmarrja. Çfarë të bënë?

Hael donte me gjithë shpirt t’i përgjigjej, por nuk mundej. Sado, që përpiquej, nuk arrinte të nxirrte asnjë fjalë tjetër. Hael, të lutem, mos më zhgënje tani. Kam nevojë të më tregosh çfarë ka ndodhur, tha Rune, i

dëshpëruar për përgjigje. Hael e dinte këtë. Por gjithashtu e dinte se nuk mund t'ia tregonte.

Në thellësi të mendjes së tij, Hael dëgjoji përsëri atë britmë të mprehtë që e urrente. Britmën që ishte bërë e njohur gjatë ditëve dhe netëve të fundit. Britmën që ia kishte bërë netët të paqeta dhe ëndrrat plot makthe. Jo. Nuk mund ta dëgjonte më. Gjithçka që donte ishte të zhdukej. Sërish ndjeu një lëng të nxehtë t'i rridhte nga lllapat e veshëve. Hael... Hael, po gjakosesh, shqetësimi ishte i qartë në zërin e Rune-s.

Hael vazhdoi ta shikonte vëllain. Buzët e Runes formonin fjalë që Hael nuk i dëgjonte. Ishte sikur daullet e veshëve të ishin gati të shpërthenin. Të përzierat i mbushën stomakun, veshët i dhembnin, ndërsa britma bëhej gjithnjë e më e fortë. Me sytë gjysmë të mbyllur, Hael e shikoi vëllain. Rune po lëvizte buzët, duke thënë shumë fjalë që Hael nuk arrinte t'i kuptonte. Nuk e dinte çfarë po thoshte, por e pa qartë shqetësimin e gdhendur në fytyrën e tij, kur papritur u ngrit në këmbë. Dukej sikur Rune po bërtiste duke thirrur për ndihmë, ose ndoshta për një shërues.

Pastaj, ngadalë, qepallat e Haelit u mbyllën. Bota e tij u bë e zezë. Hael po shikonte në një mbretëri të errët. Një drithërimë drite u shfaq, por ishte e dobët, tepër e dobët. Dukej sikur po e thërriste Haelin drejt saj dhe funksionoi. Gjithçka që Hael dinte ishte se po lëvizte drejt asaj drite të zbehtë.

ENORA! bërtiti Rune.

Fyti i dhembte, nga sa fort dhe sa shpesh kishte bërë titur tashmë emrin e saj. I duhej ajo në dhomë, duke përdorur magjinë e saj shëruese mbi Haelin. Dhurata e Valdisit. Pa kaluar asnjë çast, Enora vrapoi në dhomë, së bashku me Idalia-n. Çfarë po ndodh u ndal menjëherë sapo pa gjendjen e Haelit.

Ai dukej i zbehtë; e vetmja ngjyrë në lëkurën e tij ishte gjaku që po i rridhte nga veshët. Rune pa Enoran të nxitonte drejt Haelit dhe t'i vendoste duart mbi të dy veshët e tij. Ndërkohë, Idalia vrapoi drejt Runes dhe iu kap këmbëve, ndërsa Enora po shëronte veshët e Haelit për të ndalur gjakderdhjen. Rune uli vështimin nga Idalia. Sytë e saj ishin të mbushur me lot. Çfarë po i ndodh vëllait të madh? pyeti ajo. Rune u gjunjëzua që të ishte në të njëjtin nivel me të. Ai është vetëm pak i sëmurë. Mos u shqetëso, do të shërohet përsëri, e qetësoi Rune, duke ia ledhatuar kokën.

Ai vetë dyshonte në fjalët e tij. Nuk e dinte nëse Hael do të shërohej, nuk e dinte nëse Hael do të ishte ndonjëherë sërish vetvetja. As vetë nuk e beson këtë, pëshpëriti ajo, ndërsa një lot i rrëshqiti faqes.

Kjo ia copëtoi zemrën Runes. Vajza e vogël kishte plotësisht të drejtë. Ai nuk i besonte fjalët e veta. Rune ndjeu lotët t'i mblidheshin në sy, por i gëlltiti emocionet. Nuk mund të përballonte të ishte i dobët. Jo. Jo tani. Jo kur vëllai i tij kishte nevojë që ai të ishte i fortë. Rune gëlltiti dhe e pa Idalian. Ai do të bëhet më mirë, ta premtoj, tha Rune. Këtë herë, ai i besoi fjalët e

veta. Hajde të dalim për një shëtitje. Enora ka nevojë për qetësi tani; nuk mund ta shqetësojmë.

Ai e ngriti Idalian në krahë, ashtu siç bënte dikur me Haelin kur ishte më i vogël. Ai e pa Enora-n; ajo e pa atë, pohoi me kokë dhe i dha leje të largohej. Rune u largua në heshtje nga dhoma. Ai do të bëhet më mirë, tha ai, më shumë për vete, ndërsa puthi kokën e Idalia-s. Tani, le t'i bëjmë një vizitë bibliotekës, dakord? Idalia e pa dhe pohoi me kokë. Të egrit. Nëse Rune do të mundte, do t'i vriste secilin prej tyre. Nëse do të mundte, do t'ua zhdukte ekzistencën, që askush të mos i ndeshte më kurrë që askush, sidomos jo vëllezërit e tij, të mos i shihte më.

Me një urrejtje të zjarhtë, Rune u drejtua për në bibliotekë. Nëse aty nuk do të gjente atë që i duhej, do t'i duhej të gjente dikë që e kishte dijen që kërkonte. Ai do të fliste me qenien që e urrente më shumë se këdo tjetër.

Me femrën që më shumë do të donte ta shihte të prerë në kokë sesa gjallë. Por për vëllain e tij për vëllezërit e tij ai do ta linte mënjane urrejtjen dhe hakmarrjen. Për ta, ai do të fliste me Hazelin. Biblioteka një vend dijesh dhe fantazie. Një vend që mbante sekretet më të thella dhe fjalët më të bukura.

Rune e uli Idalian në dysheme. Vajza e vogël shikonte përreth e mahnitur. Ai pothuajse kishte harruar se zanat e zakonshme nuk kishin leje të hynin në bibliotekë sa herë të dëshironin. Idalia ndoshta as nuk dinte të lexonte. Këtë do t'i duhej t'ia mësonte edhe

shkrimin gjithashtu. Ajo ishte ende e vogël, prandaj ishte e lehtë t'i mësonte të gjitha gjërat e reja që i duheshin për të mbijetuar.

Ai do ta bënte një luftëtare të shkëlqyer.

Rune buzëqeshi me këtë mendim. Ai nuk kishte mundur t'i bënte vëllezërit e tij luftëtarë... por atë po. Ky vend është gjigant! Tha Idalia me sy të zgurdulluar. Po, është, qeshi lehtë Rune. Hajde të gjejmë atë që më duhet. Rune u drejtua nga raftet që flisnin për të gjitha qeniet mizore. I duhej vetëm një vëllim për të egrit. Nuk ishte shumë ajo që kërkonte.

Kur arriti te rafti i të egërve, vuri re se pothuajse të gjitha librat kishin humbur... përveç njërit. I hutuar, Rune e shikoi raftin me mllef. Kush në gjithë Ichor-in i kishte marrë librat? Megjithatë, ishte mirënjohës që të paktën një libër kishte mbetur. Ndoshta ai përmbante gjithçka që i duhej.

Rune e nxori librin dhe u drejtua nga tavolinat në mes të sallës. Idalia e ndoqi dhe u ul pranë tij. Ajo ishte aq e vogël sa, edhe pse ishte ulur në karrige, nuk arrinte të shihte mirë, ndaj Rune e tërhoqi në prehrin e tij. Tani, le ta shohim, tha ai dhe hapi librin... vetëm për t'u zhgënjyer. Faqet ishin bosh. Çdo faqe e vetme bosh.

Vetëm një faqe nuk ishte bosh, por boja e kishte bërë shkrimin aq të paqartë sa ai nuk mund të lexonte asnjë fjalë. Dreq. Tani më duhet të gjej magjistaren. Vëlla i madh, pse nuk ka asgjë të shkruar? Pyeti Idalia.

Rune do të donte ta dinte përgjigjen. Kam frikë se nuk mund të ta them pse. Por e njoh dikë që mund të na ndihmojë. Vërtet? Idalia ngriti sytë, dhe sytë e saj vjollcë shkëlqyen. Rune pohoi me kokë. Sado që e urrente Hazelin, tani i duhej ajo edhe nëse nuk donte ta pranonte.

Libri nuk kishte asgjë të dobishme, por ai vendosi ta merrte me vete, ndërsa doli bashkë me Idalian. Ma gjeni mbretëreshën magjistare. Tani, urdhëroi Rune rojën në të djathtën e tij sapo dolën nga biblioteka. Roja nuk hezitoi asnjë çast dhe u largua me vrap. Cili budalla do të hezitonte kur vetë gjenerali i jepte urdhra? Rune u drejtua për në kopshtin mbretëror, duke mbajtur dorën e vogël të Idalias në të tijën. Pa thënë asnjë fjalë, Idalia ia lëshoi dorën dhe vrapoi drejt fushës me lule.

Lulet ishin po aq të mëdha sa ajo: disa jeshile, disa të kuqe, disa vjollcë, disa blu. Lulet kishin çdo ngjyrë të mundshme. Sa të mëdha! Rune nuk ngopej me shprehjen e ëmbël të Idalia-s sa herë që ajo shihte diçka më të madhe se vetja ose diçka që nuk e kishte parë kurrë. Rune buzëqeshi butë, edhe pse fusha e luleve nuk kishte asgjë për të buzëqeshur. Lulet e bukura ishin thjesht një shpërqendrim nga fakti se aty ishte varrosur mbretëresha Amaya nëna e tij. Rune iu afrua Idalias, u ul në gjunjë pranë saj, këputi një lule dhe ia dha. Ja, princeshë e vogël, buzëqeshi ai. Sytë e saj u ndezën. Unë jam princeshë???

Rune qeshi lehtë dhe pohoi me kokë. Po, je, tha ai, duke ia ngatërruar flokët me dorë. Por gëzimi i tij zgjati pak, sepse roja u kthye me mbretëreshën

magjistare dhe shërbëtoren e saj besnike. Idalia ngriti sytë. Ngadalë, Rune u ngrit dhe e largoi rojën. Çfarë do, zanë? Tha Hazel. Sigurisht, ajo e tha si fyerje, dhe Idalia e kuptoi menjëherë. Hej! Ruaje tonin kur flet me vëllain e madh! tha ajo. Rune e pa Hazelin, teksa shikonte poshtë nga Idalia. Dhe kush je ti, krijesë e vogël? Princesha e Solarias! Tha Idalia. Rune do të kishte buzëqeshur, po të mos ishte prania e magjistares.

Vërtet? Atëherë, princeshë e vogël, vëllai yt i madh këtu nuk është shumë i sjellshëm, ndaj e meriton mënyrën se si po i flas. Por e admiroj guximin tënd, tha Hazel. Rune u befasua që magjistarja nuk e trembi Idalian. Do të ishte një luftëtare e mirë, princeshë e vogël, shtoi Hazel, pastaj u kthye nga Rune. Më thirre. Rune e dinte që nuk ishte pyetje. Po. Kam nevojë për ndihmën tënde për hir të vëllait tim. Çfarëdo gjaku të keq që kemi mes nesh, le ta harrojmë. Nuk po të kërkoj ndihmë për arsye egoiste, tha Rune.

Ai e kishte seriozisht çdo fjalë. Edhe sikur të duhej të paguante një çmim të lartë, do ta bënte. Dhe çfarë fitoj unë në këmbim? Pyeti magjistarja. Një nder nga vetë gjenerali dhe princi i parë i kurorës. Mund ta kërkoj atë nder kur të duash, çfarë të duash. Ai e dinte që ishte marrëzi, por nuk i interesonte as nderi, as mbretëresha. Vëllai i tij kishte nevojë për të.

Do ta mendoj. Jo, tha Rune. Durimi i tij po shteronte. Nuk do ta mendosh. Po, apo jo? Më përgjigju, mbretëreshë magjistare. Atij nuk i interesonte as shërbëtorja që ishte gati t'i ngulte thonjtë në fyt. Apo je frikacake?

Në atë çast shërbëtorja bëri një hap përpara, dhe po të mos ishte Hazel, Rune e dinte se ajo do ta copëtonte. Do të të ndihmoj, tha Hazel. Rune e pa Idalian, e cila ishte plotësisht e magjepsur. Le të ecim pak, tha Rune. Dhe kështu bënë. Ecën nëpër kopsht. Idalia ecte me shërbëtoren, duke bërë çdo pyetje që i vinte në mendje, ndërsa Rune po shpjegonte situatën. Biseda mes tyre ishte çuditërisht e qetë. Vëllai yt, Hael... ai tha “të egjrit” dhe pastaj papritur i filloi gjakderdhja nga veshët? Po më thua se nuk ishte mirë prej disa ditësh tashmë? Pyeti Hazel. Rune pohoi me kokë, ndërsa ajo po mendonte. Nuk jam e sigurt, por mund të jetë që një i egër i ka marrë trupin, tha ajo. Sonte do të marshoj drejt kufirit. vazhdoi. Ato krijesa duhet të përkulen para meje gjithsesi. Rune nuk u besoi veshëve të tij. Magjistarja do të shkonte vetë në kufi për ta ndihmuar. Vetëm mbrëmë ajo donte t’ia priste kokën, dhe tani po e ndihmonte në këmbim të një nderi.

Kapitulli i njëzetë e dy

I egri dhe gjaku. Hazel nuk e dinte pse po e ndihmonte princin. Supozonte se ishte për shkak të nderit... ose të fyerjes. Frikacak. Ai vërtet kishte guxim, por kur nuk kishte?

Ai princ ishte përkufizimi i trimërisë: kishte vrarë një mbretëreshë magjistare, për hir të perëndive. Një veprim që Hazel nuk do ta harronte kurrë dhe as nuk do ta falte. Që nga ajo ditë, ajo kishte dashur të dinte si, në gjithë Ichorin, Rune kishte arritur t’ia priste kokën nënës së saj. Hazel nuk donte ta dinte... por kureshtja i kishte

përshkuar mendjen. Nuk arrinte ta largonte atë mendim. Nëse ai kishte arritur ta vriste nënën e saj e cila ishte magjistarja më e fuqishme pa asnjë dyshim atëherë ai mund ta vriste edhe atë.

Këtë nuk mund ta lejonte.

Këtë nuk do ta lejonte. Po e ndihmon armikun tënd më të madh tani. Shpresoj ta dish këtë, toni i Valries ishte akull. Kishte kohë që Hazel nuk e kishte dëgjuar magjistaren të tingëllonte kështu. Po. Dhe ti do të më ndihmosh. Urdhër i kurorës, u përgjigj Hazel.

Valrie përçmoi lehtë. Sonte do t'u bëjmë një vizitë të egërve, shtoi Hazel. Kjo i solli Hazelit një shikim po aq të ftohtë nga Valrie. Ajo e dinte se shërbëtorja nuk e pëlqente këtë. Por edhe Valrie e dinte se duhej të bindej sidomos kur ishte urdhër i kurorës. Përndryshe, do të ishte tradhti. Po, madhëri, e shqiptoi Valrie me dhëmbë të shtrënguar, teksa ecën drejt bibliotekës. Hazel kishte nevojë vetëm të shihte sa larg duhej të ecnin për të ndjerë mjegullën e trashë. Kaq mjaftonte.

Ata ecën rreth bibliotekës. Pavarësisht nga distanca nga kufiri, mjegulla e trashë ishte shumë pranë. Nëse vërtetë ishte ashtu siç dyshohej që i egri kishte pushtuar trupin e princit atëherë Hazel nuk mund të bënte shumë. Ajo nuk ia tha princit se vëllai i tij duhej ta çlironte vetë trupin; këtë do t'ia thoshte më vonë, pas takimit me të egrit. Perëndi, sa shumë i kishte urreyer gjithmonë ata. Kishte vrarë të panumërt prej tyre vetëm për të stërvitur aftësitë e saj luftarake bashkë me Valrien. Kulla e orës ra katër herë. Mesnatë. Hazel u pa në

pasqyrë. Ishte gati të derdhte gjak. Mbante një kapuç të zi mbi kokë; flokët e saj të zinj ishin lidhur poshtë tij. Një shall ia mbulonte fytyrën, por kush nuk do t'i njihnte ata sy? Pelerina e nënës së saj i varej mbi supe. Ajo donte të sigurohej që ato krijesa të shëmtuara ta dinin se kush ishte.

Hazel e shikoi Valrien. E ashtuquajtura shërbëtorja e saj mbante një veshje të zezë ngjitur pas trupit; e vetmja ngjyrë ishte flokët e saj era e kuqe. Deri së fundmi, Hazel nuk e dinte pse Valrie quhej kështu. Tani e kuptonte. Valrie pohoi me kokë, duke i dhënë Hazelit shenjën që i duhej. Hazel hapi dritaren. Ata ishin në një kat të lartë, por kjo nuk e ndalonte. Ajo nuk kishte frikë. Jo magjistarja nuk e njihnte frikën.

Ajo u hodh, duke u ulur në këmbë sapo preku tokën. Kur Valrie iu bashkua, ecën në heshtje drejt kopshtit mbretëror, duke u siguruar që rojet të mos i dëgjonin. Hazel dinte të ecte pa zhurmë; çdo hap i saj ishte pa tingull. Valrie e tërhoqi Hazel-in pas murit të kështjellës. Rojat po kalonin përpara tyre, por errësira i fshihte magjistaret me rrobat e zeza p- përveç Valrie-s. Sytë e saj gri do t'i kishin tradhtuar, po të mos i mbyllte. Mbretëresha e re priti, derisa rojat kaluan. Pastaj preku lehtë shpatullën e Valrie-s, duke i bërë shenjë se mund t'i hapte sytë.

Së shpejti arritën te biblioteka. Menjëherë u ngutën pas saj. Mjegulla e trashë po ndriçonte. Ishte aq e bardhë në errësirë sa i dhembnin sytë, ndaj Hazel u

detyrua t'i ngushtonte. Të bezdis kjo? Hazel u kthye rreth e rrotull. Nga kishte ardhur ai zë?

Ishte zë femre dhe tingëllonte çuditërisht i njohur, edhe pse Hazel nuk e kishte dëgjuar kurrë më parë. Zëri dukej sikur po e përqueshte. Hazel u drejtua dhe e pa megjullën pa i ngushtuar sytë këtë herë. Tani e pa qartë: megjulla ishte një përzierje argjendi dhe të bardhe. Prandaj ishte kaq e vështirë për t'u parë. Dhe tophet... megjulla po e thërriste. Hazel e dinte se megjulla kishte gjithmonë dorën e sipërme dhe se vetëpërmbajtja ishte diçka që zhdukej sapo dikush i afrohej shumë. Por nuk e dinte se ishte kaq përthithëse. Nga ana tjetër, kur kishte hyrë në të nga Malet e Përumbura, nuk ishte ndjerë kështu. Tani, megjithatë, ndiente një mall për megjullën. Përqendrohu, tha Valrie, me të njëjtin ton që përdorte kur e stërviste Hazelin dikur, kur Hazel ishte tetë vjeçe dhe mezi arrinte të përqendrohej.

Përqendrohu. Le ta bëjmë këtë, tha Hazel.

Zëri i saj mbante autoritetin e një mbretëreshe, sepse ajo ishte pikërisht kjo një mbretëreshë. Asnjë i egër nuk mund të përballej me të. Ngadalë, ajo dhe Valrie ecën drejt megjullës. Hazel nuk kishte shpatën me vete, por as që i duhej. Gjithçka që i nevojitej ishin thonjtë e saj.

Sa më shumë hapa bënin, aq më e trashë bëhej megjulla, por për Hazel-in ndihej pothuajse e natyrshme. Ajo dinte si të merrte frymë brenda saj, dinte si të vepronte, si të lëvizte. E njihnte megjullën si pjesën e pasme të dorës. Dhe atëherë e pa. Sferat e kuqe që e

shikonin atë dhe Valrie-n. Nëse të egjrit donin të mbijetonin sonte, më mirë të qëndronin të fshehur. Hazel nuk do të tregonte mëshirë. Jo sonte. Kë kemi këtu? Perëndi, sa shumë e urrente tingullin e zërave të tyre. Dikë që do t'ju zhdukë sa hap e mbyll sytë, tha Hazel, pa u munduar as të shikonte nga drejtimi i tyre. Më sillni zonjën tuaj.

Kur i egri nuk u bind, Hazel ktheu kokën drejt atyre sferave të kuqe. Sapo e shikoi, ndjeu fuqinë të shpërthente. Damaret iu mbushën me të. Tani, zëri i saj tingëlloi pothuajse i lashtë. Ishte i frikshëm. Ose do ta gdhend emrin tim në barkun tënd.

I egri ra në gjunjë. P-po... ju lutem... thjesht... ju lutem.

Hazel përqeshi pamjen e mjerë dhe ia hoqi shikimin. Vetëm atëherë i egri mundi të merrte sërish frymë. Një i egër tjetër doli përpara. Mund t'ju shoqëroj te Zonja Aridane, tha ai. Valrie e pa Hazelin, donte të thoshte diçka, por heshti, ndërsa Hazel e ndoqi të egrin. Së shpejti, dy magjistaret u gjendën në një vend të rrethuar nga gurë. Në mes digjej një zjarr. Pranë tij qëndronte e zhveshur Zonja e të egërve. Syri i saj i tretë ishte i mbyllur, ndërsa dy sytë e tjerë e shikonin Hazelin. Një mbretëreshë e re që takon një mbretëreshë të lashtë, foli Zonja e të egërve.

Hazel e shikoi me përbuzje të hapur. Ti nuk je mbretëreshë. Je një copë e baltë që asnjë zanë nuk do të denjonte ta shikonte e lëre më ne, magjistaret. E megjithatë, ja ku je. Më thuaj, vajzë, si e kam nderin që

marshove deri këtu? Tha Zonja e të egërve, ndërsa të egrit mblidheshin rreth saj. Princi Hael, princi i katërt i Solarias. Çfarë i keni bërë atij? Zonja buzëqeshi. Hazel nuk e pëlqeu aspak këtë. Oh, kam frikë se nuk mund ta tregoj këtë, tha ajo. Kjo vetëm sa e zemëroi edhe më shumë Hazel-in. Fol, ose do të të jap një arsye për t'u frikësuar.

Hazel ishte e shpejtë si rrufeja. Në një çast ishte pas Zonjës së të egrëve. Fol. Nuk më pëlqen gjaku në thonjtë e mi sidomos jo gjaku i llojit tënd. Prandaj ma kurse këtë, pëshpëriti në veshin e saj. Dora e Hazel-it u mbyll ngadalë rreth fytit të të egrës. Ajo e ndjeu trupin e saj të tendosej. Fol, Aridane, fjalët ishin një pëshpëritje e ulët. Hazel nuk i kushtoi asnjë vëmendje të egërve përreth që po përgatiteshin të sulmonin. Ke jetuar një jetë të gjatë që nga epoka e perëndive, kam dëgjuar. A nuk do të ishte për të ardhur keq ta përfundoje tani?

Hazel e pa Aridanen të hapte gojën, por ajo nuk mundi të nxirrte asnjë fjalë. Çfarë ishte kjo? Apo po ta shtrëngoj shumë fort? Ligësia i mbushi tonin Hazelit. Ajo nuk kishte qenë kurrë një që shijonte mizorinë... por, o perëndi, sa shumë po e shijonte këtë.

Përkulu.

Jo vetëm Zonja Aridane ra në gjunjë, por edhe të gjithë të egrit rreth saj. Sytë e Hazelit u ndalën te Valrie, e cila gjithashtu ishte në gjunjë. Mund të ngrihesh, tha Hazel, duke i dhënë Valries një buzëqeshje të vogël. Hazel i vështroi të gjithë të egrit, ndërsa bëri disa hapa pas për t'i parë të gjithë. Zonja Aridane mbante duart rreth fytit,

duke marrë frymë me vështirësi.

Nëse dëgjoj edhe një fjalë të vetme se ndonjëri prej jush ka prekur një princ, unë personalisht do t'ju jap fund të gjithëve, që Ichor të mos shohë më kurrë asnjë të egër. Tani, Aridane, shpresoj se këtë herë më kupton. Çfarë i bëtë princit? Nuk ishte pyetje; ishte urdhër. Një kërkesë për përgjigje. Ngadalë, Zonja ngriti kokën për t'u përballur me sytë e Hazelit. Hazel gati sa nuk buzëqeshi nga pamja përpara saj. Zonja po dridhej nga frika. Pastaj, ngadalë, ajo hapi gojën. Donim një festë. Një femër erdhi dhe e shpëtoi, por një nga shërbëtorët e mi tashmë ia kishte pushtuar mendjen.

Hazel e dinte.

Këto nuk ishin lajme të mira. Aspak të mira. Ma sillni, urdhëroi Hazel. Ai është i vdekur... por ka lënë një gjurmë.

Hazel e shikoi Zonjën.

Jo. Nuk mund të ishte.

Nëse i egri ishte i vdekur, atëherë Hazel nuk mund të ndihmonte fare. Një gjurmë hiqej vetëm me vdekje. Hazel e dinte se nuk mund t'ia përcillte këtë mesazh princit. Pa thënë asnjë fjalë tjetër, Hazel u kthye dhe u largua, me Valrien pas saj. Çfarë ishte kjo? Valrie fërshëlleu nga zemërimi. I kërcënove të egrit përtej çdo mase. Duhet ta kesh humbur mendjen. Bëra atë që duhej bërë, u përgjigj Hazel. Nuk kishte aspak humor për bisedë; as vetë nuk e dinte çfarë po ndodhte në mendjen e saj. Asnjëherë më parë nuk kishte qenë kaq mizore pa vrarë një qenie.

Gjithçka që dinte ishte se kishte ndier një kënaqësi të pamasë duke e torturuar Zonjën; ndiente fuqinë që i vërshonte në damarë, zjarrin në sytë e saj. Një ditë, këta të egër ose do të na shpëtojnë, ose do të na fundosin, tha Valrie, tani më e qetë. Hazel e dinte se ajo kishte të drejtë. Të egrit ishin të rëndësishëm, pavarësisht se sa të urryeshëm ishin. Por Hazel nuk kishte asnjë fije nervi për të folur. Ndihej e rraskapitur dhe kishte një dëshirë të madhe për gjumë. Gjithçka që donte ishte të kthehej në dhomën e saj dhe të flinte. Drita ishte e fortë. Blu e ndritshme, si një lumë që nuk premonte asgjë tjetër veç jetës. Hael ecën më tej drejt asaj drite. Pastaj u ndal. Përpara tij ishte një kafaz. Brenda kafazit ndodhej një bishë e madhe blu. Një Fenrir.

Ai kishte dëgjuar për ta dikur, por kurrë nuk kishte besuar se ekzistonin. Fenrir-i dukej i plagosur; gjaku i rridhte drejt syve. Hael ngriti vështrimin për të parë se nga vinte plagosja dhe atëherë u përball me pamjen e një dore, thonjtë e së cilës ishin ngulur në kokën e Fenrir-it.

I vdekur.

I vdekur.

I vdekur.

I vdekur.

Hael u drodh dhe bëri një hap pas. Me këtë lëvizje, dukej sikur Fenriri po vuante edhe më shumë. Hael duhej disi ta nxirrte Fenrir-in nga kafazi dhe ta hiqte atë dorë. Do të të nxjerr prej andej, tha Hael butë. Por nuk shihte asnjë

çelës përreth. Si duhej ta çlironte një bishë si Fenriri pa çelës?

Ngadalë, Hael u afrua. Me kujdes futi duart mes hekurave të kafazit për të prekur gëzofin blu të Fenririt. Në atë çast, sytë e Fenririt u ndezën. Bluja u bë edhe më e ndritshme, aq sa Hael mezi mund ta shikonte. Më në fund, më gjete. Hael e dinte se i vetmi që mund ta kishte thënë këtë ishte ai vetë, pasi ishte vetëm me bishën. Por gjithashtu e dinte se nuk ishte ai që i kishte shqiptuar ato fjalë.

Më çliro.

Hael e pa Fenririn. Nuk iu desh shumë kohë ta kuptonte se bisha po i fliste drejtpërdrejt në mendje. Më çliro dhe unë do të të çliroj ty. Ta çlironte. Kjo ishte gjithçka që Hael dëshironte. Të ishte i lirë nga gjithçka që i egri i kishte bërë. Por si duhej ta çlironte Fenririn? Si ta çlironte bishën kur nuk kishte çelës për kafazin?

Unë kam

Pikërisht para se Fenriri ta përfundonte fjalinë, një dritë e bardhë, e fortë, e tërhoqi Haelin mbrapsht në shtratin e tij. Papritur, Hael u ngrit.

Enora, e cila dukej më shumë se e rraskapitur, qëndronte pranë shtratit të tij. Duart e saj po gjakoseshin. Hael e dinte pse Enora po e shtynte veten përtej kufijve, duke u përpjekur ta shëronte. Oh, faleminderit Malloryt, u zgjove përsëri, lotët iu mblodhën në sytë e shërueses. Hael donte të fliste, por fjalët nuk i dilyn nga buzët. Dontë t'i thoshte se nuk duhej ta kishte kthyer mbrapsht.

Donte t'i kërkonte dikë që kishte dije për magjinë ose çfarëdo gjëje të tillë. Por nuk mundej. Sado që përpiqej. Nuk mundej.

Sytë e Enora-s u zgjeruan, teksa e shikonte. Hael e dinte se hunda e tij po gjakoseshe sërish; ishte mësuar tashmë me ndjesinë e lëngut të ngrohtë. Por pse Enora ishte kaq e tronditur? Ngadalë, ai ngriti gishtat drejt hundës dhe e fshiu gjakun. Kur i pa gishtat, u trondit po aq sa ajo. Gjaku i tij nuk ishte më i kuq. Jo më. Ishte blu.

Kapitulli njëzet e tre

Dita e shtatë, dhe gjithçka që Zahira donte ishte të largohej tashmë. Mbreti, kryemagjistaret, Lejla. Të gjithë po e bënë qëndrimin e saj jashtëzakonisht stresues. Tani kryemagjistaret e vëzhgonin në çdo hap. E shikonin, teksa hante, e shikonin sa herë që bënte diçka që i afrohej mbretëreshës; perëndi, sa shumë e bezdiste kjo. Zahira nuk do të habitej aspak nëse kryemagjistaret do ta vëzhgonin edhe kur bënte dush. Por çfarë duhej të bënte? Ajo kishte shishkën e helmit, e mbante gjithmonë me

vete. Nëse vërtet ishte aq vdekjeprurës, atëherë do ta përdorte mbi dikë tjetër. Ajo kurrë nuk kishte dashur t'i bënte keq mbretëreshës.

Teksa Zahira ishte e zhytur në mendimet e saj, kishte humbur plotësisht mungesën e zhurmës në tavolinë. Princat nuk po hanin. Princi më i vogël mungonte. Më i madhi nuk po grindej me Hazelin dhe as ajo me të. Darius nuk dukej në humor për asgjë, dhe Ishaan... ai kishte mungesë gjumi. I dukej qartë në fytyrë. Zahira do të gënjente po të thoshte se nuk ishte pak e shqetësuar. Rrethe të errëta nën sytë e tij, dukej i zbrazët dhe i zbehtë. Tepër i zbehtë. Hej, a është gjithçka në rregull? Tani që Hael nuk ishte aty, ajo ishte ulur drejtpërdrejt pranë Ishaan-it, gjë që e bënte më të lehtë t'i fliste qetë, që vetëm ai ta dëgjonte. Por princi nuk e shikoi. Nuk i kushtoi vëmendje. Dukej sikur po mbytej në mendime. Dhe Zahira e dinte sa e rrezikshme ishte kjo. Ajo e kishte ndier vetë dikur mbytjen. Mendime, fjalë, rrokje dhe shkronja të vetme që vërtiteshin në mendje.

Emocione që të tërhiqnin gjithnjë e më thellë, larg sipërfaqes, duke e bërë frymëmarrjen gjithnjë e më të vështirë. Të mbyteshe në mendime ishte si të ishe i bllokuar në një stuhi të pafundme ide, shqetësime dhe emocione, nga të cilat nuk mund të shpëtoje. Ishte si të mbyteshe.

Sa më thellë të tërhiqeshe, aq më pak hapësirë kishte për të marrë frymë, derisa nuk mbetej më asgjë. Pesha e tyre ishte paralizuese, dhe megjithatë rrjedha

ishte e pandalshme, si një baticë e pamëshirshme, kundër së cilës nuk mund të notoje. Princ Ishaan, a mund t'ju kërkoj pak nga koha juaj gjatë Korrjes së Madhe? e tha pa dashje pak më fort se ç'duhej. Të gjithë princat dhe femrat në tavolinë e shikuan. Disa prej femrave kishin shprehje të mbushura me urrejtje, mirëpo të gjitha, përveç Hazelit dhe Azaras. Saher, që ishte ulur në një tavolinë krejt tjetër, ndoshta nuk e kishte dëgjuar fare pyetjen. Tani Ishaan po e shikonte. Më falni, çfarë thatë? Pyeti ai. Zahira i përsëriti të njëjtat fjalë. A mund t'ju kërkoj pak nga koha juaj gjatë Korrjes së Madhe? Princi u duk i habitur, por shpejt e mori veten. Do të isha i nderuar, yll.

Yll.

Ai e quajti yll. Zahira buzëqeshi për vete, pastaj u kthye te mëngjesi i saj.

Pse po buzëqesh?

Ai thjesht më quajti yll.

Pse ndihem kaq... çuditshëm?

Zahira nuk e kuptonte çfarë po ndodhte. Nuk e kuptonte pse zemra e saj dukej sikur po rrihte më shpejt. Ky ishte thjesht një princ. Ishaan ishte vetëm një princ që rastësisht dukej më bukur se çdo skulpturë. Jo, ai nuk dukej thjesht më bukur. Ishaan dukej madhështor. Një vepër arti. As Shkretëtira e Yjeve nuk ishte një krahasim që do t'i bënte drejtësi. Çfarë po mendonte? Zahira u ndal. Ajo po mendonte se Ishaan djali i vrasësit të prindërve të saj ishte më i bukur se... Shkretëtira e Yjeve?

Asnjëherë, në gjithë vitet e jetës së saj, nuk kishte menduar kështu për askënd. Shkretëtira e Yjeve ishte vendi më i përkryer për të. Të mendonte se një princ, një mashkull, dukej më i bukur se ajo, ishte tronditëse. Nga kishin ardhur këto fjalë të huaja? Kur kishin arritur të futeshin në mendjen e saj dhe ta mendonin këtë për të? Po, ai kishte dukur marramendës gjatë vallëzimit, pavarësisht se fytyra e tij ishte pothuajse e mbuluar tërësisht, përveç buzëve që kishin një nuancë të pazakontë të kuqe atë natë Zahira, ndalo. Duhej të ndalonte së menduari për të. Ato fjalë nuk ishin të sajat. Jo.

Ajo as nuk i kishte kushtuar vëmendje buzëve të tij atë natë, kështu që ishte e pamundur. A je mirë, vajzë-hënë? - Tha Azara pranë saj. Zahira e pa dhe pohoi me ngut. Atëherë, pse faqet e tua janë kaq të kuqe? Pyeti Azara. Mos më thuaj që ke ethe. Zahira e dinte që Azara po e ngacmonte. Por nuk e kishte kuptuar se kishte filluar të skuqej. Dhe këtë përpara Ishaanit. Kur ai ishte arsyeja. Jam mirë, faleminderit për shqetësimin, buzëqeshi Zahira, ndërsa në mendje mallkoi gjithë gjakun e Azaras.

Takimi me kryemagjistaret dhe Lejlan ishte diçka që Zahira nuk e shijonte aspak. Çfarë duhej t'u thoshte atyre femrave? Duhej të gënjente, këtë e dinte. Por shishja e helmit ishte diçka nga e cila duhej të hiqte dorë dhe shpejt.

Si po shkon? Foli Visha. Zahira u kthye nga ato. Nuk buzëqeshi, nuk shfaqti asnjë emocion. A ke tashmë ndonjë ide se si do ta helmosh?

Atë. Ajo ishte Hazel. Mëngjesi, ndoshta. Mund të bëj që një shërbëtor t'i dërgojë ushqim të helmuar, gënjeu Zahira. Thjesht më duhet pak kohë. Kjo e fundit nuk ishte gënjeshtër. I duhej kohë jo për ta vrarë Hazelin, por për t'u çliruar nga kryemagjistaret. Tik-tak. Koha jote po mbaron. Tik-tak, foli Lejla. Zahira e ktheu kokën dhe e pa princeshën, e cila nuk kishte një reputacion të mirë. Më shtyni dhe do ta shihni sa shpejt di ta përfundoj një punë, tha Zahira, pa asnjë durim, dhe u largua. Zahira u drejtua për te pellgu i vogël në kopshtin mbretëror. Asnjëherë më parë nuk e kishte vizituar atë vend të bukur, ndaj vendosi se tani ishte koha e përkryer. U përball me një pamje mahnitëse aq e bukur sa zanat do ta pikturonin, do të këndonin për të ose do të tregonin histori për të. Atje, mes pemëve, ishin ndërtuar disa harqe guri me pamje të lashtë; hardhi delikate dhe trëndafila ishin mbështjellë hijshëm rreth tyre. Në mes të gjithçkaje ishte pellgu. Ai shkëlqente nën dritën e diellit. Dukej sikur ishte zbukuruar me yje të artë; lulet e arta që notonin në sipërfaqe i jepnin atë pamje. Zahira ndjeu paqe, teksa u ul në stol. Atmosfera ishte aq e bukur, pothuajse magjepsëse. Diçka në atë vend e bëri të mendonte për princin Ishaan. Tani që po mendonte për të... ai ishte vërtet një vizion. Asnjëherë nuk i kishte kushtuar shumë vëmendje, por atë mëngjes dukej sikur zemra e saj donte t'i tregonte diçka që sytë e saj nuk e kishin parë ose nuk kishin dashur ta pranonin. Jo, asnjëherë nuk i kishte bërë përshtypje flokët e tij kafe, deri te shpatullat. Jo, asnjëherë nuk i kishte bërë përshtypje sytë e tij kafe, që për të dukeshin si mjaltë. Ajo ishte e magjepsur jo vetëm nga pamja e tij, por edhe nga natyra e tij e mbyllur. Ai nuk fliste shumë, por asnjëherë nuk e kishte bërë të ndihej e injoruar.

Asnjëherë nuk ishte ndier e padukshme pranë tij. Përkundrazi. Kur ishte pranë tij, ai e shihte të gjithën. Dukej sikur shihte pjesë të saj që ajo vetë ende nuk i kishte parë pjesë që ndoshta kishte frikë t'i përballte.

Por ndoshta gjithçka ishte sepse ai ishte një zotëri i vërtetë. Ndoshta sepse dinte si të sillej me një femër. Ndoshta Zahira e kishte keqkuptuar gjithçka dhe ai thjesht po sillej mirë me të. Zahira psherëtiu dhe mori një gur të vogël nga toka, duke dashur ta hidhte në pellg, por para se ta bënte, pa ngjyrën që shkëlqente dhe u ndal. Çfarëdo që shikonte, i kujtonte atë. Zahira e hodhi gurin në pellg. Kjo ishte ajo që gjyshja e saj i thoshte gjithmonë të mos zhytej shumë thellë në spiralen e pafund të dashurisë.

Dashuri.

A ishte kjo ajo? A ishte e dashuruar me princin që dukej kaq larg, edhe pse ishte kaq afër? Por a ishte e mundur? A mund të dashuroheshe me dikë pas vetëm disa ditësh? Zahira nuk dinte shumë për dashurinë, por dinte se dashuria ishte pa kohë. E dinte se mund të dashurohej për disa sekonda, për muaj ndoshta edhe për vite. Nuk ishte e sigurt nëse ishte dashuri apo thjesht admirim mënyra si fliste, si qëndronte, si dukej. Nuk ishte e sigurt. Por e dinte se gjithçka që donte ishte ta mbante për pak kohë, t'i dëgjonte të gjitha shqetësimet dhe brengat e tij. Asnjëherë nuk ishte ndier kështu për askënd tjetër. Ndjesia ishte e huaj, por njëkohësisht aq e njohur. E kishte ndier një herë më parë e kishte ndier kur ishte me Esmerayn. Esmeray, vajza që ishte si motër për të. Vajza që e kishte dashur më shumë se gjithçka.

Zahira e dinte si ndihej dashuria, por me Ishaan-in ishte një ndjesi e panjohur që ende duhej ta eksploronte. Kishte frikë, por gjithashtu ndiente një ngrohtësi sa herë që mendonte për të dhe për këtë ndjesi të paqartë. Donte ta eksploronte, por kishte frikë nga ajo që mund të sillte. A do të sillte dhimbje apo gëzim? Nuk e dinte. Zahira ishte aq e zhytur në mendime, sa nuk po i kushtonte vëmendje rrethinës apo kujt po i afrohej. Ajo që e nxori nga mjegulla ishte një thua i mprehtë mbi fytin e saj. Zahira u tendos, fryma iu ndal në grykë. Me sa duket të pëlqen shumë të bisedosh me kryemagjistaret, tha zëri i mbretëreshës magjistare. Zahira nuk e pëlqeu aspak ta dëgjonte atë zë.

Aspak.

As faktin që Hazel e kishte parë duke folur me to. Më thuaj, a do të përpiqesh tani të më vrasësh, Cyprus? Tha Hazel. Ngadalë, Zahira ngriti sytë dhe u përball me sytë e mbretëreshës. Si e di mbiemrin e familjes sime? fërshëlleu Zahira.

Thua ende ishte mbi fytin e saj, por nuk i interesonte. Ajo ishte Cyprusi i fundit bashkë me gjyshen e saj. Të qenit mbretëreshë ka përfitimet e veta. Tani fol. Çfarë po kurdishje me kryemagjistaret? Dhe Zahira i tregoi Hazel-it. I tregoi për marrëveshjen, për helmin dhe për gjithçka tjetër. Hazel nuk dukej aspak e befasuar, ndërsa Valrie, pranë saj, shtrëngonte grushtet. Pastaj Zahira i tregoi Hazel-it për kryemagjistaret dhe lidhjet e tyre me princeshën terraxiane. E kuptoj, tha Hazel qetë, ndërsa Valrie ishte krejt e kundërta. Pra, duhet të më vrasësh për ta? Hazel qeshi. Zahira nuk e pëlqeu që mbretëresha po e

nënvlerësonte. Do të kisha mundur, por nuk do ta bëj, tha Zahira me zë të ashpër. Vërtet? ishte e çuditshme si Hazel nuk dukej tallëse. Dukej sikur i besonte Zahiras, por njëkohësisht tingëllonte sikur po e vinte në lojë. Do t'i vras unë, toni i Valries ishte akull dhe e frikësoi Zahiran. Asnjëherë nuk kishte dëgjuar një magjistare të tingëllonte kështu. Valrie tingëllonte vdekjeprurëse, sikur ishte gati t'i copëtonte kryemagjistaret me duar të zhveshura gjë që, pa dyshim, do ta bënte. Tani që e di këtë, çfarë mendon të bëhemi aleate kundër tyre? Tha Hazel. The se unë duhej të isha e vdekur deri në Ritën e Madhe? Dua që të sigurohesh se njëra prej tyre do të jetë e vdekur deri atë natë. Nuk duhet të jetë shumë e vështirë, sidomos kur ke gjakun e Vishës. Nëse do të bëheshim aleate, do të mund të të tregoja si e di mbiemrin e familjes sate dhe gjëra të tjera për ty dhe familjen tënde. Zahira nuk mund të mos pyeste veten.

Çfarë dinte Hazel? Atëherë, do të jemi aleate, tha Zahira, duke u ngritur. Një nga kryemagjistaret do të jetë e vdekur deri në Ritën e Madhe. Hazel dukej e kënaqur. Ajo buzëqeshi dhe pohoi me kokë, e kënaqur. Azara e kishte harruar plotësisht rëndësinë e vrapimeve të saj të përditshme. Një javë. Iu desh vetëm një javë që ajo të gulçonte si një kafshë pas as edhe tridhjetë minutash vrapimi. Tophet, Azara kishte dalë jashtë forme. Ngadalë ajo u kthye drejt oborrit të brendshëm, duke kaluar pranë statujave. U ndal për t'i parë dhe atëherë vuri re një femër të njohur që qëndronte pranë tyre, duke prekur statujën e Valdisit. Nuk e mendoja se do të të shihja këtu, tha Azara, ndërsa vështronte Saherin. Saher u trondit nga zëri i saj. Më fal, nuk desha të të kapja në befasi, shtoi Azara. Saher thjesht tundi kokën dhe e pa Azaran. Çfarë

po bën këtu? Dukesh... e djersitur, tha ajo, duke e vështruar nga koka te këmbët. Po, kam qenë duke vrapuar. Dhe gjithashtu doja të flisja me ty, tha Azara. Për natën e vallëzimit. Ecim pak?

Saher dukej e tendosur, kështu që Azara nuk e kishte imagjinuar gjithçka që Saher i kishte thënë. Ngadalë filluan të ecin bashkë. Prindërit e tu u vranë me urdhër të mbretit, the, tha Azara me zë të ulët. Edhe të mitë. E di, tha Saher qetë. Ma the kur ishte e dehur. Azara e shikoi me sy të zgurdulluar. Më the gjithashtu se doje ta vrisje mbretin. Azara u ndal dhe u kthye nga Saher. Po ti? Je këtu për ta vrarë atë? Azara e shikonte drejt në sytë e zinj të Saherit, ndërsa ajo pohoi me kokë.

Jam.

Ishte kënaqësi ta dëgjonte këtë. Do ta vras atë mashkull. Si, ende nuk e di. Por e di që ti do të më ndihmosh. Apo jo? Këto ishin fjalët që Azara kishte mall të dëgjonte. Dikush që donte hakmarrje po aq sa ajo.

Në atë çast, Azara e kuptoi se ende nuk kishte folur me Malekun. Do të të ndihmoj, u përgjigj Azara. Do të flasim përsëri, por sapo kujtova se kam diçka për të bërë. Ishte kënaqësi të flisja me ty. Pastaj u largua me nxitim. Në vend që të vraponte drejt oborrit të brendshëm, ajo vrapoi drejt fushës së stërvitjes. Atje ishte ai. Urrejtja dhe zemërimi e mbushën. Herën e fundit kishte qenë gati t'ia shkulte kokën vetëm me duart e saj, por Azara ishte mjaft e zgjuar për ta kuptuar se ai mund të ishte ndihmë e vlefshme. Azara e vështroi mashkullin, teksa stërviste ushtarët. Disa prej tyre ishin të rinj, rreth pesëmbëdhjetë

vjeç; disa më të rritur, ndoshta në të njëzetat e mesme ose të vona. Azara priti që ai të bënte pushim ose të largohej qoftë edhe për pak sekonda. Duke i parë duke u stërvitur, i kujtohej si ishte stërvitur ajo vetë... ose më saktë, si kishte mësuar vetëm duke parë. A nuk ke parë mjaft? Bashkohu, foli Malek.

Si e kishte vënë re ajo?

Azara vërtet nuk donte të stërvitej. Gjithçka që donte ishte të fliste me të. Dua thjesht të flas me ty, u përgjigj ajo. Fitoje. Lufto me njërin prej tyre. Herën e fundit ishte kaq e etur për të luftuar, kështu që hajde, tani është rasti yt, Malek buzëqeshi.

Deimos.

Një ditë ajo do ta vriste atë mashkull. Duhej të luftonte me një ushtar vetëm për të fituar një minutë me të? Patetike. Azara psherëtiu dhe u afrua ngadalë, duke qëndruar pranë Malekut. Perëndi, sa mirë që kishte vendosur të vishte pantallona. Kush prej jush dëshiron të luftojë me të? pyeti Malek.

Të gjithë ngritën duart. Azara i pa e habitur. Ajo është thjesht një femër. Çfarë është e aftë të bëjë? tha njëri. Ah, kështu qenkësh. Po sikur t'ju tregoj se çfarë jam e aftë të bëj? tha Azara, duke bërë një hap përpara dhe duke e parë mashkullin. Ai ishte më i madh se ajo; këtë e dinte. Jo nga pamja, por nga egoja e tij e tepruar, të cilën Azara mezi priste ta shkatërronte. Po përpiqesh të më tregosh sa mirë di të gatuash? Azara lidhi flokët e saj kafe në një bisht të lartë dhe buzëqeshi ngadalë. Do të ta tregoja, por pasi të mbarojmë këtu, nuk do të jesh në

gjendje ta shohësh. Mashkulli nuk e pëlqeu këtë. Tani në fushën e stërvitjes ishin vetëm Azara dhe mashkulli tepër arrogant. Të tjerët qëndronin anash, duke parë. Pa hezitim, Azara i ra me grusht, të cilin ai e bllokoi. Mashkulli qeshi, por Azara e dinte se do të ndalonte së qeshuri po ta dinte se ajo kishte qenë pranë vrasjes së kapitenit të tij. Mashkulli ia kapi krahun Azaras, e shtrëngoi fort dhe u pozicionua pas saj, duke e mbajtur. Azara e shfrytëzoi këtë: u përkul dhe, me hov, e hodhi mbi shpatull. Qëndro shtrirë nëse nuk do t'i thyesh kockat. Azara e kishte paralajmëruar, por mashkulli u ngrit, duke ngritur grushtet. Azara psherëtiu. Kur ai goditi, ajo ia kapi grushtin dhe ia përdredhoi krahun fort. Tërhiqi mbrapsht fjalët, fërshëlleu ajo. Kur ai heshti, ajo kaloi pas tij, ende duke ia mbajtur krahun, dhe e goditi në gju, duke e rrëzuar. Thashë, përsëriti Azara, tërhiqi mbrapsht fjalët. Sërish ai nuk foli, ndaj ajo ia përdredhi krahun, derisa u dëgjua një kërcitje e kënaqshme, e ndjekur nga një britmë dhimbjeje.

Azara ia lëshoi krahun, u kthye nga Maleku dhe i bëri një përkulje elegante. Ka ndokush tjetër që dëshiron të luftojë? Ajo buzëqeshi. Këtë herë, asnjë dorë nuk u ngrit. Ashtu e mendoja. Ajo iu afrua Malekut. Ai bëri shenjë me dorë që ta ndiqte. Dhe ajo e bëri, duke e ndjekur ngadalë drejt stallave të kuajve vendi ku ishin takuar për herë të parë. Doje të flisje, tha ai. Këtë herë dua të dëgjoj gjithçka për prindërit e mi, tha Azara, duke u mbështetur te muri prej druri. Malek qëndronte pranë një kali, duke i ledhatuar qimen e bardhë. Siç e di, unë i vrava prindërit e tu, tha ai. Por e bëra sepse ata e donin kështu. Po, isha dërguar nga mbreti, dhe ata e dinin se një ditë do të vriteshin, ndaj gjithmonë më kishin thënë

se, nëse dikush do t'i vriste, ai duhet të isha unë. Ua dhashë vdekjen që donin: një thikë në kraharor. Nuk ishte një vdekje shumë e dhimbshme, tha ai, duke ulur shikimin.

Azara donte të zemërohej, por tophet... edhe ai dukej i thyer nga ajo që kishte bërë. Kaq bëra. Por nuk i vara. Këtë nuk do ta kisha bërë kurrë. Babai yt ishte si vëlla për mua. Asnjëherë në jetën time nuk do të kisha qenë mizor ndaj tij apo ndaj nënës sate. Ata ishin krijesat më të mira që kam njohur ndonjëherë. Dëshira e tyre e fundit ishte që unë të kujdesesha për ty. Nuk e bëre, tha Azara. E bëra. Si mendon se arritje të ikje në lagjet e varfra pa u vënë re nga rojat apo mbreti? Kush mendon se t'i solli sendet e prindërve te dera jote? Kush mendon se t'i sillte gurët e zjarrit dhe drutë në dimër? Ushqimin, kur nuk kishe asgjë për të vjedhur?

Zëri i tij po bëhej gjithnjë e më i zemëruar. Bëra kaq shumë dhe kjo është ajo që marr? Ku është mirënjohja jote? Atëherë pse, tha Azara, pse duhej të jetoja një jetë kaq të vështirë? Pse nuk më the kurrë? Çdo ditë jetoja duke u pyetur, kush i vrau prindërit e mi, kush i vari atje. Ti kurrë nuk ishe aty, fërshëlleu ajo. Do mirënjohjen time? Pse, sa herë të shikoja duke stërvitur ushtarët, nuk më thërrisje të stërvitesha edhe unë? Kur e dije që më duhej! Për hir të perëndive, isha një vajzë pesëmbëdhjetëvjeçare që jetonte në lagjet e varfra! Nuk e ke idenë sa netë kam qëndruar zgjuar, duke u siguruar që asnjë i huaj të mos hynte për të bërë Deimos e di çfarë! Ajo po shpërthente. Azara kishte qenë gjithmonë e mbushur me zemërim, por ky lloj zemërimi ishte i ri për

të. Ishte i përzier me gjithë inatin dhe ankthin e pesë viteve të fundit. Unë gjithmonë të kam ruajtur! Gjithmonë jam siguruar që të ishe e sigurt. Dhe asnjëherë, në pesë vjet, nuk ke pasur nevojë për ndihmën time... deri javën e kaluar. Azara heshti. Ai ishte kujdesur për të? Kishte qenë aty gjatë gjithë kohës? Atëherë kishte kuptim pse Malek e kishte vënë re kur ajo po vidhte. Kishte kuptim pse mbreti nuk dinte asgjë për të ende. Më fal, tha Azara me zë të ulët. Nuk e dija. Malek vetëm tundi kokën. Pastaj Azara foli sërish. Më ndihmo ta vras mbretin. Sytë e Malek-ut u zgjeruan dhe koka iu kthye me vrull drejt saj. Ke humbur mendjen, tha ai. Ai është mbreti. Është i dashur nga shumë njerëz. Do të ishte vetëvrasje. Kjo ishte e vërtetë. Por Azara e dinte se duhej ta bënte. E njoh dikë tjetër që do të njëjtën gjë. Me të vërtetë. Më beso. Na ndihmo, tha ajo. Të dy e dimë që e urren po aq sa unë. Të dy e dimë që e do larg nga froni. Mirë, po pastaj çfarë? Le të themi se e vrasim. Pastaj çfarë? Ti bëhesh mbretëreshë? Kush bëhet mbret? Azara nuk e kishte menduar fare këtë. Jo, unë nuk do të bëhem mbretëreshë. Dikush tjetër. Dhe e di që ka më shumë si ne më shumë që e duan të vdekur, që duan t'i shohin kokën duke u rrokullisur.

Azara nuk e kishte kuptuar sa e dëshpëruar po bëhej zëri i saj. Nuk mund të presësh që të pranoj këtë sot. Dëgjo, Azara, do ta mendoj. Por nuk mund të garantoj asgjë. Përgjigjja duhet të jetë e thjeshtë! Po sikur të kishe një dashur dhe ajo të kishte magji si prindërit e mi? Po sikur mbreti të urdhëronte dikë ta vriste edhe atë? Nofulla e Malekut u shtrëngua. Ti nuk di asgjë për mua, prandaj ndalo së provuari. Thashë që do ta mendoj, femër kokëfortë.

Oh, ajo e kishte zemëruar. Asnjëherë në jetën e saj nuk kishte menduar se do të arrinte ta zemëronte kapitenin e rojës. Nëse ke një përgjigje, dërgo Dariusin të më thërrasë, tha Azara dhe u largua.

Kapitulli njëzet e katër

Darius ishte mërzhitur për vdekje. Mëngjesi kishte qenë jashtëzakonisht i qetë, përveç asaj femre që po fliste me Ishaanin. Por ndoshta i ishte dukur kaq i qetë vetëm sepse atë mëngjes kishte tymosur një lule. Ende ishte nën efektin e saj, por ai po zbehej ngadalë, duke e bërë Dariusin të ndiente sërish gjithë dhimbjen. Ai donte të shihte sfidën e tij të vogël. Pyeste veten ku ndodhej ajo. Ndoshta mund ta takonte sot, ta ngacmonte pak. Por donte të shihte edhe Haelin, vetëm se nuk ishte i sigurt

nëse kjo ishte ide e mirë në gjendjen ku ndodhej. Në atë gjendje nuk ishte ide e mirë as të shihte sfidën e tij të vogël. Darius u rrotullua në shtrat, vetëm për të parë femrën që e kishte ndjekur në dhomën e tij. Darius rënkoi dhe u kthye nga ana tjetër. Ai e dinte, çfarë mendonte i ati për të. Një shthurak. As vetë nuk e dinte pse ishte bërë kështu. Gjithmonë duke tymosur ndonjë lule, gjithmonë me një femër tjetër në dhomën e tij. Nuk i pëlqente. Nuk e donte këtë jetë. E megjithatë, e bënte. Darius u ngrit nga shtrati dhe filloi të kërkonte rrobat e tij. Femra qeshi kur e pa lakuriq, por Darius vendosi të mos thoshte asgjë.

U vesh shpejt dhe doli nga dhoma. Ndoshta mund të blinte diçka e më pas të shkonte në bibliotekë ose të shkonte drejt e atje. Duhej ta mbante mendjen të zënë. Përndryshe do të fillonte të mendonte sërish për të atin. Kështu që Darius u ngut drejt bibliotekës.

Kur mbërriti, mori një libër për lulet që i pëlqente aq shumë të tymoste. I kishte pëlqyer që fëmijë, por atëherë ishte pamja ajo që i tërhiqte ngjyrat e tyre hijerënda. Atëherë nuk e dinte se ato lule, pavarësisht se ishin helmuese, kishin një aromë kaq mpirëse kur tymoseshin. Jo, atëherë kur nëna e tij ishte ende gjallë gjithçka për të ishin librat, nëna e tij dhe lulet e bukura. Pas vdekjes së saj, ai u largua nga gjithçka që kishte dashur ndonjëherë. Leximi, mbledhja e luleve, pjekja e ëmbëlsirave madje u largua edhe nga dashuria. Papritur filloi të ndiente sikur nuk e meritonte dashurinë. Sikur e gjithë mbretëria ishte kundër tij, e urrente. E dinte që shumë e urrenin. Por ajo që i mungonte ishte dashuria amtare ajo dashuri e

pakushtëzuar që nuk gjykon, por thjesht të pranon ashtu siç je. Duart i dridheshin, teksa mbante librin, pastaj e vendosi sërish në raft. Nuk kishte humor për të lexuar. Nuk kishte humor për të bërë asgjë nga ato që kishte dashur dikur. Përsëri, mendimet i vërsjuan në mendje. Mendimet që gjithmonë përpiquej t'i mbyte me lulet. Ndoshta një thikë nuk do të bënte keq. Ishte arsyeja e vetme pse tymoste lulet. Arsyeja e vetme pse lejonte femra të hynin në dhomën e tij. Donte të mpinte dhimbjen dhe të mbyte mendimet për vdekjen. Darius gjithmonë dukej si princi i lumtur, princi energjik, ai që gjithmonë argëtohej edhe pse kurrë nuk ishte vërtet i lumtur. Darius kurrë nuk ishte ai që ishte i lumtur. Kurrë nuk ishte ai energjiku. Ai thjesht dinte të maskonte gjithçka dhe ta mbante brenda. Lotët iu mblodhën në sy, por i përpiu emocionet. Ndjehej sikur po gëlltiste acid. E mbështeti kokën te rafti i librave.

Pse ishte kaq e vështirë të gjeje dashuri?
Pse ishte kaq e vështirë të ishe i dashur? Pse ishte kaq i urryeshëm? Kur Darius ngriti sërish kokën dhe u bë gati të largohej, ndjeu diçka që e tërhoqi pas. U kthye dhe u përball me një shkallë që zbriste poshtë një shkallë që nuk e kishte parë kurrë më parë.

Ngadalë iu afrua.

Nuk i interesoi që aty shkruhej: “shkallë drejt tophetit.” Ai zbriti. Nuk ia vlen, dëgjoji papritur. Pastaj shikimi iu errësua. Darius ishte ulur në dhomën e nënës së tij. Ajo kishte ikur... kishte vdekur. Ishte aq shumë gjak në shtrat. Tepër shumë. Nëna e tij ishte tashmë e zbehtë dhe lëkura e saj ishte e ftohtë. E gjithë jeta ishte thithur nga

trupi i saj për të krijuar një jetë tjetër. Ai nuk ia vinte fajin foshnjës e dinte që ajo nuk kishte faj por nëna e tij... nëna e tij kishte ikur. Mamë, të lutem zgjohu, tha ai me zë që i dridhej. Të lutem, fitove, tani ndalo së luajturi. E di që po shtirresh sikur po fle.

Ia kapi dorën, e tundte. Mamë, të lutem...
Ai qante. Përpiqej ta zgjonte përsëri e përsëri. Por ajo nuk u zgjua. Qëndroi aty, e plogësht dhe pa jetë. Lotët i rridhnin ngadalë nëpër faqe.
Nëna e tij... e vdekur.

Dielli i jetës së tij. Ai jetonte në mbretërinë e diellit, por dielli ishte zhdukur. Nuk ndriçonte më.
Gjithçka ishte e ftohtë, e errët, pa jetë. Ndjehej si një lule që nuk kishte parë rreze drite prej kohësh dhe kishte filluar të vyshkej. Arsyeja e vetme për të besuar në dashuri ishte zhdukur. Arsyeja e vetme për lumturi kishte vdekur. Kur Darius rifitoi shikimin, një lot i kishte rrëshqitur në faqe. E fshiu menjëherë.

Disi, kishte mbërritur në fund të shkallëve. Para tij qëndronte një derë e hapur. Kureshtja e mudi, ndaj u afrua ngadalë dhe hyri në dhomën përtej saj bibliotekën monstruoze. Kurrë nuk kishte parë një bibliotekë kaq të madhe. Por kjo nuk ishte ajo që i tërhoqi vëmendjen. Ishte një rreze drite në mes të errësirës. Si një dritë në mes të natës. Ai u afrua drejt saj dhe pa... atë. Nënë, pëshpëriti Darius. Nuk mund të qëndronte më në këmbë. U rrëzua ngadalë në gjunjë.

Nënë...
Ajo u kthye.

Kur Darius pa fytyrën e saj, ishte pranë thyerjes, por u përpoq të mbahej. Ngadalë u ngrit dhe vrapoi drejt saj, duke e përqaftuar.

Nënë...

Po, jam unë, djali im i vogël, - tha ajo, duke ia puthur kokën. Hej, shikoje mamanë.

Zëri i saj ishte aq i butë. Sytë e mbushur me lot u ngritën drejt syve të gjelbër që ai kishte adhuruar gjithmonë sy të mbushur me dashuri. Lëshoje barrën, unë jam këtu për ty. Do të të mbaj dhe do të të dua. Darius tundi kokën.

Nuk donte të qante. Jo përpara nënës së tij. Duhej të ishte i fortë. I dashur, nuk ke pse të jesh i fortë për mua. Ji i dobët një herë. Ji i pambrojtur. E di që kjo nuk do të më bëjë të të dua më pak. Ajo ia puthi butë kokën dhe kjo mjaftoi që Darius të thyhej. As nuk e dinte si kishte përfunduar ulur në shtrat, me nënën që e mbante ndërsa ai qante. Të gjitha emocionet e shtypura për njëzet vjet. Të gjithë lotët që nuk kishte derdhur. E gjithë dhimbja dhe pikëllimi, të gjitha muret që u rrëzuan nga një puthje e butë dhe nga fjalët e dashura të nënës së tij. Darius qau.

Dhe qau. Dhe qau. Nënë, më ke munguar kaq shumë, pëshpëriti. Jeta ime ishte e mjerë pa ty. Jeta ime ishte bosh pa ty. Shh, e di, zemra ime. Por ti je kaq i fortë. Gjithmonë ke qenë, tha ajo, duke ia puthur sërish kokën. - Dhe të dua. Të dua kaq shumë. Darius e dinte që fjalët ishin të vërteta. Çdo fjalë i godiste zemrën, duke kërkuar të pranohej. Dhe u pranua. Po të ishte këtu... pse, nënë? Pse nuk më vizitove kurrë? Ai e shikoi. Vetëm fytyra e saj mjaftonte për t'ia bërë zemrën të lulëzonte sërish.

Duhej të vije vetë këtu. Duhej ta gjeje këtë vend kur të ishte gati, tha ajo butë. Por nuk isha gati, ndryshe nuk do të qaja, tha ai, ndërsa ajo ia fshinte lotët. Ishe gati. Jo për

të luftuar... por për ta përfunduar. Darius u nguros. As vetë nuk e kishte kuptuar. Të lutem më premto që nuk do të mendosh më kurrë për këtë, tani ishte ajo që ishte gati të qante.

Nënë, nuk do ta bëj. Vetëm mos qaj, të lutem. Nuk do ta bëj, buzëqeshi ajo, duke fshirë lotët. O perëndi, sa shumë je rritur. Ia ngatërroi flokët. Shikoje veten. I gjatë, muskuloz. Je bërë burrë. Zëri i saj ishte plot dashuri. Darius buzëqeshi. Një buzëqeshje e vërtetë, që i mbërriti deri në sy. Nënë, nuk kam ndryshuar aq shumë. Por ke ndryshuar! Dhe shikoje atë buzëqeshje. Më ke munguar kaq shumë, djali im i vogël. Ia vendosi duart në faqe. Shikoje veten! Nënë, nuk jam më djalë i vogël. Jam më i gjatë se ti, mërmëriti ai. Ajo buzëqeshi, e kënaqur. E sheh? Ke ndryshuar. Je rritur. Je bërë burrë. Një burrë i mirë. Darius u shtang. Ai? I mirë? Ai shtrëngoi buzëqeshjen.

Më thuaj, çfarë po mendon. Unë e lexoj, biri im, tha ajo. Nuk jam i njëjti, nënë. Kam ndryshuar. Jam bërë ajo që gjithmonë e kam urreyer. Çfarë urren më shumë? Çfarë e bën djalin tim të ndihet kaq keq për veten? Nënë... fillova të pija, të tymos lulet... bëra kaq shumë gjëra që nuk doja t'i bëja. Dhe ndihem sikur nuk mund të rikuperohem më. Ndjehet sikur mëkatet po më hanë nga brenda. Sikur po mbytem në një det ku nuk di të notoj. Ku askush nuk më sheh për të më shpëtuar. Lotët iu mbledhën sërish. Nëna e përqafoi fort. Oh, djali im i ëmbël. Gjithçka që bëre ishte për dashuri. Gjithçka ishte për të mbijetuar. Mos e urre veten për gjërat që duhej të bëje për të jetuar. Këtë donte të dëgjonte Darius që ai

nuk ishte problemi. Por pse fjalët dukeshin kaq surreale? Dëgjo. Mund të vish të më vizitosh çdo ditë. Por ky vend të merr kohë në një mënyrë që nuk do ta kuptosh, derisa të kthehesh sërish në sipërfaqe.

Ajo ia përkëdheli kokën. Ke dikë lart në bibliotekë. Dikë të bukur. Ia mori sërish fytyrën mes duarve. Shko. Shko para se të largohet. Darius nuk donte të ikte. Jo kur gjithçka që ndiente ishte dashuri dhe ngushëllim. Por ajo kishte të drejtë. Të dua, nënë, tha ai dhe e puthi në faqe, pastaj u kthye drejt derës. Të dua më shumë, Darius, dëgjoi zërin e saj teksa dilte. Kur Darius u kthye sërish në Bibliotekën e Gjakut, u përball me një pamje që ishte vërtet e bukur. Jashtë, dielli po perëndonte ngadalë, duke e pikturuar qiellin me një ar të përzier me të kuqe. A nuk ishte vetëm mëngjes? Darius ia nguli sytë Azarës. Perëndi, ajo dukej mahnitëse. Princi vendosi të qëndronte edhe pak në hije për ta vëzhguar. Ajo qëndronte pranë një rafti librash, me duart që rrëshqisnin mbi vëllimet e mbështjella me lëkurë. Përsëri kishte veshur jeshile. Darius kishte filluar ta pëlqente atë ngjyrë mbi të; e bënte të dukej hijerëndë në më shumë se një mënyrë. Flokët i kishte pak të lagur dhe të kapur lart, duke zbuluar pjesën e pasme të qafës. Meqë fustani i kishte rrëshqitur nga supet, ai mund të shihte edhe pak nga shpatullat dhe shpina e saj. Një pamje për t'u admiruar. Ngadalë, Darius iu afrua. Çfarë të sjell këtu, shkelëse rregullash?

Darius mund të betohej se Azara u drodh lehtë. Atij i dukej e ëmbël mënyra se si ajo gjithmonë dukej kaq e fortë, por ja ku ishte tani e trembur vetëm sepse

ishte aq e përqendruar në atë që po bënte, sa kishte harruar rrethin. Mos u afro fshehurazi, herën tjetër mund të lëndosh veten, tha ajo. Darius nuk u shqetësua aspak që ajo dukej qartazi e mërzhitur me të. Ah, vërtetë? Qeshi ai. Më thuaj pse, në të gjitha takimet tona, ti gjithmonë shkel rregullat?

Ai u mbështet pas raftit, duke e parë nga lart me një buzëqeshje dinake në buzë. Azara nuk e shikoi. Në vend të kësaj, ngriti mjekrën. Më thuaj pse, në të gjitha takimet tona, ti rezulton të jesh një bastard bezdisës? Në atë çast ajo ktheu kokën dhe e pa. Po buzëqeshte. Buzëqeshja nuk ishte e singertë, por ishte e bukur më e bukur se çdo gjë që ai kishte parë ndonjëherë. Ai pyeti veten si do të dukej, po të ishte e vërtetë, po t'i arrinte sytë dhe ta bënte të ndriçonte më fort se dielli. Oh, pra tani jam një bastard bezdisës? Sa fyes, qeshi ai. Kam një reputacion për të ruajtur, shkelëse rregullash. Tani përgjigju pyetjes sime, a do?

Azara nxori një vëllim. Ishte diçka për yjet, por Darius nuk i interesonte aspak; gjithçka që shihnte ishin sytë e saj të bukur. Është qesharake që vetëm ju, mbretërorët dhe të pasurit, keni qasje në këta libra, tha Azara. Ajo nuk iu përgjigj vërtet pyetjes së tij. Pse? Pse e mbani gjithë këtë dije vetëm për veten? tha ajo, ndërsa shtrëngonte librin. Ngadalë, Darius ia mori librin nga duart. Çuditërisht, Azara e la. Është më e lehtë për një mbret të sundojë një popull budalla, tha Darius. Një popull budalla nuk mund ta vërë në dyshim, nuk mund të dallojë kur ai gabon apo ka të drejtë. Pse mendon se im atë ende sundon? Pse mendon se të gjithë solarianët, përveç atyre në lagjet e

varfra, e duan atë? Darius gjithmonë kishte menduar për këtë, por kurrë nuk i kishte thënë këto fjalë me zë.

Ai pa duart e saj të shtrëngoheshin në grushte. Ati yt, ai mbret... nuk duhet të ulet në atë fron. Atëherë Azara u kthye plotësisht nga ai. Më urre ose jo, nuk më intereson. Por, unë, në një mënyrë a tjetër, do ta bëj atin tënd të paguajë. Darius u befasua nga ajo që tha. Nuk e kishte pritur aspak. Edhe ai donte që i ati të paguante por këto ishin mendime që kurrë nuk u kishte dhënë zë. I dukej sikur Azara po i shprehte mendimet e tij. Por befasia i zgjati pak, sepse ai e mbuloi menjëherë me një buzëqeshje tallëse. Oh, dhe si mendon ta bësh këtë? Ai pa se shikimi i Azarës u bë i fortë dhe i ftohtë. E gjithë ngrohtësia ishte zhdukur. Nëse duhet t'ia këpus kokën vetë, do ta bëj.

Ishte një pëshpëritje. Sigurisht që ishte. Azara nuk ishte budalla; ajo e dinte që kishte roja në bibliotekë. Ke humbur mendjen. Mos i thuaj kurrë më këto fjalë në publik, tha Darius, tani edhe vetë më i kujdesshëm. Takohemi në dhomën time pas darkës dhe flasim. Dhe kjo nuk është ndonjë mënyrë për të më joshur në dhomën tënde? Azara kryqëzoi krahët. Darius thjesht qeshi. Askush nuk e di si shijon një mollë pa e provuar, tha ai. Pra, çfarë do? Do ta provosh mollën, apo do ta lësh të paprekur dhe do ta zhgënjesh mendjen tënde? E di që je gjithmonë gati për një sfidë, pëshpëriti ai, teksa kaloi pranë saj. Pastaj ktheu kokën. Nëse largohesh, të lutem bëhu e padukshme. Nuk do të doja që im atë të të fuste në bodrume për shkak të kureshtjes sate.

Ai qeshi lehtë. Darius më pas mori rrugën drejt oborrit të brendshëm, më saktësisht drejt shtëpisë së vjetër të shëruesve. Shtëpia e vjetër e shëruesve ishte bosh. Pesë vjet kishin kaluar që nga vdekja e tyre. Ai i kishte njohur gjithmonë shëruesit, gjithmonë u kishte bërë pyetje se si arrinin të shëronin, por kurrë nuk kishte ditur se ata kishin një vajzë. Jo deri tani. Darius hapi derën e vjetër prej çeliku dhe hyri në shtëpinë e mbuluar nga pluhuri, dikur shtëpia e dikujt. Ende kishte gjak mbi dyshemenë prej druri, gjaku i shëruesve që kishin vdekur nga duart e Malekut. Tani gjithçka kishte kuptim. Tani që ai i kishte njohur tiparet, shprehjet e fytyrës. Flokët kafe, sytë gri. Sigurisht. Ai e kishte parë Azarën duke luftuar me Malekun, por Maleku asnjëherë nuk kishte menduar t'i tregonte marrëdhënien që Azara kishte me shëruesit. Gjithçka që i kishte thënë Dariusit ishte se Azara gjithmonë i vëzhgonte stërvitjet dhe se ishte vajza që vidhte mallrat e dyqaneve duke u bërë e padukshme. Dyshemeja kërciti nën çizmet e rënda të Dariusit. Ende kishte disa pije shëruese dhe lule. Pse askush nuk i kishte marrë ende? Ngadalë, ai iu afrua shkallëve që çonin lart, shkallëve që kurrë nuk kishte guxuar t'i ngjitej. Hapat e tij ishin të ngadaltë, teksa prekte murin prej guri, gishtat i rrëshqitnin mbi muret e lyera me të bardhë. Kur mbërriti në katin e dytë, u përball me një pikturë të madhe një portret familjar.

Të dy shëruesit, sapo të martuar, mbanin në krahë një foshnjë të vogël, të rrumbullakët, me sy të mëdhenj. Edhe si foshnjë, Azara kishte atë zjarr në sy, atë dëshirë për të eksploruar. Flokët i kishte të shkurtër dhe fytyrën me quka quka që tani nuk i kishte më. Darius ia shkëputi shikimin portretit. Kishte katër dyer, secila që çonte në

një dhomë të ndryshme. Ai hapi derën e parë majtas kuzhinën. Nuk ishte e madhe, por kishte diçka ngrohtësi në të. Darius fshiu pluhurin nga një karrige prej lëkure të zezë dhe u ul. Kuzhina ishte pak e errët për shkak të dritareve të mbyllura, vetëm një fije drite depërtonte përmes tyre. Ai e dinte se së shpejti gjithçka do të errësohej plotësisht, pasi dielli po perëndonte. Darius nuk mund të qëndronte gjatë, ndaj u ngrit dhe doli nga kuzhina. Kaloi në dhomën e larjes, pastaj në atë që dukej si dhoma e çiftit shërues dhe, më në fund, hapi derën e fundit...

Dhoma e Azarës. Ishte një shtrat i vogël, muret të lyera me një blu ëndërrimtare. Mbi shtrat gjeti një lodër prej pellushi dukej si një dhelpër. Sa e përshtatshme. Azara ishte si një dhelpër vërtet: e zgjuar, dinake, dinte si të mbijetonte, dinte si të kundërshtonte dhe të luftonte. Darius e mori dhelprën; do t'ia jepte Azarës më vonë nëse ajo vërtet do të vinte ta takonte. Ai vështroi rreth e rrotull dhomës; ishte e thjeshtë. Te korniza e derës vuri re shenja, sikur dikush kishte matur gjatësinë e Azarës me shkumës të bardhë.

4'11 - kurrë nuk do ta kishte imagjinuar Azarën kaq të shkurtër. Shenja tjetër ishte pothuajse aq e gjatë sa ai vetë gjashtë këmbë. Kjo duhet të ishte bërë kur ajo kishte lënë shtëpinë, kur prindërit e saj u vranë. Një valë dhimbjeje e pushtoi Dariusin. Ai e dinte si ishte të humbje një prind jo të dy, por një. Por ndryshe nga Azara, ai kishte pasur mundësinë ta shihte dhe ta takonte sërish nënën e tij. Darius rrëshqiti gishtat butë mbi numrat, pastaj vendosi se ishte më mirë të largohej sesa

të qëndronte gjatë. Ai mori dhelprën e vogël dhe u largua. Kur doli jashtë, vuri re se dielli kishte perënduar pothuajse plotësisht, ndaj u drejtua menjëherë nga kështjella. Perëndi, sa i uritur ishte. Dita kishte qenë e shkurtër për të, e megjithatë i dukej sikur mëngjesi kishte kaluar shekuj më parë. Tani që po mendonte, edhe nata dukej larg. Ishte disi... i lumtur që do të takonte Azarën? Por e dinte gjithashtu se ajo ndoshta nuk do të vinte. Po, ajo donte që i ati të vdiste, por çfarë nëse nuk i besonte? Çfarë nëse mendonte se ai do ta tregonte te mbreti? Nëse ajo mendonte kështu për të, atëherë e kishte shumë gabim. Pse do ta tradhtonte ai ndonjëherë dhe do të ndihmonte atë copë baltë që nuk meritonte të jetonte fare?

Kapitulli njëzet e pesë

Hael e refuzoi ushqimin. Nuk e donte. Ai duhej të ishte në të njëjtën gjendje si atëherë kur kishte takuar Fenririn. Perëndi, Hael, ha, përndryshe do ta fus ushqimin me forcë në fyt, tha Enora. Hael ishte lodhur nga Enora. Nuk e donte në dhomën e tij. Nuk donte askënd në dhomën e tij. Por e dinte se Enora ishte tepër kokëfortë për t'u larguar pa e parë të hante. Kështu që u bind dhe lejoi shëruesen ta ushqente. Ngadalë Hael përtypi ushqimin dhe e gëlltiti, por një ndjenjë e rëndë iu ngrit në fyt. Enora e vuri re menjëherë dhe u ngrit në

këmbë, duke u përpjekur ta ngrejë dhe disi ia doli. Pasi e çoi në dhomën e larjes, Hael lejoi veten të vjellë në tualet. Përsëri blu. Ai po nxirrte gjakun e tij blu. Hael... zëri i Enorës dridhej nga shqetësimi; ishte në prag të lotëve. Ajo mori një leckë për t'i pastruar buzët e njollosura blu dhe i afroi një gotë me ujë. Pi. Duhet të pish, të lutem.

Hael piu ngadalë. Gryka i digjte me çdo pikë uji, por megjithatë ndjeu lehtësim, teksa uji rrëshqiste poshtë. Enora... ik, nuk mundi të nxirrte më asnjë rrokje, por sytë e tij e thanë fjalën *të lutem* kur gjuha nuk mundi. Sytë e Enorës u zgjeruan. Jo. Jo, nuk do të ikë, zëri i saj ishte i prerë. Me dobësi, Hael i kapi dorën dhe e shikoi lart. Sado që nuk donte ta linte vetëm, ajo duhej ta bënte. Enora psherëtiu, pastaj e ngriti përsëri butë dhe e çoi në shtrat. Ke humbur shumë peshë, tha e zhgënjyer. Kur Hael u shtri sërish, Enora donte të thoshte diçka, por i mbylli buzët dhe u largua. Tani Hael ishte vetëm dhe gjithçka që duhej të bënte ishte të takonte përsëri Fenririn. Si, nuk e dinte. Hael mbylli sytë. U përpoq të gjente atë vend ku kishte qenë Fenriri, brenda mendjes së tij.

Ku je? Mendoi, teksa kërkonte atë aurë blu në boshllëkun e errësirës. Pastaj e ndjeu. Po tërhiqej drejt errësirës. Ishte mbytëse. Nuk kishte asnjë rehati në errësirë dhe, kur u përpoq të hapte sytë, nuk mundi. Ishte sikur sytë t'i ishin vulosur.

Këtu jam.

Por nuk ishte zëri i Fenririt. Ishte një zë që nuk e kishte dëgjuar kurrë më parë një zë femre, i butë, por që e alarmoi. Hael u përpoq të shikonte rreth e rrotull. Nuk kishte askënd. Pastaj pa një dritë të ndritshme. Ishte si herën kur kishte parë Fenririn, por këtë herë drita po i afrohej. Nuk ishte e lidhur; çfarëdo apo kushdo që ishte, ishte i lirë.

Hael.

Qimet në qafë iu ngritën. U përpoq të largohej nga figura e ndriçuar, por atëherë e kuptoi... Ai ishte i lidhuri. Ashtu si Fenriri. Por ai nuk ishte në një kafaz vetëm i lidhur me zinxhirë, sepse kaq mjaftonte për t'ia kufizuar lëvizjet. Ai nuk ishte një bishë e madhe që kërkonte kafaz. Ishte një princ fae i thjeshtë, fatkeq që kishte rënë në kontakt me një wildding. Figura bëri edhe një hap drejt tij. Gjithçka që Hael pa ishin sytë.

Sytë e njohur që i kishte parë te Ishaani, Dariusi, madje edhe Rune. Sytë që kishte parë në pikturat familjare. Një palë sysh plot dashuri, sytë që kishin të njëjtën formë si zëri i vëllait të tij. Por ngjyra... ishte ndryshe. Një ngjyrë që nuk e kishte parë kurrë më parë. Jeshile me një rreth të artë rreth irisit. Nënë... tha ai me pasiguri. Ai e kishte parë nënën vetëm një herë, e kishte dëgjuar vetëm një herë. Kujtimi ishte aq i zbehtë sa nuk ia mbante mend as zërin, as sytë. Sytë e figurës u zbutën. Ngadalë ajo e çoi dorën te koka dhe hoqi kurorën. Papritur drita u zhduk. Gjithçka që mbeti ishte kurora kurora e artë e njollosur me gjak. Simboli i vdekjes. Hael mori frymë thellë kur kurora iu vendos mbi kokë. Kur një kurorë e njollosur

me gjak një kurorë vdekjeje vendosej mbi kokën e dikujt, do të thoshte se vdekja po i afrohej.

Por gjithçka që Hael ndjeu ishte ngrohtësi. Ai kërkoi përsëri sytë e nënës, por ata ishin zhdukur. Errësira ishte kthyer. Hael u përpoq të prekte kurorën, por zinxhirët në krahë e ndaluan. Ai uli sytë dhe pa se zinxhirët ishin të lidhur me dyshemenë e zezë si terri mbi të cilën ishte i gjunjësuar. Ngadalë, Hael i mbështolli duart rreth zinxhirëve dhe filloi të tërhiqte. Nëse nuk mund të lëvizte për shkak të tyre, atëherë do t'i shkulë. Nuk i interesonte mungesa e forcës fizike. Hael e dinte shumë mirë se, në realitet, ai ishte shtrirë në një shtrat. Zinxhirët ishin vetëm iluzione. Iluzione gjithëpërfshirëse dhe të fuqishme. Ai kishte dëgjuar shumë për mënyrën se si thyheshin iluzionet, por kurrë nuk i kishte besuar ato rrëfime. Gjithë jetën kishte ndjekur udhëzime. Këtë herë, princi do të bënte atë që donte vetë, atë që mendonte se ishte e drejtë.

Ai nuk ishte një kukull për t'u komanduar, për hir të perëndive. Kapja e tij u shtrëngua, teksa tërhiqte më fort. Dritë blu filloi të përpinte zinxhirët. Një britmë e fortë i shpëtoi nga buzët, teksa përdori gjithë forcën. Pastaj dyshemeja u çar. Drita blu rridhte nga të çarat. Ai tërhoqi edhe më fort, duke bërë titur.

Zinxhirët u thyen.

Hael e hoqi kurorën nga koka dhe e mbajti në duar. Drita blu që dilte nga plagët e tij të përgjakura, nga përpjekja për të thyer zinxhirët, përfshiu kurorën. Së shpejti, kurora u bë blu një blu e çelët, e zbukuruar me gurë të zinj.

Atëherë Hael u ngrit dhe e vendosi kurorën mbi kokë. Ajo e pushtoi tërësisht. E bëri të ndihej edhe më i ngrohtë se më parë. Ai ndjeu gjakun të rridhte poshtë gishtave dhe të pikonte mbi dysheme, duke e lyer atë blu. Çdo pikë gjaku sillte dritë. Dhe atëherë e pa përsëri. Fenririn. Ngadalë ai iu afrua. Këmbët ende i ndiheshin të rënda; duhej të çlirohej edhe nga zinxhirët që i mbanin këmbët. Një iluzion e kishte thyer tashmë. Një tjetër nuk do të ishte i vështirë. Mjaftoi që të vendoste duart e tij të përgjakura mbi zinxhirë dhe edhe ata u zhdukën. Hael u ndje i lirë. Kishte shekuj që nuk ishte ndier kaq i lirë. Erdha për ty, i foli Fenrir-it. Do të të çliroj. Nëse zinxhirët e tij ishin iluzione, atëherë edhe kafazi ishte i tillë.

Rune rrinte i ulur me padurim në tavolinën e madhe, duke pritur që Hazel të mbërrinte. Nuk e dinte nëse ajo kishte bërë tashmë diçka, por në pjesën e pasme të mendjes i qëndronte një pyetje që i rëndonte si një thes i mbushur me gurë.

Nuk ishte i uritur, por duhej të luante rolin e princit të mirë, trashëgimtarit të parë, gjeneralit. Ajo që i duhej më shumë ishte forca për t'u treguar të gjithëve se nuk ishte një krijesë e dobët dhe e shqetësuar. Ende nuk kishte ardhur asnjë femër, ndaj nuk e kuptonte pse po përpiquej që tani. Rune hodhi vështrimin anash. Edhe Ishaani dukej i shqetësuar, ndërsa Dariusi... thjesht i mërzitur. A nuk e dinte ai çfarë po ndodhte me vëllain e tyre më të vogël?

Çfarë ke, Rune? - pyeti Dariusi, mungesa e çdo argëtimi në zërin e tij ishte e dukshme. A nuk shqetësohesh për

Haelin?

Tani të dy palët e syve u drejtuan nga ai. Si Ishaani, ashtu edhe Dariusi e shikuan. Nuk e dija që mendoje kaq keq për mua, vëlla, tha Dariusi. Nëse do të ishte dikush tjetër, nuk do ta vinte re dhimbjen në tonin e tij. Jo, nuk e kisha këtë qëllim, u përgjigj Rune. Sigurisht që shqetësohem. Nuk jam një përbindësh pa zemër. Shqetësohem për të, por nuk do ta vizitoj. Rune e dinte që Dariusi nuk do ta bënte. Iu kujtua dita kur Dariusi nuk kishte pranuar të largohej nga arkivoli i nënës së tyre. Ai e urrente të shihte dikë të sëmurë, veçanërisht në prag të vdekjes.

Në heshtje, Rune pohoi me kokë. Ishaanit nuk i bëri pyetje. Ishaani po përgatitej të fliste, Rune e vuri re, por goja e tij u mbyll shpejt. Rune ktheu kokën për të parë se çfarë po shikonte Ishaani. Ishte babai i tyre. Si po ia kalojnë djemtë e mi? pyeti ai, teksa iu afrua tavolinës dhe u ul. U ul në karrigen e Hazel-it. Ku është më i vogli? shtoi. Është i sëmurë, tha thjesht Dariusi.

Mbreti lëshoi një përqeshje të lehtë, por nuk tha asgjë më tej për Haelin. A keni gjetur ndoshta ndonjë femër të përshtatshme?

Gjithçka që Rune donte ishte të largohej nga dhoma dhe nga biseda. Javën e kaluar as që kishte menduar të shoqërohej me femra. Ishte aq i mbushur me urrejtje sa gjithçka që dëshironte ishte ta vriste Hazel-in, derisa iu kujtua një premtim i vjetër... dhe më pas ndodhi ajo që ndodhi me vëllain e tij. Po, kam gjetur, tha Ishaani. Koka e Rune-it u kthye menjëherë nga ai. Habia

ishte e dukshme si në fytyrën e Rune-it, ashtu edhe të Dariusit. Dariusi u rikthye shpejt, duke liruar kravatën. Edhe unë ndoshta kam gjetur dikë. Dikë për martesë? Dyshoj, tha babai i tyre. Rune pa dorën e Dariusit të shtrëngohej në grusht nën tavolinë. Ai e dinte se Dariusi ishte gati ta sulmonte të atin në çdo çast. Po ti, gjeneral? Rune e urrente mënyrën se si babai i tij as që e shikonte, as që i thoshte emrin apo titullin e trashëgimtarit, por përdorte gjithmonë titullin *gjeneral*, i gatshtëm t'ia kujtonte çdo jetë të pafajshme që Rune kishte marrë. Java e parë përfundon sonte. Dua të shoh përparim në dy javët e ardhshme. A është e qartë? Duhet më shumë kohë se kaq për t'u dashuruar, - tha Rune, - duke u përpjekur të ruante qetësinë. Ah, dhe ti do ta dije këtë? zëri i mbretit u mpreh, ndërsa ai u ngrit dhe doli. Mbretëresha Willard, tha ai, teksa largohej.

Vetëm atëherë Rune vuri re se, megjithëse mbreti ishte më i gjatë se Hazel, ai kishte më shumë respekt për të sesa ajo për të. Hazel as që u shqetësua të shikonte nga ana e tij, teksa hyri dhe u ul në vendin e saj. Mbrëmje, tha ajo. Sonte ishte vetëm; shërbëtorja e saj mungonte. Sikur të lexonte mendjet, ajo poho me kokë. Kam bërë disa kërkime. Vëllai yt është në rrezik. Ai është nën ndikimin e një wildling-u. Wildling-u ka vdekur tashmë, ndaj nuk mund ta zhbëjmë këtë, përveç nëse ai arrin ta bëjë vetë. Përndryshe, do të vdesë. Zemra e Rune-it u fundos. Megjithatë, ai mund t'ia dalë. Nesër do ta vizitoj me ty; ndoshta Valrie mund të bëjë diçka. Pak nga pak, Rune u çlodh. Hazel ikiste ardhur më herët për t'ia thënë këtë, që askush tjetër të mos dëgjonte, dhe për këtë ai ishte thellësisht mirënjohës. Wildling? pyeti Dariusi.

Të gjitha librat për wildling-ët janë zhdukur. Dikush duhet t'i ketë marrë nga biblioteka.

Rune e shikoi vëllain e tij. Çfarë po përpiqesh të na thuash? Dariusi heshti për një çast. Dikush duhet të ketë kërkuar informacion për ta. Ndoshta ishte Haeli që i mori librat. Atij i pëlqen të nxjerrë çdo informacion prej tyre. Ndoshta ishte i dëshpëruar të mësonte për wildling-ët, sepse kishte hasur disa. Pse do të ishte Haeli ndonjëherë vetëm në mjegull? kjo nuk kishte kuptim për Rune-in. Ndoshta nuk ishte fare vetëm, Dariusi mbështeti kokën mbi dorë. U gjet nga shërbëtorët ose dikush tjetër në kështjellë, tashmë i pavetëdijshëm. Dikush duhet ta ketë sjellë atje... kështu kam dëgjuar. Por, nëse u bart nga dikush dhe ai person nuk u pa duke e mbajtur, atëherë ka diçka më shumë këtu... I dukej sikur Dariusi po fliste për dikë që e njihte, por Rune nuk donte ta shtynte më tej. Ajo që Dariusi nënkuptonte ishte se dikush me aftësi kishte qenë me të. Vëllai yt nuk është aq budalla sa thonë të gjithë, tha Hazel, duke shikuar thonjtë e saj. Do t'i kërkoj ndihmë dikujt që njoh. Ajo me siguri mund të na ndihmojë, shtoi Ishaani. Ngadalë, dhoma filloi të mbushej me femra; brenda dhjetë minutash, tavolina e madhe u mbush plot.

Rune nuk mund të mos pyeste veten se kë kishte pasur ndër mend Ishaani, kur i kishte thënë babait se kishte gjetur një femër. Deri tani kishte qenë tepër i përqendruar në shikimet plot urrejtje që i hidhte Hazel-it. Këtë mbrëmje, ai donte t'i vëzhgonte vëllezërit e tij. Sidomos Ishaanin. Ishaani që i hidhte shikime të fshehta

femrës që rrinte pranë tij. Ajo kishte sy të gjelbër që i kujtonin sytë e nënës së tij, por diçka mungonte.

Herë pas here, Ishaani fliste me të për ushqimin ose për fae-t e tjerë. Bisedat dukeshin mjaft të sikletshme, por ishte e qartë se ai po përpiquej me të gjitha forcat të ndërvepronte me të. Pavarësisht nga sikleti, Rune ishte krenar për vëllain e tij që po përpiquej të fliste me të. Ai e dinte sa shumë Ishaani e urrente të fliste me femra, sidomos kur ishin plotësisht të panjohura.

Kapitulli njëzet e gjashtë

Azara nuk e dinte nëse ishte ide e mirë ta ndiqte Dariusin në dhomën e tij. Sigurisht që kishte marrë vendime të pamenduara pothuajse çdo ditë, por edhe kjo, dukej tepër, madje edhe për të. Ajo e ndoqi princin lart nëpër shkallë dhe korridore, duke i memorizuar të gjitha. Kishte një ndjesi se një ditë njohja e strukturës së kështjellës do t'i hynte shumë në punë. A flenë të gjithë

princat në këtë kat? - Pyeti ajo, ndërsa shikonte përreth. Muret ishin të lyera me ar. Kishte filluar ta urrente atë ngjyrë; e kishte parë tepër shpesh gjatë javës së fundit. Të gjithë, përveç Runeit. Vendimi i tij për gjumë është mjaft... spektakolar, qeshi ai. Azara nuk u ndal më gjatë në atë mendim, sepse arritën te dhoma e tij. Ai hapi derën dhe e mbajti të hapur për të. Zonjat të parat. Buzëqeshja e tij tipike arrogante ishte ngulur në buzë. Azara hyri brenda. Një shtrat i madh mbretëror qëndronte në mes të dhomës. Ajo nuk donte të mendonte sa femra kishin qenë aty me të, ndaj thjesht hodhi vështrimin nga dritarja. Hëna shkëlqente fort.

Kur u kthye, Darius po mbyllte derën. Ti do ta vrasësh mbretin, tha ai, duke e bërë të qartë arsyen e takimit. Po, zëri i saj ishte i prerë. Babai yt nuk duhet të jetë mbret. Ai vret këdo që ka qoftë edhe një grimcë magjie në gjak, ose ato që i quan “aftësi”.

Azara pa Dariusin të tundte kokën. Dhe si ke ndër mend ta bësh këtë? Me aleatë. Më duhen aleatë pranë mbretit, si shërbëtorët e tij personalë... dikush që dëgjon gjithmonë planet e tij. Më duheni ju dhe vëllezërit tuaj në këtë plan. Më duhet Maleku dhe disa ushtarë. Të vrasësh babanë tënd do të thotë se na duhet një mbret i ri, por gjithashtu do të thotë se mund të futemi në një luftë të madhe, në të cilën nuk mund të mbrohem vetëm. Azara nuk e kuptoi se kishte filluar të ecte nervozisht nëpër dhomë, derisa Dariusi e ndaloi dhe e detyroi të ulej në shtrat. Aleatët janë pjesa më e vështirë, por çfarë ndodh me Solarianët që e duan vërtet mbretin? vuri re ajo se ai refuzonte ta quante “baba”. Shumica kanë mjaftueshëm

ar për të blerë këdo që të luftojë për të. Të duhet një komb i tërë në anën tënde.

Azara heshti. Ai kishte të drejtë. Mund t'i siguroj fae-t e rërës... ndoshta edhe shtrigat, foli ajo, sikur po shprehte dëshira të dëshpëruara. Azara, a ke menduar ndonjëherë vërtet për të gjitha këto? e pyeti ai. Ke humbur tashmë prindërit nga dora e atij mbreti. Po sikur të vdisje edhe ti? Atëherë gjithçka do të ishte kot. Sakrifika duhen bërë për të fituar paqe. Nëse kjo do të thotë se do të vdes, le të ndodh. Ky vend meriton paqe dhe liri. Mendimi i vdekjes e tmerronte, por nëse do të ndodhte, asgjë nuk do të ndryshonte. Nuk kishte më askënd që ta donte; nuk kishte më familje. Azara, tha Dariusi, tashmë i ulur përpara saj, duke mbajtur në duar një dhelprë prej pellushi. Sytë e saj u zgjeruan dhe një buzëqeshje i pushtoi fytyrën.

Ku e gjete?

Shkova në shtëpinë tënde. Sot kuptova kush je. Prindërit e tu dhe unë ishim shumë të afërt. Më trajtonin si fëmijën e tyre. Edhe unë e mbaj mend vdekjen e tyre. Më beso, Azara, edhe unë dua që mbreti të vdesë, por na duhet një plan i fortë. Një plan i fortë dhe aleatë, përfundoi ajo për të. Azara e pa Dariusin për një çast, pastaj ia shmangu sytë. Do të flas me Rune-in. Ai njeh më shumë fae se unë, dhe shumë prej tyre janë të fuqishëm, tha Dariusi.

Azara nuk e shikoi, ndërsa ai fliste. Nuk mundi ta detyronte veten ta shikonte, ndërsa mbante fort dhelprën prej pellushi. Ajo i hodhi sytë poshtë. I kishte premtuar vetes se nuk do të bëhej kurrë e pambrojtur pranë një

maskulli dhe tani kishte qenë pranë kësaj. Ishte gati t'i zbrazte zemrën, vetëm sepse ai ishte një nga të paktët që e kuptonte pa ditur pothuajse asgjë. Të detyrohem, princ. Azara u drejtua nga dera, por ndjeu dorën e fortë të Dariusit t'i kapte kyçin, duke e ndalur. Qëndro. Nëse largohesh tani, rojet mund të të gjejnë dhe të ndëshkojnë, zëri i tij ishte i butë, pa asnjë gjurmë talljeje. Ai kishte të drejtë. Ku do të fle? pyeti ajo, ende përballë derës. Në shtrat. Unë do të fle në dysHEME. E kam bërë shumë herë. Azara u kthye nga ai. Ti? Princi simpatik dhe i pashëm i Solarias është i gatshëm të heqë dorë nga shtrati i tij i ngrohtë dhe i rehatshëm për... mua? e ngacmoi ajo. Pra, jam i pashëm në sytë e tu? Janë thjesht thashetheme... me të cilat nuk jam dakord, tha ajo me një buzëqeshje të lehtë. Ai qeshi dhe tundi kokën.

Azara u shtri ngadalë në shtrat. Nuk kam rroba gjumi me vete, dhe kjo fustan është shumë i parehatshëm. Ajo po përpiquej ta bindte veten të largohet edhe një herë, por Dariusi e injoroi dhe hapi derën pranë pasqyrës. Azara e ndoqi. Ishte një gardërobë, plot me rroba të ngjyrave të ndryshme. Aq shumë ngjyra, disa që as ajo nuk i kishte parë kurrë. Si ka mundësi që i ke të gjitha këto dhe prapë vesh gjithmonë të zeza? pyeti ajo e habitur, duke prekur herë pas here pëlhurat e buta, thjesht për t'i ndjerë.

Pastaj u ndal dhe nxori një robë. Ishte një fustan nate. I zi. I ke mbajtur këto për të gjitha femrat që ke pasur në shtrat? bëri shaka ajo. Dariusi ishte mbështetur te korniza e derës, fytyra e tij dukej e lodhur. Po bëja shaka, më fal, shtoi shpejt Azara. Dariusi tundi

kokën. Të gjitha këto, përveç atyre në fund, i përkisnin nënës sime. Zemra e Azarës iu rrëzua në fund të barkut. Dhe ajo kishte bërë shaka...

Darius... nuk e dija, tha ajo me zë të ulët. Sigurisht që jo. Gjithsesi, mendoj se e zeza do të të rrinte hyjnisht. Vish atë për të fjetur, buzëqeshi ai me dinakërinë e zakonshme, por sytë nuk i kishin më atë lojë të zakonshme. Në fakt, mund të marrësh çfarë të duash, kur të duash. Ato rroba, këpucë dhe pothuajse gjithçka tjetër nuk është prekur prej njëzet vitesh.

Azara e shikoi pa fjalë. Pse do të më lejoje mua t'i vesh? Sepse më kujton atë. Me këto fjalë, ai u largua. Azara u ndërrua. Kur fustani i natës i rrëshqiti mbi kokë, ajo shijoi ndjesinë e mëndafshit të butë mbi lëkurë. Mbretëresha duhet të ketë qenë e shkurtër, sepse fustani mezi i mbulonte kofshët, por Azarës nuk i bënte përshtypje shtrati i madh ishte vetëm për të. Kur u kthye në dhomë, Dariusi ishte ndërruar gjithashtu. Vishte rroba nate të zeza, po ashtu prej mëndafshi. Këmisha e tij ishte pak e hapur, duke zbuluar lëkurën e tatuazhuar poshtë. Atëherë ajo e pa qartë tatuazhin kokën e plotë të një dragoi. Nuk ishte një pamje qetësuese; ishte kërcënuese. Azara ia largoi shikimin dhe u shtri në shtrat. Perëndi, shtrati yt ndihet si një pëllg me re, psherëtiu e çlodhur.

Dariusi e shikoi nga lart. Do të bije nga retë, shkelëse rregullash. Para se ta përfundonte fjalinë, Azara i hodhi një jastëk, duke përqaftuar dhelprën prej pellushi.

Mbylle, i zgjuar. Ai qeshi dhe vendosi jastëkun në dysHEME. Pastaj iu afrua shtratit dhe i tërhoqi batanijen mbi supe. Natë të mirë, shkelëse rregullash, zëri i tij ishte i butë. Azara ktheu kokën. Sytë e tij, një përzierje kafeje dhe jeshileje, u fiksuan në të saj. Shikimi i tyre zgjati një çast më shumë se ç'duhej, ndaj ajo u kthye menjëherë. Natë. Shpresoj të zgjohesh me shpinë që të dhembë. Pra, kjo është ajo që marr për mikpritjen time? qeshi ai, teksa shtrihej në dysHEME.

Azara buzëqeshi për vete. I vinte keq që princi flinte në dysHEME, por ai ia kishte dhënë zgjedhjen; i kishte lejuar të vendoste vetë, pa e detyruar. Por pse kishte qëndruar, nuk e dinte. Në fund të fundit, ajo mund të bëhej e padukshme. Trupa të varur në porta, dy trupa, dy njerëzit që ajo i donte më shumë prindërit e saj. Si nëna, ashtu edhe babai i saj, të varur. Azara vraponte; po vinin edhe për të. Ja ku është! Kapeni!

Azara nuk kishte qenë kurrë vrapuese e mirë, asnjëherë, por u përpoq të vraponte më shpejt, teksa hingëllimat e kuajve bëheshin gjithnjë e më të forta. Frymëmarrja i vinte me gulçe të cekëta, këmbët i digjnin nga vrapimi.

Edhe stomakun e kishte bosh. Papritur, diçka e mprehtë çau ajrin pranë veshit të saj. Një shigjetë. Po përpiqeshin ta vrisnin. Një tjetër shigjetë fluturoi; Azara u fut në një kthesë, duke vazhduar të vraponte. Një tjetër shigjetë fluturoi; Azara u përpoq të ishte më e shpejtë. Një tjetër shigjetë fluturoi. Këtë herë ndjeu një dhimbje therëse në pjesën e pasme të kofshës dhe u rrëzua. Azara u zgjua

me një britmë që i shpëtoi nga buzët. Ishte e mbuluar nga djersa. Jashtë, hëna ishte po aq e ndritshme sa gjithmonë.

U ngrit nga shtrati dhe u drejtua nga dritarja. Me ngut u përpoq ta hapte, por nuk ia doli. Ajri i dukej tepër i trashë; po mbytej. Do të vdiste. Askush nuk do ta dinte. Azara u përpoq ta hapte përsëri dritaren, por nuk mundi. Paniku i pushtoi venat. Atëherë një dorë u zgjat dhe e hapi dritaren. Ja ku e ke. S'ka nevojë për panik. Zërin e njihte shumë mirë, por ajo kishte nevojë për ajër. Nxori kokën jashtë dhe mori një frymë të thellë, duke mbushur mushkëritë me ajrin e freskët të natës. Ka shumë lule atje jashtë, por ato të familjes së *nightshade* janë të preferuarat e mia. Janë helmuese nëse hahen pa u zier më parë. Por nëse i tymos, të mpijnë ndaj dhimbjes ose çdo lloj ndjenje. Disa të bëjnë të ndihesh sikur po noton, të tjera të bëjnë të qash.

- *Trumbeta e engjëllit* është ndoshta një nga *nightshade*-et më helmuese. Forma e saj e bukur mund të të mashtrojë shumë shpejt.

Azara nuk e kuptonte për çfarë po fliste princi, por njohuria e tij për këto lule vdekjeprurëse ishte çuditërisht qetësuese për të. Lule eterike mahnitëse, me një formë të madhe si trumbetë që varen poshtë në palosje të buta vërtet një pamje e bukur, trumbeta e engjëllit. Një sasi e vetme mund të vrasë edhe një fae mbi një mijë vjeç, nëse hahet. Supet e Azarës filluan të çlodhen, tensioni po largohej nga trupi i saj. Zëri i tij ishte si një melodi qetësuese. Dhe megjithatë, mund ta prekësh pa të ndodhur asgjë. Ka ngjyra të ndryshme në të cilat mund të shfaqet trumbeta e engjëllit; më e rralla

është ajo argjendore që vezullon. Shfaqet një herë në mijë vjet. Dariusi foli, pa e vënë re Azara se ai po e shikonte, teksa fliste. Më fal nëse të zgjova, tha ajo më në fund.

Dariusi nuk tha asgjë në fillim, pastaj tundi kokën. Të gjithë kanë makthe. Nëse të duhet dikush me të cilin të flasësh, gjithmonë mund të vish tek unë. Por tani për tani, duhet të përpiqesh të flesh pak, shkelëse rregullash. Ajo e dinte se ai e përdorte nofkën për ta ngacmuar, por këtë herë ishte ngushëlluese; e kthente në realitetin ku ndodheshin. Ia kujtoi se makthi ishte vetëm kaq një makth. Ajo që kishte parë nuk kishte ndodhur kurrë. Ajo nuk kishte vrapuar kurrë nga rojet. Ishin thjesht mendimet që e kishin ndjekur që kur kishte parë prindërit e saj të varur. Po, faleminderit. Do të fle përsëri, murmuriti ajo dhe u kthye në shtrat.

Por kur u kthye në shtratin e Dariusit, Azara nuk mundi t'i mbyllte sytë. Qepallat i rëndonin dhe gjithçka që donte ishte të zhytej në gjumë, por kishte frikë madje tmerr se do të shihte përsëri të njëjtat pamje. Se do të ndiqej sërish nëpër rrugë nga rojet, nga ushtarët. Por ajo që e tmerronte më shumë ishte të shihte prindërit e saj përsëri të varur, të varur në portat e mëdha. Darius? - pëshpëriti Azara. Nuk erdhi përgjigje. Je zgjuar? - Pyeti përsëri. - Jo.

Kur e dëgjoi këtë, ajo nuk foli më. Me siguri donte të flinte. Pastaj dëgjoi një psherëtimë dhe lëvizje. Sigurisht që jam zgjuar, zëri i tij ishte i butë. Nuk i

pëlqeu. I dukej sikur Dariusi e shihte si një vajzë të vogël dhe të dobët. Pranë saj, dysheku u ul pak nën peshën e Dariusit që u ul mbi të ose kështu mendoi ajo. I kishte shpinën kthyer, ndaj nuk e pa. Azara u zhvendos pak anash për t'i lënë më shumë vend. Çasti tjetër që e kuptoi, ai ishte shtrirë pas saj, kraharori i tij i mbështetur në shpinën e saj. Ishte një makth, shkelëse rregullash, zëri i tij i butë, dora që i përkëdhelte flokët. Nuk ishte reale. Ti je më e fortë se kaq, e di këtë, apo jo?

Pashë prindërit e mi, pëshpëriti ajo; ja ku shkoi premtimi për të mos qenë e pambrojtur para një mashkulli. Po sikur t'i shoh përsëri kur t'i mbyll sytë? Kur Dariusi foli sërish, ajo u bë e vetëdijshme për afërsinë e tyre; mezi kishte hapësirë mes tyre. Nuk do ta dish kurrë nëse nuk e provon. Mbylli sytë. Ajo e bëri. Ndoshta hyn në një botë tjetër, bëhesh dikush tjetër. Ëndrrat janë dhurata, shkelëse rregullash; të japin mundësi të ndryshme. Frymëmarrja e tij preku qafën e saj. Azara u përpoq të përqendrohej në fjalët e tij. Ndoshta do të jesh një luftëtare madhështore që u tregon të gjithë meshkujve budallenj si bëhet puna, shtoi ai. Azara buzëqeshi kur e dëgjoi këtë.

Ngadalë, shumë ngadalë, ajo ndjeu tensionin të largohej nga trupi i saj fillimisht, nga supet, pastaj nga shpina dhe shtrirë aty, u ndje rehat, pavarësisht nga mashkulli pranë saj.

Dhe pastaj ra në gjumë.

Kur Azara u zgjua, ishte vetëm në shtrat. Dariusi ishte kthyer përsëri në dysheme; me siguri ishte larguar nga

shtrati pasi ajo kishte fjetur. U habit kur e pa princin në një gjumë të thellë në dysHEME, vetëm një qilim poshtë tij, koka mbi një jastëk të vogël dhe trupi i mbuluar me tunikën e tij mbretërore. Perëndi... ai kishte kaluar vërtet gjithë natën në dysHEME që ajo të flinte mirë. Azara u ul në gjunjë dhe e vështroi. Dukej i qetë, në paqe. Nuk dukej si princi arrogant, nuk kishte atë buzëqeshjen e sforcuar. Ishte thjesht... ai vetë. Në atë çast, Azara u pyet nëse ai vërtet donte të ishte princ. Dukej rehat në dysHEME shenjë se kishte fjetur në dysHEME më shpesh nga sa ajo kishte menduar.

Ndoshta ai vërtet nuk donte të ishte princ. Si askush tjetër që ajo kishte takuar ndonjëherë, ai donte të ishte i lirë. Po, kishte fae në të gjithë Ichorin që donin liri, por ai ishte i vetmi që ajo kishte takuar që e dëshironte vërtet çlirimin nga pesha e rëndë e titullit mbi shpatulla. Tani e kuptonte pse ishte kaq i pakujdesshëm, kaq i shkujdesur, pse shtresat e pasura dhe të larta nuk e pëlqenin. Sepse ai jetonte. Donte ta jetonte jetën deri në fund. Jetonte sikur të ishte dita e fundit dhe për këtë, ajo e kishte zili.

Azara nuk e kishte shijuar kurrë vërtet jetën që nga dita e vdekjes së prindërve të saj. Gjithmonë mendonte për ditën tjetër, për mënyrën si do të sigurate ushqim, rroba apo ngrohtësi. Vaktet e ngrohta duhej t'i hante shpejt, nga frika se do t'i zhdukeshin. Gjërat e vjedhura duhej t'i fshihte gjithmonë, nga frika se dikush do t'i njihte. Tophet... duhej të ecte e padukshme nëpër rrugët e lagjeve të varfra, nga frika se rojet do ta njihnin si një Alizeh dhe do ta çonin te mbreti. Ngadalë, Azara u ngrit

dhe shkoi te garderoba e madhe ku kishte lënë rrobat e saj dhe u ndërrua përsëri me fustanin e saj. Meqë Dariusi nuk ishte zgjuar ende, vendosi të shikonte fustanet e nënës së tij, të shihte se cilët nuk i kishte parë ende. Një fustan i veçantë i tërhoqi vëmendjen. Ishte prej liri dhe kadifeje. Vetë fustani ishte një nuancë e errët vjollce, i zbukuruar me gurë të çmuar kudo. Nëse nuk do të kishte një fustan deri në ditën e njëzetë, do ta vishte këtë. *The Big Harvest* zhvillohej natën, në fund të fundit do ta bënte të dukej si një yll.

Azara e vendosi fustanin përsëri në vendin e tij dhe u largua në heshtje nga garderoba dhe nga dhoma e Dariusit. I vinte keq që po largohej pa thënë asnjë fjalë, por përndryshe i dukej se gjithçka do të bëhej... e sikletshme. Azara e mbylli derën me kujdes. Kur arriti ta mbyllte pa bërë as edhe një zhurmë të vetme, psherëtiu e lehtësuar; supet iu varën nga lodhja. U kthye... dhe u përball me fytyrën më të tmerrshme që kishte parë ndonjëherë.

Vetë ai bastard mbreti.

“Ti qenke femra që ia ke rrëmbyer sytë djalit tim?” - Tha ai, me zë të lëmuar si mëndafsh. Po të mos ishte viktimë e së vërtetës, ndoshta do të ishte magjepsur nga mbreti. Ai ishte i pashëm në çdo mënyrë që nuk duhej të ishte. Mbreti ishte një mashkull i gjatë, me supe të gjera që i mbante gjithmonë lart, duke e shfaqur vetëbesimin e tij. Kishte mollëza të theksuara që ia jepnin mprehtësi syve të tij prej oniksi, në dukje disi të butë. Flokët i kishte të zinj e të mëndafshtë, që ia nxirrnin edhe më shumë në pah sytë. Edhe hundën e kishte mjaft të drejtë gjithçka

tek ai dukej tepër e përsosur për të qenë reale. Bukurisë së tij i shtohej edhe fakti se nuk dukej asnjë ditë më i madh se njëzetë e nëntë vjeç. Azara e kuptonte vërtet, vërtet, si mbretëresha dhe kaq shumë femra binin në gjunjë për të. Por ajo, ndryshe nga ato, e dinte të vërtetën dhe e vërteta e kthente atë bukuri në hiç.

Çdo bukuri që kishte, për të dukej si hi; asnjë tipar i bukur s'mund t'i justifikonte kurrë veprimet e tij të dhunshme e mizore, vendimet dhe urdhrat që jepte si mbret. Azara e detyroi veten të buzëqeshte. “Vërtet? Nuk e dija.”

“Je vërtet një pamje për t'u admiruar,” - vazhdoi ai. “Më tha dje se kishte një femër. Si e ke emrin, fëmijë?” Azara e përpiu dëshirën për t'iu përgjigjur me egërsi e për t'i thënë se nuk ishte “fëmijë”.

“Azara, Madhëri.” Ajo uli kokën lehtë. “Më falni, Madhëri, por duhet të kthehem në dhomën time. Kam nevojë për dush dhe një fustan të pastër.” Buzëqeshi.

“Oh, sigurisht. Nuk do të të ndal. Ishte kënaqësi të të njihja, Azara.” Azara thjesht u kthye e u largua. Mënyra si ia shqiptoi emrin i futi të ftohtë në shpinë sikur mbreti ta dinte saktësisht kush ishte ajo dhe cilat ishin qëllimet e saj. Por Azara nuk e kishte luksin të ngecej në mendime. Ajo që i duhej ishte të takonte Saherin; ndoshta mund të ulej në tryezën e saj për mëngjes. Në mëngjes, Azara u ul në një nga karriget ku e kishte parë Saherin të ulej. Princat ishin tashmë në tryezën e madhe, përveç Haelit, i cili nuk kishte ardhur as në mëngjes e as në darkë që nga vallëzimi. Vështrimi i saj shkoi drejt hyrjes së sallës dhe

pa Saherin, teksa hynte. Saheri kishte veshur një fund të gjatë, pothuajse të bardhë; bluzën e kishte të shkurtër dhe me prerje të thellë. Azara e adhuronte faktin që Saheri nuk ia ndiente fare për shikimet e ndyra të femrave të tjera për zgjedhjen e saj të veshjes.

Sytë e Saherit ishin të akullt teksa shikonte sallën; shpina drejt, mjekra lartë. Ecënte me gjithë vetëbesimin e saj, duke treguar se vërtet nuk i interesonte çfarë mendonin të tjerat. Pastaj sytë e Saherit ranë mbi Azarën dhe buzëqeshja e njohur, e lehtë, iu ngrit në cep të buzëve. “Të paskan lënë pa vend?” - Tha Saheri, teksa u ul në karrigen pranë Azarës. Azara qeshi. “Vërtet mendon se do ta linin pa vend një bukuri si unë?” Ajo e dinte mirë se ishte e bukur dhe e dinte edhe që princ Darius kishte një dobësi për të. Azara hodhi shkurt vështrimin nga tryeza e madhe; Darius dukej i mërzhitur, por flokët nuk i kishte aq të çrregullt sa kur e kishte parë më herët. As nuk dukej më i qetë.

“Ah, sigurisht që askush s’do ta linte pa vend Bukurinë e Madhe Solariane.” Habia iu shfaq në sy Azarës. “Bukuria Solariane?” pyeti ajo. “Kështu të quajten femrat e kësaj tryeze,” tha Saheri, teksa shërbëtorët nisën të sillnin mëngjesin. “Oh,” tha Azara qetë. “Sidoqoftë...” zëri iu ul. “Kam folur me princin. Më vonë, diku më privatë, duhet të flasim prapë.”

“Me të vërtetë duhet,” - u ankua Saheri. “Ike ashtu dje, pa më thënë as një lamtumirë siç duhet.” Fliste si një fëmijë i zemëruar. “Më fal për atë, por ishte e

nevojshme,” u ndal Azara. “Më vonë, pas mëngjesit, më tako te statujat.”

Azara gjithmonë ishte habitur pse Meen - Zonja e Shërbëtoreve të Vdekjes kishte statujën e saj. Ndoshta sepse ishte bijë e një perëndie, por prapë, nuk i rrinte mirë në mendje. Asaj nuk i interesonin shumë perënditë, por sigurisht që kishte të preferuarat e saj.

“Meen është vërtet e bukur për ta parë,” - tha Saheri, teksa iu afrua statujave. Pastaj ndaloi para Kyrellit. “Megjithatë, Kyrelli është i preferuari im.” Azara e pa dhe e anoi pak kokën. “Kyrelli? Ju, fae të rërës, e doni dritën si ka mundësi të pëlqen errësira?”

- Po, e duam, - tha Saheri, - dhe kjo është një arsye tjetër pse e dua aq shumë. Ç’jemi ne pa errësirën? Si do të mbijetojmë pa të? Errësira të jep qetësi dhe pushim. Pa pushim, s’jemi asgjë. Edhe më të fuqishmit kanë nevojë për të.” Azara i dëgjoi me kujdes fjalët e Saherit. Ajo kishte të drejtë; Azara s’kishte mundur asnjëherë ta kalonte një ditë pa një pushim të mirë natën.

- Por t’i the se do të më tregojë diçka? - Vazhdoi Saheri. Azara i tregoi. I tregoi për takimin me Malekun dhe princ Dariun. I tregoi edhe se u duhej një plan i fortë dhe aleatë të mjaftueshëm për ta tronditur Ichorin. Aleatë sa për t’i bërë edhe perënditë t’i kenë frikë.

- Princ Darius do të flasë me princin më të madh, - shpjegoi Azara. “Pastaj unë do të përpiqem ta kem shtrigën në anën tonë të luftës.”

- T'i bëje atë, - tha Saheri. Sapo të kemi një plan, unë do t'i kontaktoj miqtë e mi në shkretëtirë. Do të habiteshe, po të të thosha se princi i shkretëtirave është gjithashtu gjeneral dhe se kam marrëdhënie të afërta me të?" Buzëqeshja e Saherit ishte krenare. Azara ia vendosi dorën në sup. Të kam borxh, - tha ajo, dhe e kishte seriozisht.

- Nuk ma ke, - u përgjigj Saheri. "Ne të dyja duam të njëjtën gjë. Të dyja duam ta shohim bastardit t'i vijë fundi. Pra jo nuk më ke.

Biografi e shkurtër

Gjatë ditës, Elisa Keqani është studente, ndërsa natën shndërrohet në autore (si Batman). Elisa e adhuron leximin dhe shikimin pa ndërprerje të serialeve të saj të preferuara në Netflix, ndërsa pi Red Bull pa sheqer.

Kur nuk është as autore dhe as studente, ajo e kalon kohën me dëshirë duke bërë shëtitje. Mund ta gjeni Elisen edhe në rrjetet e saj sociale, si Instagram.

(@eelisq_) or on TikTok (@authorelisakeqani).

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-31

Keqani, Elisa

Kurora dhe shpata / Elisa Keqani ; përktheu nga Anglishtja Jeton Kelmendi. - Prishtinë : IWA Bogdani, 2026. - libra. ; 21 cm.
(Biblioteka : “Adem Shkreli”)

[Vëllimi] 1: Romani. - 285 f.

1. Kelmendi, Jeton

ISBN 978-9951-394-60-4